Guillaume Musso

autorul romanului *Și după...*

salvează-mă

Guillaume
Musso

salvează-mă

Traducerea din limba franceză
Aurelia Ulici

Gândeşte-te cum să-mi faci inima să-mi bată mai repede.
E singurul lucru care contează pentru mine.

1

Astăzi e prima zi din restul vieţii tale.

Inscripţie anonimă pe o bancă din Central Park

O dimineaţă de ianuarie, în golful New York-ului, la ora când ziua se îngână cu noaptea…

În înaltul cerului, printre norii ce plutesc către nord, ne aflăm deasupra Ellis Island şi a statuii Libertăţii. E frig. Întregul oraş este paralizat de zăpadă şi de vântul rece, îngheţat.

Pe neaşteptate, o pasăre cu pene argintii sfâşie norii şi coboară ca săgeata spre linia zgârie-norilor. Ignorând fulgii, se lăsă călăuzită de o forţă misterioasă care o poartă până la nord de Manhattan. Scoţând fără încetare ţipete speriate, zboară pe deasupra Greenwich Village, peste Times Square şi Upper West Side, cu o viteză ameţitoare, sfârşind prin a se aşeza pe poarta de intrare a unui parc.

Ne aflăm la intrarea în Moningside Park, nu departe de Universitatea Columbia.

Peste mai puţin de un minut, o lumină se va aprinde la ultimul etaj al unui mic imobil din cartier.

Deocamdată, Juliette Beaumont, o tânără franţuzoaică, profită de ultimele trei minute de somn.

6:59:57
:58
:59
7:00:00

*

Când izbucni soneria, Juliette bâjbâi cu mâna pe noptieră şi trânti radioul cu ceas, făcând teribilul buzzer să înceteze imediat.

Se strecură de sub pătură şi, frecându-se la ochi, puse piciorul pe parchetul strălucind de curăţenie şi făcu câţiva paşi cu ochii închişi, înainte de a ajunge pe covorul ce alunecă pe lemnul ceruit. Enervată, îşi reveni iute şi apucă perechea de ochelari pe care detesta să-i poarte, dar pe care miopia ei îi făcea indispensabili, dat fiind că nu suportase niciodată lentilele de contact.

Pe scară, o colecţie pestriţă de oglinjoare cumpărate de ocazie răsfrânseră imaginea unei femei tinere, de douăzeci şi opt de ani, cu părul tuns până la umăr şi cu privirea poznaşă. Făcu o mutră bosumflată în oglindă, apoi încercă să-şi aranjeze puţin coafura, netezind la repezeală câteva şuviţe aurii care pluteau în jurul feţei. Tricoul decoltat şi chiloţeii din dantelă îi dădeau un aer sexy şi răzvrătit. Dar acest spectacol agreabil nu dură prea mult: Juliette se înfăşură într-o pătură cadrilată şi îşi lipi buiota, călduţă încă, de pântece. Sistemul de încălzire nu fusese niciodată punctul forte al acestui apartament pe care îl împărţea de trei ani cu Colleen, colocatara sa.

„Şi mai plătim şi două mii de dolari pentru chirie!” suspină ea.

Înfofolită astfel coborî împleticindu-se treptele scării, apoi împinse uşa de la bucătărie, izbind-o scurt cu şoldul. O pisică rotofeie şi tigrată, care o pândea de mai multe minute, îi sări în braţe, apoi pe umăr, ameninţând a-i zgâria gâtul cu ghearele.

Termină, Jean-Camille! strigă ea împingând felina ca s-o dea jos.

Motanul scoase un miorlăit de nemulţumire, apoi se furişă şi se făcu ghem în coşuleţul lui.

În acest timp, Juliette puse o crăticioară cu apă la încălzit şi deschise radioul.

… violentă furtună de zăpadă paralizează Washington-u! şi Philadelphia de patruzeci ţi opt de ore şi continuă să se extindă spre nord-estul țări, lovind în plin New York-ul şi Boston-ul.

Aşadar, Manhattan-ul s-a trezit în dimineaţa asta sub un strat gros de zăpadă ce paralizează circulaţia şi face ca oraşul să se mişte cu încetinitorul.

Transportul aerian va fi serios afectat de condiţiile meteo: toate zborurile de plecare de pe JFK şi de pe La Guardia au fost anulate sau deviate.

Circulaţia rutieră se desfăşoară şi ea cu mare dificultate, iar autorităţile ne sfătuiesc să evităm, pe cât posibil, deplasarea cu automobilul.

Metroul ar trebui să funcţioneze normal, dar circulaţia autobuzelor va fi serios afectată. Compania feroviară Amtrack anunţă reducerea serviciilor şi, pentru prima oară în şapte ani, muzeele oraşului îşi vor închide porţile, la fel ca şi grădina zoologică şi principalele monumente.

Furtuna, cauzată de ciocnirea dintre o masă de aer umed, provenind din golful Mexic, şi o masă de aer rece care coboară din Canada, va înainta în timpul zilei în direcţia New England.

Vă recomandăm maximă prudenţă.

Sunteţi pe Manhattan 101.4 FM, postul dumneavoastră.

Manhattan 101.4. Ne acordaţi zece minute, iar noi vă oferim lumea...

La auzul ştirilor, Juliette începu să tremure. Repede, îi trebuia ceva pentru a se încălzi. Căută în dulap: nici cafea solubilă, nici ceai. Ruşinată un pic, se văzu nevoită să recupereze din chiuvetă pliculeţul de ceai folosit în ajun de Colleen.

Încă foarte somnoroasă, se sprijini de pervazul ferestrei ca să privească prin geam oraşul acoperit de mantaua albă de nea.

Tânăra franţuzoaică fu cuprinsă de nostalgie la gândul că va părăsi Manhattan-ul la sfârşitul săptămânii.

Nu luase prea uşor această hotărâre, dar, odată şi-odată, trebuia să se supună evidenţei: deşi Juliette iubea New York-ul, New York-ul nu o iubea pe Juliette. Niciunul dintre visurile ei nu se împlinise vreodată în acest oraş.

După liceu, făcuse un curs pregătitor de literatură, apoi o specializare la Sorbona, jucând în tot acest timp în cluburile universitare de teatru. Apoi a fost admisă la cursurile Florent, unde trecea drept una dintre cele mai promiţătoare eleve. În paralel, luase la rând toate castingurile, filmase pentru vreo două sau trei reclame publicitare, făcuse figuraţie în câteva filme pentru televiziune. Dar toate eforturile ei fuseseră în zadar. Aşa că, una câte una, s-au spulberat toate ambiţiile ei, acceptând prestaţii în supermarketuri sau în comitete de întreprinderi, în piese de teatru la petreceri aniversare, să facă animaţie la Euro Disney deghizată în ursuleţul Winnie.

Viitorul ei părea pecetluit, dar nu s-a descurajat doar dintr-atât. Luând taurul de coame, făcuse marele salt spre Statele Unite. Făurindu-şi visuri despre Broadway debarcase, plină de speranţă, în Big Apple, cu statutul de tânără rezidentă. Oare nu se spunea că acela care reuşea în New York putea reuşi oriunde?

În primul an, cât a avut grijă de nişte copii, îi rămăsese suficient timp liber ca să-şi îmbunătăţească engleza, să scape de accent şi să ia cursuri de artă dramatică. Dar nicio audiţie din câte dăduse nu i-a adus altceva decât roluri mărunte în piese experimentale sau de avangardă jucate în teatre minuscule, în hambare sau în săli parohiale.

Drept urmare, ca să-şi asigure existenţa, a înşirat slujbe neînsemnate: casieră cu jumătate de normă într-un magazin, femeie de serviciu într-un hotel sordid de pe Amsterdam Avenue, chelneriţă într-un *coffee shop*…

Cu o lună înainte, luase decizia de a se întoarce în Franţa. Colleen urma să părăsească apartamentul ca să locuiască împreună cu prietenul ci şi nu avea nici curaj, nici chef să caute o altă colegă de apartament. Era momentul să-şi accepte eşecul. Jucase riscant şi pierduse. O bună bucată de vreme, se crezuse mai şmecheră decât alţii, nesocotind capcanele rutinei şi ale obligaţiilor. Dar astăzi, astăzi se simţea de-a dreptul pierdută, fără repere şi dezorientată. De altfel, economiile ei erau epuizate, iar viza de tânără fată *au*

pair îi expirase de mult, ceea ce o transformase într-o străină cu statut ilegal.

Zborul spre Paris era prevăzut pentru poimâine, asta dacă aveau să permită condiţiile meteo.

„Hai. scumpa mea. încetează să-ţi plângi de milă!”

Făcu un efort ca să se ridice, apoi se îndreptă spre baie. Lăsă pătura să cadă, îşi scoase lenjeria şi sări în cabina de duş.

— Aaaahhhh! urlă ea simţind jetul de apă îngheţată pe piele.

Colleen se trezise prima şi nu mai lăsase nicio picătură de apă caldă.

„Nu-i prea plăcut”, gândi Juliette.

Spălatul cu apă rece fu o adevărată tortură, dar, cum nu era ranchiunoasă, se grăbi să găsească o scuză pentru prietena ei: Colleen îşi terminase într-un mod strălucit studiile de avocatură şi avea astăzi un interviu pentru angajare la un renumit cabinet din oraş.

Juliette nu era o narcisistă chiar dacă, în acea dimineaţă, zăbovise ceva mai mult timp în faţa oglinzii. O tot sâcâia o întrebare pe care şi-o punea din ce în ce mai des:

„Oare mai sunt tânără?”

Tocmai împlinise douăzeci şi opt de ani. Bineînţeles că era încă tânără, dar trebuia să recunoască faptul că nu mai era cea de la douăzeci de ani. În timp ce-şi usca pârul, se apropie de oglindă, îşi cercetă faţa şi zări nişte riduri minuscule în colţul ochilor.

Meseria de actor, dură şi pentru bărbaţi, era cu atât mai dificilă pentru femei: lor nu li se tolera imperfecţiunea, câtă vreme la un bărbat ea trecea drept un semn de farmec şi de caracter, lucru care a enervat-o întotdeauna.

Se îndepărtă puţin de oglindă. Avea încă sâni frumoşi, dar poate nu mai erau la fel de obraznici ca acum doi ani.

„Nu, îţi faci griji degeaba.”

Juliette refuzase întotdeauna să-şi supună trupul unor „ajustări”, să-şi lărgească zâmbetul cu colagen, să-şi şteargă ridurile de pe frunte cu un strop de toxină

botulinică, să-şi înalţe pometii, să-şi facă o mică gropiţă sau să plătească pentru nişte sâni noi... Cu atât mai rău dacă era naivă, dar ar fi vrut să se impună aşa cum era cu adevărat: naturală, sensibilă şi visătoare.

Problema era că-şi pierduse orice încredere în ea. Treptat, a renunţat la toate speranţele: să devină actriţă de teatru, să trăiască o poveste de iubire adevărată. Cu trei ani înainte, credea că totul era încă posibil. Putea fi Julia Roberts sau Juliette Binoche. Apoi, încet-încet, o uzase viaţa de zi cu zi. Toţi banii ei se duceau doar pe chirie. Trecuseră cinci ani de când nu-şi mai cumpărase o rochie şi de când se vedea nevoită să se hrănească doar cu ravioli la cutie sau cu paste fierte în apă.

N-a devenit nici Julia Roberts, nici Juliette Binoche. Servea cappuccino într-o cafenea, pentru cinci dolari pe oră, şi, cum asta nu era destul ca să-şi achite chiria, era obligată să-şi ia un al doilea job, în weekend.

Continuă să-şi întrebe în gând oglinda:

„Oare mai am puterea să seduc? Să stârnesc dorinţa?

Fără îndoială, gândi ea, dar pentru câtă vreme?”

Privindu-se drept în ochi, îşi lansă un soi de avertisment:

— Va veni o zi, nu peste mult, când niciun bărbat nu-şi va mai întoarce capul după tine când o să treci...

„Până atunci, grăbeşte-te să te îmbraci, dacă nu vrei să întârzii.”

Îşi trase pe ca nişte colanţi şi două perechi de şosete. Apoi nişte jeanşi negri, o cămaşă cu dungi, un pulover gros şi o jachetă tricotată din lână cu franjuri.

Privirea i se înţepeni pe cadranul pendulei şi îşi pierdu cumpătul când văzu cât de târziu se făcuse. Era bine să nu mai tragă de timp: patronul nu era foarte amabil şi, cu toate că era ultima ci zi de lucru, vremea de-afară n-ar fi fost o scuză.

Se rostogoli pe scări, înhăţă o căciulă şi o eşarfă multicolore, agăţate în cuier, apoi trânti uşa în urma ei având grijă să nu-şi „ghilotineze” pisica, temerarul Jean-

Camille, care îşi încreţise deja mustăţile, atras de stratul gros de zăpadă căzută în timpul nopţii.

De cum îşi scoase nasul, Juliette fu înghiţită de o rafală de vânt îngheţat. Nu văzuse niciodată New York-ul atât de liniştit.

În câteva ore, Manhattan-ul se transformase într-o uriaşă staţiune de schi. Zăpada dădea străzilor metropolei aerul unul oraş-fantomă, făcând circulaţia foarte periculoasă. Pe trotuare şi la intersecţii se formaseră troiene mari de zăpadă. Pe străzi, de obicei zgomotoase şi aglomerate, nu răzbăteau decât maşini 4X4, câteva taxiuri galbene şi câţiva trecători pe schiuri.

Regăsind pentru o clipă parfumul copilăriei, Juliette înălţă capul şi prinse cu gura un fulg. Fu cât pe ce să cadă şi întinse braţele ca să-şi păstreze echilibrul. Din fericire, staţia de metrou nu era departe. Trebuia doar să fie prevăzătoare şi să nu alu...

Prea târziu. Nici n-apucă să-şi ducă gândul până la capăt şi se clătină, aterizând cu nasul în zăpadă.

Doi studenţi trecură pe lângă ea, fără s-o ajute să se ridice, şi începură să râdă răutăcios. Juliette se simţi umilită şi brusc îi veni pofta să plângă.

Hotărât lucru, ziua începea prost.

2

Suntem încă atât de pierduţi unul
într-altul
Ea pe jumătate vie şi eu mort pe
jumătate.

Victor Hugo

La câţiva kilometri depărtare, puţin mai la sud, silueta impozantă a unui 4x4 Land Rover traversa parcarea pustie a cimitirului din Brooklyn Hill.

În colţul drept al parbrizului, un carton plastifiat dezvăluia identitatea şi profesia celui care-l conducea:

Doctor Sam Galloway
Spitalul St Mattnew's
New York City

Maşina se opri în apropierea intrării. Bărbatul care ieşi din ea avea treizeci de ani. Umerii largi, paltonul drept şi costumul bine croit inspirau senzaţia de siguranţă şi eleganţă, dar privirea stranie, un ochi albastru şi unul verde – era umbrită de melancolie

Aerul era înţepător şi rece. Sam Galloway îşi înnodă fularul şi îşi suflă în pumni ca să se încălzească. Făcu câţiva paşi prin zăpadă în direcţia intrării. La această oră, grilajele cimitirului erau încă închise. Dar Sam făcuse cu un an înainte o donaţie pentru întreţinerea mormintelor, ceea ce îi permisese să aibă propria cheie.

De un an, venea aici o dată pe săptămână, întotdeauna dimineaţa, înainte de a începe lucrul, la spital. Acest ritual îi devenise un adevărat drog.

E singura cale de a mai fi încă o vreme cu ea...

Sam deschise mica barieră din fontă – în mod normal rezervată gardianului – şi porni sistemul de iluminat, înainte de a se lăsa purtat, maşinal, de-a lungul aleilor.

Era un cimitir uriaş, cu ondulaţii de teren ce îi dădeau aspectul unui parc. Vara, numeroşi plimbăreţi profitau de varietatea copacilor săi şi de aleile umbroase. Dar în dimineaţa asta, niciun tril de pasăre, nicio mişcare nu tulburau liniştea locului, poate doar zăpada care se aşternea în straturi înăbuşea zgomotele.

După ce străbătu vreo trei sute de metri, Sam ajunse la mormântul soţiei sale.

Zăpada acoperise pe de-a-ntregul piatra funerară din granit roz. Cu mâneca paltonului. Sam curăţă partea de deasupra, scoţând la lumină inscripţia:

Federica Galloway
(1974-2004)

Odihneşte acum în pace alături de Domnul urmată de o fotografie alb-negru a unei femei de treizeci de ani, cu păr închis la culoare, strâns într-un coc şi cu privirea furişându-se din faţa obiectivului.

Imperceptibil.

— Bună ziua, spuse el cu voce blândă, e cam rece în dimineaţa asta, nu-i aşa?

De un an, de când era moartă, Sam continua să-i vorbească Federicăi ca şi cum ar fi fost vie.

Cu toate astea, Sam Galloway nu avea nimic dintr-un clarvăzător. Nu credea nici în Dumnezeu, nici în existenţa unei ipotetice vieţi de apoi. La drept vorbind, în afară de medicină, Sam nu credea în mai nimic. Era un foarte bun pediatru care, conform părerii unanime, dovedea o mare compasiune faţă de pacienţii săi. În pofida vârstei fragede, publicase numeroase articole în reviste medicale şi, imediat ce-şi terminase rezidenţiatul, primise deja propuneri de la institute cu renume.

Sam se specializase într-un domeniu al psihiatriei, revenirea din şoc. care pornea de la principiul că până şi persoanele doborâte de cele mai dure tragedii puteau găsi forţa de a se reface, fără a se supune fatalităţii. O parte din munca lui consta aşadar în a vindeca traumatismele psihice cele mai grave pe care le suferă unii copii: boala, agresiunile, violurile, moartea prematură a unei persoane apropiate...

Dar, deşi era atât de priceput în a-şi ajuta pacienţii să depăşească durerea şi în a-şi recăpăta puterea de a struni hăţurile existenţei, Sam părea incapabil să aplice propriei persoane sfaturile pe care le recomanda celorlalţi. Căci fusese sfâşiat de dispariţia soţiei sale, cu un an înainte.

Între Federica şi el fusese o poveste încâlcită. Se cunoşteau de pe când abia deveniseră adolescenţi şi amândoi fuseseră elevi la Bedford-Stuyvesant, un cartier blestemat din Brooklyn, cunoscut pentru vânzătorii de droguri şi cifra record de omucideri.

Originari din Columbia, părinţii Federicăi părăsiseră străzile din Medellin pe când ea avea şase ani, fără să ştie că părăseau un infern pentru altul. Nici nu se împlinise un an de când ajunseseră în State, când tatăl ei a încasat un glonţ rătăcit în timpul unei încăierări armate între două clanuri rivale din cartier. Federica se pomenise atunci singură, cu o mamă care s-a înecat încetul cu încetul în alcool, în boală şi în droguri.

Frecventa o şcoală dărăpănată, asaltată de gunoaie şi caroserii de maşini calcinate. Aerul era irespirabil, atmosfera încărcată, iar dealerii pândeau mereu la câte un colţ de stradă.

La unsprezece ani, îmbrăcată în haine băieţeşti, vânduse şi ea droguri într-o *crack house* sordidă din Bushwick Avenue. Asta fiindcă se întâmpla în Brooklyn, la mijlocul anilor '80, şi pentru că era singurul mod de a face rost de drogurile de care mama ei avea nevoie. De altfel, chiar ea fusese cea care o învăţase regula de aur a comerţului:

niciodată nu laşi marfa din mână înainte de a lua dolarii de la cumpărător.

La colegiu. întâlnise doi băieţi puţin mai mici decât ea, păreau altfel decât ceilalţi: Sam Galloway şi Shake Powell.

Veşnic cu câte o carte în mână, Sam era intelectualul clasei, un băiat singuratic, crescut de bunica lui. Tot el era şi singurul „alb” din şcoală, ceea ce nu-l făcea prea iubit în acest loc unde majoritari erau afro-americanii.

Shake era o forţă a naturii. La treisprezece ani, era la fel de înalt şi de bine clădit ca majoritatea adulţilor din cartier, dar, dincolo de aparenţa de băiat rău, ascundea o reală sensibilitate.

Toţi trei îşi uniseră forţele pentru a supravieţui în nebunia în care se treziseră, înţelegerea şi prietenia lor se bazau pe felul în care se completau şi fiecare îşi găsise echilibrul datorită celorlalţi doi. Columbianca, albul şi negrul: inima, inteligenţa şi forţa.

Crescând, au continuat să se ţină, pe cât posibil, cât mai departe de tulburările din cartier. Văzuseră destul din ce însemnau ravagiile drogurilor tari în anturajul lor, cât să nu aibă niciodată pofta să le atingă.

Sam şi Federica nu şi-au închipuit niciodată că aveau să părăsească această cloacă mişunând de oameni. Acolo, viaţa atârna de un fir de păr. A trăi era un risc permanent, ceea ce te îndemna să nu-ţi faci proiecte pe termen lung. Nu aveau nicio ambiţie reală, pentru că nu văzuseră aşa ceva la cei din jurul lor.

Totuşi, împotriva tuturor aşteptărilor şi datorită împrejurărilor, scăpaseră amândoi. Devenind medic, Sam o târâse după sine şi pe tovarăşa din copilărie, aşa că fusese aproape normal să se şi căsătorească.

Zăpada continua să se aştearnă peste cimitir cu fulgi grei şi deşi. Sam nu-şi dezlipea ochii de pe fotografia soţiei. În poză, Federica avea părul prins în coc cu o pensulă mare. Purta nelipsitul ei şorţ pe care şi-l punea întotdeauna când picta. Sam îi făcuse fotografia. Era cam neclară. Normal: Federica nu se lăsa niciodată pradă obiectivului.

La spital, nimeni nu cunoştea originea socială a lui Sam, iar el nu vorbea niciodată despre asta. Chiar când trăia cu Federica, arareori se întorcea la lumea pe care o părăsise.

Trebuie precizat că arta comunicării nu era chiar cel mai tare dintre talentele soţiei sale. Pentru a se proteja de copilăria întunecată, ea îşi construise de foarte timpuriu, graţie picturii, o lume unde n-o putea atinge nimic. Îşi făurise o carapace atât de groasă încât, multă vreme după ce a părăsit Bed-Stuy-ul, nu lăsase niciodată cu adevărat garda jos. Cu timpul, şi-a spus Sam, avea să reuşească s-o „vindece”, aşa cum reuşise cu mulţi dintre pacienţii săi. Dar lucrurile nu merseseră chiar aşa, în lunile de dinaintea morţii ei, Federica se refugia tot mai des în lumea picturii şi a tăcerii.

Iar ea şi Sam se îndepărtaseră tot mai mult unul de altul.

Până în nefericita seară când, deschizând uşa casei lor, tânărul medic descoperise că soţia sa decisese a părăsi o viaţă ce-i devenise de nesuportat.

Sam se prăbuşise brusc într-o stare de apatie. Federica nu-i dăduse vreun semn real care să-l facă să se gândească la posibilitatea ca ea să-şi pună capăt zilelor. Îşi amintea chiar că, în ultimele zile, păruse mai liniştită, înţelegea acum şi motivul: luase deja decizia şi, într-un anume fel, se abandonase acestei salvări fatale ca unei descătuşări.

Sam trecuse prin toate etapele: disperare, ruşine, revoltă... Chiar şi in prezent, nu trecea o zi fără să-şi pună întrebarea:

„Ce ar fi trebuit să fac şi n-am făcut?”

Culpabilitatea care-l măcina îl împiedica să-şi sfârşească doliul. Nici nu se punea problema să-şi „refacă viaţa”, îşi păstrase verigheta pe deget, muncea şaptezeci de ore pe săptămână şi rămânea mai multe nopţi de gardă în spital.

Uneori, nutrea un sentiment de furie faţă de Federica, reproşându-i că a plecat fără să-i lase nimic de care să se agaţe: niciun cuvânt de adio, nicio explicaţie. N-avea să afle niciodată ce a dus-o la acest gest atât de personal şi de

intim. Dar aşa stăteau lucrurile. Există întrebări ce rămân fără răspuns şi trebuie să le accepţi.

Bineînţeles, în sufletul lui, ştia că soţia lui nu se vindecase pe de-a-ntregul de copilăria ei. În capul ei, trăia tot printre blocurile amărâte din Bed-Stuy, înconjurată de violenţă şi de cioburile de sticlă ale flacoanelor eu droguri.

Unele răni nu sunt nici reversibile, nici vindecabile. El trebuia s-o accepte chiar dacă, zi de zi, susţinea contrariul în faţa pacienţilor lui.

În fundul cimitirului, un copac bătrân trosni sub greutatea zăpezii.

Sam îşi aprinse o ţigară şi, ca în fiecare săptămână, îi povesti soţiei sale evenimentele mai însemnate din ultimele zile.

După câteva momente, se opri din vorbit. Se mulţumi să fie acolo, cu ea, şi se lăsă învăluit de amintirile care îl copleşeau. Frigul de gheaţă îi ardea faţa. Prins într-un vârtej de fulgi care i se prindeau in păr şi în barba abia mijită, se simţea bine. Cu ea.

Uneori, noaptea, după gărzile epuizante, îşi descoperea o percepţie ciudată senzorială, vecină cu halucinaţia: i se părea că aude vocea Federicăi şi că o zăreşte în ungherul unei camere sau al unui culoar al spitalului. Ştia precis că toate astea nu erau reale, dar se obişnuise cu ele ca un mod de a mai fi cu ea încă o vreme.

Când frigul deveni prea ascuţit, Sam decise a face cale-ntoarsă, îndreptându-se către maşină. Dar, pe la jumătatea diurnului, se întoarse brusc pe propriile urme.

— Ştii, e multă vreme de când vreau să-ţi spun ceva, Federica…

Vocea i se stinse.

— Ceva ce nu ţi-am mărturisit niciodată… ceva ce n-am spus nimănui, niciodată…

Se întrerupse un moment, ca şi cum nu era încă sigur dacă mai vrea să continue mărturisirea.

„Trebuie să spunem chiar totul celui sau celei pe care îi iubim?” Nu se gândise la asta. Continuă, totuşi.

— Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta, pentru că…, dacă eşti cu adevărat acolo, sus. Cu siguranţă o ştii deja.

Niciodată nu simţise atât de viu prezenţa soţiei sale ca in dimineaţa aceasta. Poate că din cauza peisajului ireal, poate din cauza albului care îl împresura şi care îi oferea impresia că se află, la rândul lui, rătăcit în ceruri.

Vorbi îndelung, fără niciun răgaz, şi îi dezvălui, în sfârşit, tot ce-i chinuise inima în aceşti ani.

Nu era mărturisirea unui adulter, nu era o problemă de cuplu, nicidecum o chestiune legată de bani. Era altceva.

Mult mai grav.

Când a terminat, s-a simţit gol şi sleit de puteri.

Apoi, înainte de a face cale întoarsă, găsi puterea să murmure:

— Sper că mă mai iubeşti…

3

A salva viaţa cuiva este ca și cum te-ai
îndrăgosti, nu există drog mai bun.
După aceea, zile întregi, umbli pe străzi
şi totul iţi pare transfigurat.
Crezi că ai devenit nemuritor, de parcă
ţi-ai salvat propria viaţă.

Extras din filmul *Între viaţă și moarte*,
de Martin Scursese

Spitalul St. Matthew
ora 17:15

Ca in fiecare seară, Sam îşi încheia vizita la pacienţi mergând în aceleaşi două camere. Întotdeauna îi lăsa la urmă pe aceşti doi bolnavi, poate pentru că îi îngrijea de multă vreme şi pentru că, ajunsese, fără s-o recunoască, să-i considere, într-o oarecare măsură, drept propria familie.

Încet, împinse uşa camerei 403 de la secţia de oncologie pediatrică.

— Bună seara, Angela!

— Bună seara, doctore Galloway!

O adolescentă de paisprezece ani, slabă şi diafană, stătea așezată turceşte în singurul pat din cameră. Pe genunchi, avea un laptop în culori vii.

— Ce mai e nou astăzi ?

Angela îi povesti cu ironie felul în care îşi petrecuse ziua. Mai mereu având o atitudine defensivă, copila detesta orice urmă de compasiune şi refuza să fie compătimită pentru boala ei. Nu avea familie. Fusese abandonată la naştere într-o maternitate dintr-un orăşel din New Jersey. Copil rebel, prea puţin sociabil, a fost plimbată de la cămine în familii adoptive aşa că Sam avusese nevoie de multă vreme ca să-i câştige încrederea. Cum fusese internată de mai multe ori în

spital, Sam o ruga uneori să aibă grijă de copiii mai mici care urmau să intre în tratament sau în operaţie.

Ca întotdeauna când o vedea râzând, lui Sam îi era foarte greu de imaginat că, tocmai în acel moment, celulele canceroase erau pe cale să-i invadeze sângele.

Fetiţa suferea de fapt de o formă gravă de leucemie. Suportase deja două grefe, dar, de fiecare dată, măduva le respinsese.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus?

— În legătură cu noua intervenţie?

— Da.

Boala ajunsese în stadiul în care, dacă nu se încercă o nouă grefă, celulele blaste aveau să-i afecteze ficatul, splina, iar Angela va muri.

— Nu ştiu dacă o să mai am puterea, doctore. Va trebui să fac din nou chimioterapie?

— Da, din nefericire. Şi va trebui din nou să fii izolată in camera sterilă.

Unii dintre colegii lui Sam considerau că se înverşuna inutil şi că cel mai bun lucru pe care-l mai putea face era, fără îndoială, s-o lase pe Angela să-şi trăiască liniştită ultimele clipe. Organismul ei era deja atât de epuizat, încât procentul de reuşită a unei noi intervenţii nu trecea de cinci la sută. Dar Sam se implicase într-atât în acest caz, încât nici nu concepea s-o piardă.

„Chiar dacă n-ar fi decât o şansă la un milion, tot o să încerc”, gândi el.

— O să mai reflectez la asta, doctore.

— Bineînţeles. Gândeşte-te cât vrei. Tu eşti cea care decide.

Trebuia luată cu binişorul Angela era curajoasă, dar nu şi invulnerabilă.

Sam îi verifică fişa de supraveghere medicală şi o semnă. Era gata să iasă când ea ii chemă:

— Aşteaptă, doctore.

— Da?

Fetiţa dădu un clic pe ecranul computerului şi porni imprimanta care scoase un desen nostim. Ca s-o facă să uite de boală, Sam o încurajase să facă diverse activităţi artistice şi, de ceva vreme, pictura şi desenul o ajutau pe Angela să suporte mai bine tristeţea vieţii de zi cu zi.

Îşi privi lucrarea cu atenţie şi, mulţumită, i-o întinse lui Şam.

— Poftim, am făcut-o pentru tine.

El luă foaia şi o cercetă cu surprindere. Vârtejurile purpurii şi ocru care invadau albul foii îi aminteau de unele picturi ale Federicăi. După ştiinţa lui, era pentru prima dată când Angela desena ceva non-figurativ. Avea de gând să o întrebe ce reprezenta, apoi se răzgândi, amintindu-şi că soţia lui detesta să i se pună întrebarea asta.

— Mulţumesc, o să-l pun la mine în birou.

Împături desenul, îl strecură în buzunarul bluzonului. Ştia că nu-i plăcea să fie lăudată şi se abţinu s-o facă.

— Somn uşor! îi spuse pe când se îndrepta spre ieşire.

— O să crăp, nu-i aşa?

El se opri chiar în pragul uşii şi se întoarse spre ea. Din nou, Angela îl întrebă:

— Dacă nu mi se face nenorocita aia de grefă, o să crăp?

Se întoarse încet spre ea şi se aşeză pe marginea patului.

Fata îl privea cu un soi de insolenţă amestecată cu fragilitate, iar el ştia bine că aerul ei sfidător ascundea de fapt o mare spaimă.

— Da, este adevărat, rişti să mori, admise el.

Tăcu vreo câteva secunde, apoi adăugă:

— Dar asta n-o să se întâmple.

Apoi mai adăugă:

— Îţi promit!

*

Cafeneaua Starbucks – Fifth Avenue
Ora 16:59

— Un cappuccino mare şi o brioşă cu afine, vă rog.

— Imediat.

Luând comanda clientului său, Juliette privi pe geam: deşi zăpada nu mai cădea de dimineaţă, oraşul era încă încremenit de frig şi de vânt.

— Poftiţi.

— Mulţumesc.

Aruncă o privire la ceasul de perete din cafenea: încă un minut, şi o să termine cu serviciul.

— Un espresso macchiato şi o sticlă de Evian.

— Imediat.

Ultimul client, ultima zi de lucru şi, peste două zile, gata şi cu New York-ul.

Întinse băuturile unei working girl cu ţinută impecabilă care se întoarse pe călcâie fără să mulţumească.

Când le întâlnea în cafenea sau pe stradă, Juliette le privea pe newyorkeze plină de curiozitate şi de gelozie. Cum să lupte împotriva femeilor acestora cu siluetă filiformă şi suplă, îmbrăcate ca în revistele de modă şi care cunoşteau toate regulile şi toate codurile?

„Ele sunt tot ceea ce nu sunt eu, gândi ea, strălucitoare, atletice, sigure pe ele… Ştiu să se impună cu aplomb, să se pună în valoare, să conducă jocul…”

Şi, mai ales, erau *financially secure*, altfel spus, aveau o slujbă bună şi venituri pe măsură.

Merse în vestiar, îşi dezbrăcă uniforma de chelneriţă, apoi se întoarse în sala mare a cafenelei, un pic decepţionată totuşi că niciuna dintre angajate nu îi urează good luck înainte de plecare.

Făcu un semn cu mâna spre bar, dar abia dacă primi un răspuns. Mereu aceeaşi senzaţie că e invizibilă.

Traversă sala lungă pentru ultima oară. Când se pregătea să iasă, vocea unei persoane lângă intrare o interpelă în franceză:

— Domnişoară!

Juliette îşi ridică ochii spre un bărbat cu părul grizonant şi cu o barbă impecabil rasă, care era aşezat la masă, lângă

fereastră. Chiar dacă era deja in vârstă, prin toată fiinţa lui respira senzaţia de putere. Umerii largi şi statura înaltă făceau ca mobilierul cafenelei să pară aproape minuscul. Tânăra franţuzoaică îl cunoştea pe acest client. Venea uneori, mai ales seara, târziu. De mai multe ori, când şeful lipsea, Juliette îl lăsase chiar să intre cu câinele, un dog cu blana neagră, ce răspundea la ciudatul nume Cujo.

— Am venit să-ţi spun la revedere, Juliette. Am înţeles că te întorci în curând în Franţa.

— De unde ştiţi?

— Am auzit vorbindu-se, se mulţumi el să-i răspundă.

Bărbatul o liniştea şi în acelaşi timp, îi stârnea teamă. Era o senzaţie ciudată.

— Mi-am permis să-ţi comand un cidru cald, făcu el arătând spre paharul din faţa lui.

Juliette rămase fără cuvinte, căci bărbatul părea că o cunoaşte bine, câtă vreme ca nu stătuse niciodată de vorbă cu el până atunci. În faţa lui, se simţea ca o carte deschisă.

— Aşază-te un moment, îi propuse bătrânul.

Ezită, îndrăzni să-i înfrunte privirea, dar nu surprinse ostilitate în ochii lui. Doar un amestec de profundă bunătate şi mare oboseală. Dar mai era şi o licărire intensă pe care n-o putea descifra.

În cele din urmă, se decise să se aşeze şi luă o gură de cidru.

Bărbatul ştia că, dincolo de aparenţa veselă şi dinamică, tânăra franţuzoaică ascundea o personalitate fragilă şi nehotărâtă.

Ar fi preferat să nu fie brutal cu ca. Dar n-avea prea mult timp. Viaţa lui era complicată. Zilele îi erau lungi şi sarcinile – nu întotdeauna plăcute. Aşa că trecu direct la subiect:

— În ciuda a ceea ce crezi, viaţa ta nu este un eşec…

— De ce-mi spuneţi asta?

— Fiindcă asta îţi repeţi în fiecare dimineaţă în faţa oglinzii.

Foarte surprinsă, Juliette bătu în retragere.

— De unde ştiţi că…?

Dar bărbatul n-o lăsă să continue.

— Oraşul ăsta este foarte dur, spuse el.

— Este adevărat, admise Juliette. Fiecare îşi vede de treaba lui fără să-i pese de vecin. Deşi, oamenii sunt atât de mulţi, încât se ciocnesc unii de alţii şi totuşi sunt atât de singuri.

— Aşa este, răspunse el deschizându-şi braţele. Lumea este cum este şi nu aşa cum ne-ar plăcea nouă să fie: o lume dreaptă în care oamenii buni sunt răsplătiţi pe măsură…

Bărbatul lăsă să se scurgă câteva secunde înainte de a adăuga:

— Dar tu, tu faci parte dintre cei buni, Juliette: te-am văzut într-o zi chiar servind un client care nu putea plăti, ştiind prea bine că nota o să-ţi fie reţinută din salariu…

— Nu e mare lucru, protestă franţuzoaica ridicând din umeri.

— Nu e mare lucru şi, în acelaşi timp, este mult. Nimic nu este fără importanţă, dar nu înţelegem întotdeauna corect care sunt consecinţele.

— De ce îmi spuneţi toate astea?

— Pentru că trebuia să le ştii înainte de a pleca.

— Înainte de a mă întoarce în Franţa?

— Ai grijă de tine, Juliette, spuse el, ridicându-se fără a răspunde cu adevărat la întrebare.

— Aşteptaţi! strigă ea.

Nu ştia de ce, dar trebuia neapărat să-l reţină. Alergă după el, dar, din nefericire, bărbatul părăsise cafeneaua.

Prin uşa rotativă intră puţină zăpadă. Pentru a treia oară în acea zi, Juliette alunecă. Se dezechilibră spre spate, se agăţă cu putere de braţul unui bărbat care, cu farfuria în mână, căuta un loc unde să se aşeze. Din nefericire, îl trase după ea în cădere şi amândoi se treziră pe jos, stropindu-şi hainele cu cappuccino fierbinte.

„Uite, asta sunt cu! Veşnica gafeuză care şi-ar dori graţia lui Audrey Hepburn şi care aterizează mereu cu nasul în

noroi.”

Roşie de ruşine, se ridică în viteză, se scuză amabil în faţa clientului – care, furibund, ameninţa deja că o dă în judecată – şi se grăbi să iasă.

În stradă, Manhattan-ul îşi regăsise frenezia obişnuită. Oraşul era din nou zgomotos şi stresant. Chiar în faţa cafenelei, zgomotul motorului unei maşini de curăţat se amesteca în zumzetul circulaţiei. Juliette îşi apucă ochelarii, scrută bulevardul spre nord, apoi spre downtown.

Dar bărbatul dispăruse.

În acelaşi moment, Sam lua ascensorul ca să urce patru etaje şi să ajungă la camera 808.

— Bună seara. Leonard!

— Intră, doctore!

Ultima persoană pe care Sam o vedea în această seară nu era pacientul lui. Leonard McQueen era unul dintre foştii rezidenţi de la St Matthew. Sam îl întâlnise vara trecută în timpul unei nopţi de gardă. Bătrânul McQueen nu avea somn şi ieşise s-o facă pe grozavul pe terasa acoperişului spitalului, ca să tragă o ţigară. Bineînţeles, era interzis. Cu atât mai mult cu cât McQueen suferea de cancer la plămâni, în fază terminală. Când Sam a ajuns pe acoperiş, a avut decenţa să nu-l certe pe bătrân protestând ca şi cum ar fi fost vorba despre un puşti neascultător. S-a aşezat chiar alături de el şi, în răcoarea nopţii, au discutat un timp. De atunci, Sam îl căuta regulat să afle noutăţi şi, tot de atunci, cei doi bărbaţi se stimau reciproc.

— Deci, cum vă simţiţi astăzi?

McQueen se ridică puţin în pat şi spuse pe un ton impertinent:

— Ştii ce, doctore? Nu te simţi niciodată mai viu ca atunci când eşti în pragul morţii.

— Nu eşti încă în stadiul ăsta, Leonard.

— Nu te mai obosi, doctore, ştiu foarte bine că mă apropii de sfârşit.

Şi, ca pentru a dovedi adevărul spuselor sale, fu cuprins de o tuse care demonstra starea lui gravă de sănătate.

Sam îl ajută să se instaleze pe un cărucior şi îl împinse lângă fereastră. Tusea lui McQueen se calmase. Urmărea, ca hipnotizat, oraşul ce se întindea la picioarele lui. Spitalul era pe malul East River şi de aici se zărea, foarte aproape, sediul Naţiunilor Unite, care se înălţa drept, clădit din marmură, sticlă şi oţel.

— Deci, doctore, tot celibatar?

— Tot văduv, Leonard, nu e aceiaşi lucru.

— Ştii ce ţi-ar trebui: o partidă zdravănă de sex. Cred că asta te-ar mai destinde puţin. La vârsta ta nu e bine să laşi prea mult instalaţia nefolosită, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Sam nu se putu abţine să nu zâmbească.

— De fapt, cred că n-ar fi rău să-mi faci un desen.

— Serios, doctore, ai nevoie de cineva in viaţa ta.

Sam suspină:

— Este încă prea devreme. Amintirea Federicăi…

Dar McQueen nu-l lăsă să continue:

— Cu tot respectul, mă oboseşti cu Federica ta. Am fost însurat de trei ori şi te pot asigura că, dacă ai iubit deja o dată sincer în viaţă, ai toate şansele să iubeşti din nou.

— Nu ştiu…

Bătrânul arătă spre oraşul care fremăta sub ferestre.

— Nu-mi spune că, printre milioanele de fiinţe din Manhattan, nu există una pe care s-o iubeşti la fel ca pe soţia dumitale.

— Nu-i chiar aşa de simplu, Leonard.

— Iar eu, eu cred că tu eşti cel care complici totul, doctore. Dacă aş avea vârsta şi sănătatea ta, nu mi-aş pierde serile ca să fac conversaţie cu un bătrân ca mine.

— De asta o să te părăsesc, Leonard.

— Înainte să pleci, am ceva pentru tine, doctore. Scotoci în buzunar şi îi întinse o mică legătură de chei.

— Dacă inima ţi-o cere, treci pe la mine într-una din zilele astea. Pivniţa mea dă pe-afară de sticle cu vin pe care, ca un prost, m-am încăpăţânat să le păstrez pentru ocazii

excepţionale în loc să le beau. Tăcu câteva secunde, apoi murmură, ca pentru el. Uneori, eşti un prost.

— Ştiţi, nu sunt foarte amator de…

— Atenţie, nu e spumos, răspunse McQueen, jignit. Îţi vorbesc despre producţii franceze care valorează o avere. Mult mai bune decât cutare sau cutare din California şi America de Sud. Ciocneşte în sănătatea mea, o să-mi facă plăcere, sincer. Promite-mi că o s-o faci!

Promit! răspunse Sam zâmbind.

McQueen azvârli cheile şi Sam le prinse din zbor.

— Seară bună. Leonard!

— Seară bună, doctore!

În timp ce ieşea din cameră, Sam se gândi din nou la ce-i spusese Leonard: „Nu te simţi niciodată mai viu ca atunci când eşti în pragul morţii”.

4

Îţi place să fii tot ceea ce nu eşti.

Albert Cohen

— Colleen? Eşti acasă?

Juliette deschise uşa apartamentului ei, având grijă să nu răstoarne mâncarea chinezească şi sticla de vin pe care tocmai le cumpărase din bacşişurile adunate de-a lungul săptămânii.

— Colleen? Eu sunt. Te-ai întors?

Pe la 11, colega ei o sunase la cafenea ca s-o anunţe că interviul! a mers bine şi că o să fie angajată. Cele două aranjaseră să petreacă o seară între fete, ca să sărbătorească evenimentul.

— Eşti acolo?

Nu primi drept răspuns decât un mieunat al lui Jean-Camille care ieşi în fugă din cameră şi se frecă de picioarele ei torcând de plăcere.

Juliette puse pachetele pe masa din bucătărie, luă motanul în braţe şi se grăbi spre salon, singura cameră din apartament unde rămăsese deschisă căldura.

Pentru o bună bucată de timp, închise ochii, lipindu-se de radiatorul dat, din întâmplare, la maximum. Un val de căldură îi urcă de-a lungul picioarelor şi-i invadă apoi întregul trup.

„Hmm… Mai bun decât oricare bărbat!”

Continuând să ţină ochii închişi, se visă pentru o clipă trăind într-o lume perfectă: o lume unde rămânea destulă apă ca să poţi face o baie caldă când ieşi de la lucru.

Dar nu se cuvenea să ceri prea mult.

Deschizând ochii, realiză că ledul luminos al robotului telefonic clipea. Se îndepărtă de radiator cu regret, ca să verifice apelurile.

Aveţi un nou mesaj:

Salut, Juliette, eu sunt. Îmi pare rău, dar n-o să vin in seara asta. Şi n-o să ghiceşti de ce. Jimmy m-a invitat să mergem două zile in Barbados! Îţi dai seama: BAR-BA-DOS! Dacă nu te mai văd, drum bun spre Franţa.

O profundă dezamăgire o copleşi pe Juliette.

Iată, asta era prietenia în stil american: împărţi apartamentul cu o persoană timp de trei ani şi, în momentul despărţirii, tot ce-ţi lasă sunt două fraze pe un robot!

Dar nu trebuia să viseze. Bineînţeles că Colleen prefera să-şi petreacă weekendul cu logodnicul ei decât cu ea!

Juliette se plimbă prin apartament înghiţindu-şi reproşurile şi se opri în faţa numeroaselor fotografii care marcau etapele importante din viaţa lor.

Chiar de când păşiseră în Manhattan, cele două tinere avuseseră un scop foarte precis: Colleen voia să devină avocat, iar Juliette, actriţă. Şi-au dat o marjă de trei ani ca să reuşească. Rezultatul competiţiei: una tocmai era pe cale să fie angajată într-un prestigios cabinet, cealaltă era chelneriţă într-o cafenea!

Cu tenacitatea şi cu puterea ei de muncă, Colleen avea să devină asociată. O să câştige mulţi bani, o să se îmbrace la DKNY şi îşi va desfăşura activitatea în liniştea unui confortabil birou dintr-un turn de sticlă. Va fi ceea ce a sperat întotdeauna: una dintre acele *executive women* grăbite şi inaccesibile pe care le întâlnea dimineaţa pe Park Avenue.

Juliette se ferea să invidieze reuşita colegei sale de cameră. Dar contrastul cu eşecul ei era atât de mare, încât i se făcu rău de la stomac.

Ce se va întâmpla, se va întoarce în Franţa? La ce-i folosea diploma în literatură clasică? Fără a mai pune la socoteală că, pentru început, va fi chiar nevoită să locuiască tot cu părinţii! Se mai gândi şi la Aurelia, sora ei care, deşi mai mică, îşi făcuse deja un rost. Profesoară de şcoală, şi-a urmat soţul, un jandarm care tocmai fusese transferat în regiunea Limoges. Aurelia şi soţul ei judecau aspru „viaţa boemă” a Juliettei pe care o considerau o iresponsabilă.

La Paris, mulţi dintre foştii ei prieteni reuşiseră. Majoritatea aveau profesii importante. Sarcini aşa-zis creatoare în care „te realizai”: inginer, arhitect, jurnalist, informatician… Trăiau în cuplu, luaseră un credit pentru casă şi aveau deja unul sau doi copii care se jucau pe scaunele din spate ale maşinii lor, Renault Megane.

Juliette nu avea nimic din toate astea: nici o slujbă stabilă, nici iubit, nici copii. Plecarea la New York să-şi încerce norocul ca actriţă fusese o nebunie, o ştia. Toţi cei din jurul ei, de altfel, i-o repetaseră: nu este *rezonabil.* Şi e drept că nu era vremea în care să-ţi permiţi să rişti. Dimpotrivă, Juliette trăia în epoca raţiunii, a principiului precauţiei, a obsesiei „riscului zero”. Societatea propovăduia prudenţa, planurile de pensionare după douăzeci şi cinci de ani, radarele automate, regimurile obligatorii, stigmatizarea fumătorilor…

Dar Juliette nu ascultase de nimeni. Agăţându-se de steaua ei norocoasă, îşi spusese mereu că într-o bună zi o să-i uimească pe toţi şi o să le-nchidă gurile rele când o s-o vadă pe coperta de la *Paris Match:* O TÂNĂRĂ FRANŢUZOAICĂ OBŢINE UN PRIM ROL LA HOLLYWOOD! N-a renunţat niciodată să lupte. Dar poate era prea drăguţă, prea „fată bună” încât să şi reuşească. Bineînţeles, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă era „fata cuiva”. Dar pe tatăl ei nu-l chema Gerard Depardieu. Se numea Gerard Beaumont şi era optician în Aulnay-sous-Bois.

În fond, poate că nici nu avea vreun talent? Dar, dacă nu credea ca în sine, cine s-o facă? Mulţi actori şi actriţe au tras din greu până să ajungă la glorie: Tom Hanks a jucat ani întregi în teatre modeste, Michelle Pfeiffer a fost casieriţă la un supermarket. Pacino a fost refuzat de către Actors Studio, Sharon Stone nu a primit primul mare rol decât foarte târziu, iar Brad Pitt, deghizat într-o mascotă ce reprezenta un pui, a vândut sendvişuri într-un mare magazin.

Totuşi, cel mai important – şi asta nimeni n-o pricepea – era că Juliette nu se simţea niciodată mai vie decât atunci când juca. Prea puţin conta că era vorba despre o piesă de

la universitate, că nu erau decât două persoane în sală: ea nu exista decât atunci când juca un rol. Nu era ea însăşi decât atunci când devenea altcineva. Ca şi cum avea de umplut în ea un gol: ca şi cum nu-i ajungea viaţa ei reală. Şi, de fiecare dată când îşi spunea asta, Juliette se gândea că poate era ceva patologic în această nevoie de a căuta o alternativă la realitate.

Îşi alungă gândurile întunecate fredonând cuvintele lui Aznavour: „Mă vedeam deja pe afiş…” Tot fredonând, pătrunse în camera lui Colleen. Pe scaun, atent împăturite, se găseau hainele scumpe pe care colega ei le cumpărase pentru interviul de angajare. O investiţie riscantă, dar care avea să fie curând rambursată. Juliette nu rezistă tentaţiei de a le încerca. îi veneau bine: amândouă aveau aproape aceeaşi talie.

Tânăra îşi scoase jeanşii, apoi puloverul vechi şi trase pe ea taiorul gri Ralph Lauren al prietenei sale. Făcu semn cu ochiul în oglindă:

„Nu e rău”.

Îşi îmbrăcă şi un pulover pe gât negru din caşmir, un palton drept din tweed şi încălţă o pereche de mocasini Ferragamo.

Cuprinsă de elan, se machiase uşor: puţină pudră, puţin rimel, o idee de contur pentru ochi.

— Deci, oglindă-oglinjoară, spune-mi cine-i mai frumoasă?

Era uimită de transformare. Dichisită aşa. semăna perfect cu o femeie de afaceri. Hotărât lucru, haina îl face pe om.

Tulburată, îi veni în minte acel film în care Dustin Hoffman se deghizează în femeie şi joacă rolul vieţii sale.

Prinzând curaj, se adresă oglinzii:

— Juliette Beaumont, încântată. Sunt avocată.

Astfel îmbrăcată, coborî scările, chemată de un lung mieunat al lui Jean-Camille, care cerea de mâncare.

Răsturnă în castron conţinutul unei farfurii cu mâncare chinezească.

— Iată ceva delicios: pui cu cinci arome şi orez thailandez.

Mângâie pisica pe cap, aceasta toarse de plăcere şi fata se recomandă:

— Juliette Beaumont, încântată. Sunt avocată.

Decise pe neaşteptate să nu-şi petreacă seara acasă, singură ca o fată bătrână. Şi ce era dacă îşi oferea un mic spectacol? O comedie muzicală pe Broadway, de exemplu. Cu o oră înainte de reprezentaţie, teatrele din Times Square ofereau uneori locurile nevândute la preţuri foarte rezonabile. Iar cu zăpada asta, mulţi renunţaseră, fără doar şi poate. Acum ori niciodată era momentul să-şi încerce norocul. De ce nu *Fantoma de la Operă* sau *Cats*?

Se privi din nou în oglinda din baie şi, pentru prima dată după multă vreme, găsi că e frumoasă.

— Regret, Jean-Camille, dar New York-ul mă aşteaptă, declară ea cu un aer teatral.

Urcă din nou în camera lui Colleen, apucă eşarfa Burberry şi ieşi în noaptea cristalină, decisă să profite de aceste ultime ore în Manhattan.

5

La New York, toată lumea caută ceva.
Bărbaţii caută femei, femeile caută bărbaţi.
La New York, toată lumea caută ceva.
Şi, din când in când... cineva mai şi găseşte.

Donald Westlake

Când Beckie, infirimiera-şefă, îl bătu pe umăr, Sam era concentrat asupra unui dosar.

— Vi s-a terminat programul de o jumătate de oră, doctore, făcu ea arătând spre tabelul de organizare a turelor.

— Mai am doar un caz de verificat, ceru Sam un soi de favoare.

— Dumneavoastră sunteţi cel de care ar trebui să vă îngrijiţi, răspunse ea luându-i dosarul. Duceţi-vă acasă, doctore.

Sam se supuse schiţând un surâs vag.

În timp ce Beckie îl privea cum se îndepărtează, o stagiară îi suflă în ureche.

— Numai bun de agăţat, tipul...

— Nici să nu te gândeşti, dragă, n-ai nicio şansă.

— Însurat?

— Şi mai rău...

Sam deschise uşa sălii de odihnă rezervată personalului spitalului. Îşi puse halatul şifonat pe un umeraş, în fundul dulapului său metalic. Îşi aranjă cravata, îşi îmbrăcă vesta şi paltonul greu, fără să arunce nici măcar o privire la imaginea lui din oglindă: renunţase de mult la orice dorinţă de a seduce, fără să bănuiască faptul că multor femei tocmai asta li se părea seducător.

Se înghesui în ascensor, lângă un infirmier asiatic care împingea o brancardă. Cearşaful ce acoperea în întregime corpul nu lăsa nici cea mai mică umbră de îndoială în privinţa stării „bolnavului”. Infirmierul încercă să glumească, dar privirea întunecată a lui Sam îl descurajă. La parter, uşa se deschise în marele hol ce zumzăia precum zona de îmbarcare a unui aeroport. Sam nu se putu împiedica să arunce o privire în sala de aşteptare de la urgenţe: era deja plină.

„Şi-o să fie şi mai rău în orele următoare.”

Într-un colţ al camerei, un bătrân se chircise pe scaunul său. Înfăşurat într-un impermeabil uzat, privea tremurând peştii exotici ce se învârteau la nesfârşit în acvariu. Privirea lui Sam se încrucişă cu cea a unei tinere. Foarte slăbită, îşi sprijinise bărbia de genunchi. Avea ochii roşii de la droguri sau de la insomnie. Lângă femeie, agăţat de piciorul ei. scâncea un copil.

„Şi dacă aş rămâne de gardă la noapte?”

*

— Face şase dolari, duduiţă.

Juliette plăti cursa şoferului haitian de taxi şi adăugă un modest bacşiş drept mulţumire că făcuse conversaţie în franceză.

Taxiul o lăsă la intersecţia bulevardului Broadway cu Seventh Avenue: Times Square, colţul cel mai frecventat din Manhattan, la orice oră din zi sau din noapte.

Juliette se simţea atrasă de acest loc ca de un magnet. Majoritatea marilor săli de spectacol din oraş erau concentrate în jurul acestui mic triunghi de bitum înconjurat de zgârie-nori.

Fie că ploua, că bătea vântul sau că ningea. Times Square era mereu în fierbere, cu ecranele lui gigantice şi cu panourile electronice ce-şi străluceau miile de luminiţe pe faţadele clădirilor. Priveliştea era ameţitoare. Pretutindeni teatre, cinematografe şi restaurante înghiţeau şi scuipau valuri de clienţi într-o agitaţie febrilă.

Juliette cumpără un hot-dog de la un vânzător ambulant şi îl gustă, având grijă să nu păteze cu ketchup frumosul său palton. Se uită la un ecran uriaş cu cristale lichide care anunţa programul spectacolelor, apoi se îndreptă spre clădirea din marmură albă în faţa căreia de aduna mulţimea, în fiecare 31 decembrie, pentru a vedea faimosul Big Apple, simbolul New York-ului, ceea ce anunţa începutul unui nou an.

Tânăra franţuzoaică voia să profite pentru ultima oară de acest amestec ameţitor de energie şi strălucire. Blestemase de multe ori Manhattan-ul, dar de fapt adora acest oraş. Mai mult şobolan de oraş decât şobolan de câmp, nu-şi dorea nici pajişti, nici linişte, nici păsărele. Avea nevoie de mişcare, de magazine deschise douăzeci şi patru de ore numai ca să ştie că aşa ceva este posibil.

Bineînţeles, toate astea erau excesive şi superficiale, un fel de cabaret uriaş în mijlocul Manhattan-ului! Fireşte că unii puteau găsi că acest loc era oribil, cu publicitatea lui agresivă, cu muzica asurzitoare şi cu fumul ce ieşea de peste tot.

Dar aici se simţea ea vie. Mişuna de oameni, dar măcar aici nu era singură.

La naiba, era New York, era Broadway, cea mai lungă stradă din lume, după cum o proclamau ghidurile turistice, cea care traversa tot Manhattan-ul şi se prelungea dincolo de Bronx...

*

Urletul unei sirene sfâşie frigul nopţii. Uşile automate ale Spitalului St Matthew se închiseră cu zgomot în spatele lui Sam, chiar în momentul în care o ambulanţă intra în trombă în parcare. Primul impuls fusese să le dea o mână de ajutor celor de la ambulanţă, dar se stăpâni: doctorul Freeman – şeful de la urgenţe – tocmai îi refuzase propunerea de a face de gardă, sub pretextul că n-a dormit destul în nopţile trecute.

Nu mai ieşise de dimineaţă şi aproape că uitase cu totul de viscolul din noaptea precedentă. Temperatura, incredibil de scăzută, aproape că îl ameţea.

Înainte de a părăsi cu totul incinta spitalului, văzu personalul medical care se agita în jurul unei brancarde. Frânturi de fraze ajunseră până la el: *Arsuri de gradul doi... tensiune 8/5... puls 65... Glasgow la 6...* Apoi vocile se estompaseră, iar el urcă în maşină.

Cu mâinile pe volan, lăsă motorul să meargă câteva secunde. Avea nevoie întotdeauna de ceva timp ca să-şi golească mintea şi să încerce să-i uite pe pacienţii cu care se întâlnea în timpul zilei. De altfel, de cele mai multe ori nici nu reuşea.

În seara asta, era foarte obosit. Urcă pe First Avenue lăsându-se purtat spre nord. De data asta, se circula destul de liber.

Porni radioul:

...primarul New York-ului apreciază că furtuna va costa cel puţin zece milioane de dolari curăţarea, în timp ce oraşul este deja în deficit cu paisprezece milioane pentru aceleaşi operaţiuni efectuate în acest sezon.

Pentru moment, serviciile întâmpină încă greutăţi în degajarea principalelor artere, iar drumurile sunt în continuare foarte alunecoase, din acest motiv vă recomandăm maximă prudenţă...

*

Juliette se simţea ca o picătură de apă minusculă purtată de şuvoiul unei mulţimi pestriţe care se plimba de colo până colo în lumina orbitoare a imenselor reclame luminoase. Sirenele, muzicanţii străzii, gloata, galbenul rapid şi fugar al taxiurilor..., toate astea îi dădeau acum durere de cap. Ca hipnotizată, ridică ochii spre ecranele de pe toate zidurile şi o luă ameţeala. Erau atât de multe încât nu ştia unde să-şi oprească privirea: cursul Bursei, videoclipuri, imagini din jurnalul televizat, previziuni meteo...

Cu mintea aiurea, se înghesui cu gând să ajungă pe trotuarul din faţă unde spera să găsească puţină linişte.

Maşinile treceau din toate părţile, dar ca părea că nu le vede...

*

Sam urca acum pe Broadway. Pusese un CD cu jazz vechi şi se lăsă legănat de o arie de saxofon în mijlocul agitaţiei şi al clădirilor de sticlă. Îşi opri un căscat în timp ce ducea mâna spre pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii. Un obicei prost pe care-l păstrase din tinereţe. Pe vremea lui, mare parte dintre puştii din Bed-Stuy începeau cu tutunul de pe la şapte-opt ani, asta înainte de a trece la substanţele mult mai nocive. Maşina din faţa lui avea pe parbriz un autocolant colorat. Maşinal. Sam miji ochii ca să-l descifreze şi citi: *If you can read this, you're too near*[1]. Un claxonat prelung îl smulse din gânduri. Trase instinctiv o înjurătură la adresa celui care îl depăşea, apoi privirea i se opri pe sloganul de pe un panou publicitar pentru un produs antifumat, care acoperea toată faţada unui imobil. Un top-model plin de prospeţime, în *short* şi *body*, lăuda virtuţile sportului şi deplângea ravagiile tutunului, proclamând: *Mai este încă timp să vă schimbaţi viaţa!*

— Vorbeşte pentru tine! îi strigă el.

În orice caz, la ce bun? El şi-a schimbat deja o dată viaţa şi îi era de-ajuns. Trase din ţigară cu un aer sfidător şi inspiră fumul adânc, un fel al lui de a spune că puţin îi pasă dacă moare sănătos şi că nu-i era teamă nici de Dumnezeu, nici de moarte: în primul nu credea, iar împotriva morţii nu putea face nimic.

Punând bricheta la loc, în buzunar, dădu peste desenul pe care i-l dăruise Angela. Îl despături şi, pe dosul foii, descoperi o grămadă de mici semne cabalistice pe care nu le observase mai devreme: cercuri, triunghiuri şi stele care se amestecau într-un mod misterios. Ce sens aveau acele semne ciudate?

Absorbit de gânduri, Sam nu o observă decât în ultimul moment pe tânăra care traversa strada prin faţa lui.

„Dumnezeule!” Prea târziu ca să frâneze. Trase brusc de volan spre dreapta, adresă o rugă Dumnezeului în care totuşi nu credea şi urlă din toate puterile:

— Atenţie!!!

*

— Atenţie!!!

Juliette se opri brusc. Maşina o evită la milimetru şi, pentru prima oară în viaţa ei, tânăra franţuzoaică simţi suflarea morţii dându-i târcoale.

Din inerţie, maşina de teren urcă pe trotuar şi opri într-un scrâşnet de pneuri. Fu un miracol că nu lovi pe nimeni.

— Idiotule! Asasinule! urlă Juliette înspre şofer, ştiind foarte bine însă că avea şi ea o parte din responsabilitatea a ceea ce era cât pe ce să se întâmple.

În două secunde, pulsul i-o luase razna.

Fusese şi de data asta cu capul în nori. Ca întotdeauna. Hotărât lucru, oraşul ăsta nu era făcut pentru visători. Pericolul pândea de peste tot, la fiecare colţ de stradă…

— Rahat! îi scăpă lui Sam.

De data asta, îi fusese cu adevărat frică. Viaţa i se putea schimba, aşa, în două secunde. Trăim permanent pe marginea prăpastiei, iar el o ştia mai bine decât oricine. Dar nu era destul ca să-i alunge teama.

Sărise deja din maşină, apucând trusa medicală pe care o ţinea la îndemână, pe scaunul pasagerului.

— E în regulă? Nu ai nimic? Sunt medic, pot să te examinez sau să te duc la spital.

— E bine, n-am nimic, îl asigură Juliette.

El o apucă de braţ ca s-o ajute să se ridice şi, pentru prima dată, fata ridică privirea spre el.

O secundă mai devreme, ea nu exista şi, brusc era acolo, înaintea lui.

— Eşti sigură că totul este în regulă? repetă el stângaci.

— E OK.

— Un păhărel, ca să-ţi revii?

— Nu, mulţumesc, refuză Juliette, nu e nicio problemă.

Sam insistă:

— Te rog, ca să mă ierţi.

Arătă spre faţada imensă a hotelului Marriott a cărui siluetă futuristă domina pe latura vestică din Times Square.

— O să-mi duc maşina în parcarea hotelului. Numai un minut. Mă aştepţi in hol?

— De acord.

Făcu câţiva paşi ca să ajungă la maşină, dar se întoarse brusc din drum şi se prezentă:

— Mă numesc Sam Galloway, spuse el, sunt medic.

Ea îl privi şi o năpădi brusc dorinţa de a-i plăcea. Ştiu că face o prostie chiar în clipa în care deschise gura, dar era deja prea târziu:

— Încântată, Juliette Beaumont, sunt avocată.

6

A durat doar cât ai clipi,
şi ea m-a privit fără să mă vadă,
dar asta mi-a adus gloria şi primăvara
şi soarele şi marea călduţă...

Albert Cohen

În ciuda frigului şi a vântului care continuau să învăluie oraşul, era aglomeraţie în faţa hotelului. Juliette rămase în hol câteva minute, privind baletul taxiurilor şi al limuzinelor care-i aduceau pe spectatorii în smoching şi în rochie de seară. Apoi Sam sosi urcând din parcare cu ascensorul.

Cu cele cincizeci de etaje din sticlă şi beton, Marriott era al doilea hotel ca mărime din Manhattan. Juliette, care nu-i trecuse niciodată pragul, făcu ochii mari când pătrunse în imensul atrium central, care se înălţa pe aproape patruzeci de etaje. Lumina intensă care se revărsa de aici te putea face să uiţi, pentru o clipă, că te aflai în plină iarnă.

Îl urmă pe Sam pe scara rulantă ce ducea la etajul al doilea. De acolo luară un lift transparent care, precum o capsulă spaţială, părea să zboare prin inima clădirii. Sam apăsă pe butonul etajului patruzeci şi nouă şi îşi începură vertiginoasa călătorie spre vârful clădirii.

Nu schimbară nici măcar un cuvânt...

„De ce am invitat-o pe fata asta?” se întrebă el. simţindu-se depăşit de situaţie.

— Eşti la New York pentru afaceri?

— Da, răspunse ea cu o voce care se voia sigură, pentru un congres al juriştilor...

„La naiba, de ce-oi fi zis că sunt avocată? Asta mă obligă să mint.”

— Rămâneţi multă vreme în Manhattan?

— Mă întorc în Franţa mâine-seară.

„Asta, măcar, nu e o minciună.”

Pe la etajul treizeci, ea se aplecă uşor spre peretele de sticlă, privi în jos şi fu cuprinsă de ameţeală, ca şi cum ar fi atârnat în gol.

„Ups… Nu e momentul să vomit.”

Ascensorul se deschise într-un hol unde o angajată le luă hainele şi propuse să le găsească locuri.

Barul panoramic se întindea pe o bună parte din ultimul etaj. Din fericire, era departe de a fi plin şi primiră o masă chiar în faţa ferestrei care le oferea o privelişte irezistibilă a New York-ului.

Încăperea era scăldată într-o lumină difuză. Pe o mică estradă, o tânără cânta la pian balade delicate, cu accente de jazz, in stilul Dianei Krall.

Juliette cercetă meniul: până şi cel mai mic fleac era extraordinar de scump. Sam optă pentru un Martini sec şi ea alese un cocktail din votcă, suc de coacăze şi lămâie verde.

Atmosfera era calmă, dar ea nu reuşea să se destindă, într-atât era de tulburată. Dintr-odată deveni conştientă că, imperceptibil, clădirea părea să se mişte!

Sam îi observă tulburarea.

— Barul se roteşte, explică el râzând.

— Cum aşa?

— Barul este aşezat pe o platformă care se roteşte în jurul unui ax.

— Impresionant! observă ea, întorcându-i zâmbetul.

Era ora 19:03 minute.

*

Ora 19:08 minute

La lumina lumânării, observă trăsăturile lui obosite şi ochii diferiţi, unul verde şi celălalt albastru: semnul diavolului, după cum spune Biserica…

Nu contează, nu era rău deloc. *Gorgeous*[2], zic americanii.

Şi apoi, mai presus de tot, era vocea lui. învăluitoare şi încurajatoare.

Simţi o mare emoţie: inima îi bătea mai repede decât ar fi vrut.

ora 19:11 minute

Ea: Ai fost în Franţa?

El: Nu. Ştii, nu sunt decât un american incult care nu şi-a părăsit niciodată ţara, în afara vacanţelor în Hawaii.

Ea: Află că avem apă curentă aproape în toate locuinţele.

El: Fără glumă? Şi electricitate?

Ea: Curând…

ora 19:12 minute

Îi plăcea naturaleţea ei. în pofida uniformei de *working girl,* era simplă şi naturală. Vorbea perfect englezeşte, dar cu un accent plăcut. Faţa i se lumina când surâdea.

Şi, de fiecare dată când o privea, simţea o forţă de atracţie.

ora 19:15 minute

„M-ar mai fi invitat dacă i-aş fi spus că sunt chelneriţă?”

ora 19:20 minute

O văzu cum tremură în puloveraşul ei. Atunci se ridică şi îi puse haina lui pe umeri.

— Nu, mă simt bine, îţi jur! spuse ea de formă.

Dar el avu impresia că faţa ei spunea exact contrariul.

— O să mi-o dai imediat înapoi, propuse el calm.

„Şi te găsesc frumoasă foc.”

ora 19:22 minute

Discuţii despre bărbaţi şi femei.

Ea: Ai dreptate, nu e greu să placi bărbaţilor. E suficient să ai picioare lungi, fese tari, abdomen plat, talie de viespe, zâmbet sexy, ochi de căprioară şi un piept ferm şi generos…

Râdea de el.

ora 19:25 minute

Tăcere.

Ea soarbe o înghiţitură din cocktail.

El se uită pe fereastră, bănuind agitaţia şi vuietul oraşului, cincizeci de etaje mai jos. Atât de departe; atât de aproape.

În momentul când se uită la unghiile ei roase, ea le ascunse strângându-şi pumnul. Îi aruncă un zâmbet, amuzat.

Chiar şi când nu vorbeau, continuau parcă într-un dialog fără cuvinte.

ora 19:26 minute

„Spune-i.

Spune-i adevărul. Acum.

Spune-i că nu eşti avocată.”

ora 19:34 minute

Ea: Filmul preferat?

El: *Naşul.* Şi al tău?

Ea: *Femeia de alături,* al lui Francois Truffaut.

El încercă să repete numele regizorului şi ieşi ceva de genul: „Fwansoi Twoufo”.

El: Nu-ţi bate joc de mine.

ora 19:35 minute

Ea: Scriitorul preferat? Al meu este Paul Auster.

El *(nu prea convins):* Lasă-mă să mă gândesc…

ora 19:40 minute

El: Tabloul preferat?

Ea: *Siesta* de Van Gogh. Al tău?

În loc să răspundă, îi întinse desenul Angelei şi îi explică de ce: fără această mică bucată de hârtie, ei nu s-ar fi întâlnit…

ora 19:41 minute

„Dacă unui bărbat genial ca el îi place una ca mine, înseamnă că nu sunt chiar urâtă…”

Ea: Mâncarea preferată?

El: Un cheesburger bun.

Ea: *(ridicând din umeri):* Pff…

El: Propui ceva mai bun?

Ea: Brioşă de melci cu ficat…

ora 19:45 minute

„De ce te întâlneşti cu mii de persoane şi nu te îndrăgosteşti decât de una singură?”

ora 19:46 minute

El: Ştiu un restaurant care ţi-ar plăcea: au acolo un hamburger cu ficat.

Ea: Mă păcăleşti?

El: Deloc, este chiar specialitatea casei: o chiflă cu parmezan umplută cu cotlet la grătar, cu ficat şi cu trufe negre, totul servit cu faimoşii voştri *french fries.*

Ea: Ai milă, stop, îmi faci foame.

El: Îţi dau adresa.

„O să te duc acolo.”

ora 19:51 minute

„Poate este persoana potrivită, dar nu şi momentul potrivit…”

ora 19:52 minute

El: Locul preferat din New York?

Ea: Piaţa de legume proaspete din Union Square, toamna, când parcul este acoperit de frunze multicolore. Al tău?

El: Aici, în seara asta cu tine, în mijlocul acestei păduri de zgârie-nori ce strălucesc în noapte..

Ea: *(încântată, dar nu păcălită)* Gogoşi…

ora 19:55 minute

Ea: Ultimul pacient care te-a impresionat?

El: Acum câteva săptămâni, o bătrână portugheză care tocmai făcuse un infarct. Nu era pacienta mea, am asistat doar când a fost luată în primire. Colegii mei i-au făcut o angio-plastie ca să-i dilate artera înfundată, dar avea inima slăbită…

Făcu o pauză ca şi cum retrăia operaţia al cărei rezultat era încă incert.

Ea: N-a rezistat?

El: Nu, n-a putut fi salvată. Soţul ei a rămas ore întregi s-o vegheze, în noaptea aceea agitată de la spital. Părea copleşit de o tristeţe nesfârşită. L-am auzit de mai multe ori murmurând: *Estou com saudades de tu.*

Ea: Adică „îmi lipseşti”, nu-i aşa?

El: Într-un fel. Când am încercat să-l încurajez, mi-a spus că în ţara lui se vorbea de *saudade* pentru a desemna suferinţa provocată de absenţa celor care se aflau departe sau care dispăreau. Este intraductibil în alte limbi. Exprimă o stare de spirit greu de definit, o tristeţe diafană care contaminează tot prezentul…

Ea: Şi ce s-a întâmplat cu el?

El: A murit, la rândul lui, câteva zile mai târziu. Bineînţeles, organismul lui era slăbit, dar nimeni n-a ştiut cauza morţii.

(Păstră tăcere câteva secunde, înainte de a adăuga:) Ştiu că poţi alege să mori atunci când nimic nu te mai reţine aici, jos…

ora 20:01 minut

El: Ultimul proces pe care l-ai câştigat?

Ea: *(după o ezitare):* N-o să pierdem timpul vorbind despre slujbă…

ora 20:02 minute

Pentru un moment, ascultară, fără să mai spună ceva, versurile lascive ale cântăreţei a cărei voce se juca acum

cu notele, când vioaie, când aspre. Cântecul ei vorbea despre iubirea înfiripată şi de urmele dezamăgirii, ale suferinţei şi pierderii…

Ora 20:05 minute

O privea în timp ce îşi răsucea inconştient o şuviţă de păr pe deget.

ora 20:06 minute

Ea: Uneori, am impresia că nu mă mai asculţi cu atenţie.

Te tulbură decolteul chelneriţei?

El: *(zâmbind):* îmi faci o scenă, aici?

Ea: Nu visa!

Acestea fiind zise, ea se ridică să meargă la toaletă.

*

Rămas singur, îşi dădu seama că era confuz.

„Şterge-o de aci, Sam. Opreşte-te înainte să fie prea târziu.”

Femeia asta era periculoasă. Avea o sclipire anume în privire. Era o expresie blândă şi sinceră pe faţa ei, la care el fusese foarte sensibil.

Căci încă nu era pregătit. Bineînţeles, pentru câteva minute se simţise uşor, euforic, atotputernic, fericit. O iluzie dispărută la fel de repede precum se ivise.

Se uită la ceas şi respiră adânc. Ca să se calmeze, puse pachetul de ţigări pe masă, dar asta îl făcu şi mai nervos. Legea interzicea fumatul în toate barurile şi restaurantele oraşului. „Oraşul care nu dormea niciodată” sucombase în faţa dictaturii riscului zero.

Apoi se gândi iar la ce îi spusese McQueen. Şi de ce nu „o partidă de sex”? Da, o bază serioasă, ca să vorbească pe şleau. Nu era nicio crimă. Dar alungă această idee din minte: ceea ce simţea pentru această Juliette nu era doar dorinţă sexuală.

Şi chiar aici era şi problema…

Juliette închise după ea uşa toaletei, cuprinsă de panică.

„Ce m-a apucat? Nu se poate totuşi să mă îndrăgostesc de un tip în trei sferturi de oră!”

Nu era momentul: se întorcea în Franţa poimâine. Şi apoi, nici nu era destul de naivă încât să creadă în ceea ce aici se numea *love at first sight*[3].

Contrar a ceea ce adesea se crede, Manhattan-ul nu este oraşul poveştilor de iubire. Nimeni nu vine aici ca să-şi găsească iubirea. Vii la New York pentru afaceri, pentru a-ţi împlini ambiţiile profesionale sau artistice, rareori pentru a-ţi afla sufletul pereche.

Şi, din punct de vedere afectiv, Juliette trebuia s-o recunoască, aceşti trei ani nu aveau să fie memorabili. Totuşi, la început făcuse eforturi. Se pretase la jocul cu *dates,* dar nu se simţise niciodată în largul ei când avea de-a face cu întâlnirile în stil american.

Aici, întâlnirile amoroase se desfăşurau pe Palm Pilot şi semănau cu interviurile pentru angajare. Conversaţia se învârtea întotdeauna în jurul serviciului şi al banilor. Era totul prea previzibil, prea codificat. În acest oraş unde patru căsătorii din cinci se sfârşeau cu un divorţ, prima întâlnire galantă consta în a-ţi prezenta CV-ul şi a pune celebra întrebare: *cât câştigi?* – numai ca să capeţi certitudinea că nu-ţi iroseşti timpul discutând.

Tânăra franţuzoaică renunţase rapid la aceste ritualuri ce îi dădeau mai degrabă sentimentul că trece proba orală la ENA decât că este în căutarea magiei iubirii.

Dar de data asta era altfel. Acest bărbat, Sam Galloway, nu era ca alţii. De când au început să vorbească, a simţit în ea căldură intensă.

„Nu, încetează să mai faci scenarii, scumpa mea, nu mai ai şaisprezece ani!”

Juliette se străduia să-şi stăpânească emoţiile. Şi, pe deasupra, mai era şi minciuna asta uriaşă. Iar o relaţie care începe cu o minciună nu se poate sfârşi bine. Acest bărbat o s-o facă să sufere, era sigură de asta. Cel mai bine era poate să nu se mai întoarcă în sală…

Ridică ochii spre cer şi-şi blestemă soarta: chiar in momentul în care decisese să fie mai rezonabilă, iată că o întâlnire neaşteptată semănase nelinişte în sufletul ei.

— Nu am nevoie de niciun bărbat în viaţa mea în acest moment! afirmă ea cu voce tare ca pentru a se convinge.

— Cu atât mai bine pentru tine, dragă, îi răspunse o voce de femeie din toaleta de alături, asta înseamnă unul în plus pentru noi!

Umilită, Juliette regretă că se lăsase luată de val şi părăsi încăperea.

Sam era tot acolo. O forţă, puternică şi invizibilă, îl ţinuse lipit de scaun.

Atunci, într-un ultim efort. încercă să-şi stăpânească emoţiile.

„Dragostea la prima vedere nu există sau nu este decât un fenomen biologic.”

Creierul său primise informaţii referitoare la Juliette: felul ei de a zâmbi, de a-şi muşca buza de jos, forma feţei, curba coapselor, uşorul accent franţuzesc... Aproape ca un computer erau aceste informaţii, apoi eliberase în organism hormonii şi neurotransmiţătorii. Iată de ce se simţea euforic.

„Vezi. nu e niciun motiv să faci o întreagă tevatură pentru o simplă reacţie chimică. Deci, acum, ridică-te şi pleacă înainte să se întoarcă.”

Încercând să nu fie văzută, Juliette îşi ceru paltonul de la una dintre angajate şi se îndreptă spre palierul ascensoarelor. Luase decizia cea bună. Singura rezonabilă. Uşa ascensorului se deschise cu zgomot.

Ezită...

Se pare că există oameni care ştiu să recunoască momentul exact când li se hotărăşte soarta.

Şi dacă a ei se hotăra acum?

— Totul e în regulă?

— Da, dar tu?

Se aşează din nou în faţa lui.

El observă că-şi luase paltonul. Ea observă că el îşi recuperase haina.

El îşi termină Martini-ul; ea luă o ultimă înghiţitură din cocktail.

Pentru o ultimă dată, ea admiră luminile oraşului care scânteiau ca mii de stele. Avea impresia că se află într-una dintre comediile romantice cu Meg Ryan care, în general, aveau happy-end. Ştia că asta nu durează.

Când Sam descoperi că un fulg tocmai se lipise de fereastră, îşi aşeză mâna pe antebraţul lui Juliette.

— Ai un iubit!

— Poate, răspunse ea, ca să nu cedeze prea uşor. Şi tu?

— Nu am.

— M-aţi înţeles foarte bine!

Tocmai când Sam deschisese gura să răspundă, îl străfulgeră pe neaşteptate imaginea Federicăi. Cu părul în vânt, mergea prin mijlocul apelor, pe lunga promenadă din lemn din Key West. Se întâmplase într-o săptămână de vacanţă, cu trei ani înainte, una dintre scurtele perioade în care au fost cu adevărat fericiţi.

Sam clipi de câteva ori ca să alunge această imagine. În fine, o privi pe Juliette şi articulă:

— De fapt… de fapt, sunt însurat.

7

Iubirea este ca febra, apare și dispare fără
ca voinţa să aibă nici cea mai infimă contribuţie.
Stendhal

Cât timp au coborât, n-au scos niciun cuvânt, n-au schiţat niciun gest. Trăiseră un moment de graţie, dar farmecul se destrămase şi era timpul, acum, să coboare din nou pe pământ regăsind cealaltă faţă a măruntei lor vieţi.

— Te însoţesc, propuse el când ieşiră în frigul muşcător din stradă.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea pe un ton înţepat.

— La ce hotel stai?

— Nu te priveşte.

— Ar trebui, poate, să-mi laşi numărul de telefon, în caz că…

— În caz că ce? i-o tăie ea punându-şi mâinile în şolduri.

— Nimic, ai dreptate.

El o privi eu regret. Îi ieşeau aburi din gură şi o găsi şi mai frumoasă când era furioasă.

Îşi reproşa deja minciuna. Era totuşi singura armă pe care o găsise ca să evite pericolul şi ca să nu fie necinstit cu ea.

— Atunci, salut! îi spuse ea pregătindu-se să-i întoarcă spatele. Complimentele mele soției!

— Aşteaptă… încercă el s-o reţină

— Nu insista: nu mă-ncurc cu bărbaţii căsătoriţi.

— Înţeleg foarte bine

— Nu înţelegi nimic. Chiar sunteţi… toţi la fel!

Nu ai dreptul să mă judeci, se apără el. Nu ştii nimic despre viaţa mea. Nu mă cunoşti…

— …şi nu am niciun chef să te cunosc mai mult.

Foarte bine, mulţumesc totuşi pentru acest moment.

— Eu vă mulţumesc că nu m-aţi făcut bucăţele, răspunse ea ironic. Pe viitor, vă recomand totuşi ceva mai multă prudenţă când conduceţi…

Şi punct!

— Mulţumesc pentru sfat.

— Ciao!

— Asta este.

Juliette îi întoarse spatele şi plecă grăbind pasul spre cea mai apropiată gură de metrou.

Niciodată cu un bărbat însurat: era o regulă care nu suporta nicio excepţie. Poate că nu avea bani, nu avea copii, o meserie adevărată, un bărbat în viaţa ei. Dar avea principii. Şi atunci când totul mergea prost se agăţa de aceste valori.

Sam se răzgândi. Alergă după ea câţiva metri şi o apucă de braţ.

Când tânăra se întoarse, Sam văzu lacrimi Fierbinţi ce i se prelingeau în tăcere pe obrajii îngheţaţi.

— Ascultă, sunt dezolat că această seară se termină atât de prost. Te găsesc realmente… adorabilă şi, la drept vorbind, nu m-am mai simţit de o veşnicie atât de bine cu cineva.

— Sunt sigură că soţia ta ar fi încântată să afle acest lucru!

Ea se apăra şi, în acelaşi timp, era tulburată de nota de adevăr pe care o simţea în vocea lui.

— Nu e bine să ne despărţim aşa, susţinu Sam.

— Lasă-mă! Strigă ea zbătându-se.

Trecătorii se întorceau spre ei aruncându-i lui Sam priviri acuzatoare. Un poliţist în uniformă se apropie, hotărât să lămurească discuţia.

— E în regulă! E în regulă! Vedeţi-vă de treabă! Spuse Sam întorcându-se.

Băiatul de la parcare îi întindea deja cheile de la jeepul pe care trebuia să-l ia. Poliţistul îi ceru să demareze ca să degajeze circulaţia. Sam privi la tânăra franţuzoaică ajunsă din nou în stradă.

— Juliette! Strigă el, dar ea nu se întoarse.

„N-o lăsa să plece! Găseşte ceva, ca in filme… Ce ar fi făcut Cary Grant ca s-o reţină pe Grace Kelly? Ce ar fi făcut George Clooney ca s-o reţină pe Julia Roberts?”

Nu-i trecea nimic prin cap.

Atunci, îi lăsă un bacşiş de douăzeci de dolari băiatului şi făcu o manevră periculoasă ca s-o ia pe stradă în sensul dorit. Făcu câteva zigzaguri şi reuşi în cele din urmă să o ajungă pe Juliette. Lăsă geamul şi îi spuse:

— Ascultă, singurul adevăr de pe acest pământ este că nu se ştie ce ne aduce ziua de mâine…

Ea părea că nu-l aude, dar el continuă, totuşi:

— Doar *prezentul* care contează. Aici şi acum.

Cuvintele lui erau purtate de vânt şi de zăpadă.

Ea încetini şi îl privi cu un amestec de curiozitate şi pudoare jignită.

— Şi ce-ai să-mi propui, aici şi acum?

— O singură zi şi o singură noapte. Cu două condiţii: fără obligaţii şi fără nicio întrebare despre soţia mea. Nu este în Manhattan în acest weekend.

— Du-te la dracu’!

Rănit de aceste ultime cuvinte, nu insistă şi-şi continuă, trist, drumul în noapte.

Ea îl privi îndepărtându-se, realizând că nu ştia nici măcar unde locuieşte.

*

Sam stricase totul şi se simţea mizerabil. În ciuda zăpezii care începuse iar să cadă, lăsă geamul deschis, sperând fără convingere că vântul care îi biciuia faţa îl va ajuta s-o uite pe Juliette.

Tot drumul spre casă nu se mai gândi la nimic altceva decât cum să conducă prudent, aşa cum îl sfătuise ea…

Juliette făcea agitată semn cu mana ca să oprească un taxi la colțul dintre strada 45 şi All Star Café.

— Spitalul St Matthew, vă rog! Ceru ea luând loc pe scaunul desfundat.

— *Where is it?* Întrebă şoferul, un bărbat tânăr cu turban şi piele arămie.

— Mergeţi, o să vă arăt drumul! porunci Juliette, care nu se lăsă impresionată de această manevră a proaspăt-venitului, care ştia la fel de bine oraşul cât un turist sosit în ajun.

Sam sosi în Greenwich Village şi descoperi ca prin minune un loc de parcare la mai puţin de o sută de metri de casa lui situată într-un cartier rezidenţial cu imobile mici, cu faţade cafenii şi scări de piatră.

Locuia într-o frumoasă casă din cărămidă, cu două etaje, chiar în spatele parcului Washington Square, pe o străduţă pavată, mărginită de foste grajduri, astăzi transformate în fermecătoare apartamente pe care mulţi dintre newyorkezi şi le doreau.

Această locuinţă cu farmec discret aparţinea proprietarului unei prestigioase galerii de artă de pe Mercer Street. Sam îi vindecase fiul cu trei ani în urmă şi, drept mulţumire, omul îi închiriase casa pentru o sumă rezonabilă. Sam găsea apartamentul prea luxos, dar, la acea vreme. îl acceptase, pentru ca Federica să-şi poată instala atelierul la etaj.

Când deschise uşa casei reci şi lugubre, pe neaşteptate i se proiectă în faţa ochilor o imagine, timp de o clipă, şi faţa strălucitoare a tinerei franţuzoaice făcu lumină în labirintul gândurilor sale negre.

— Aşteaptă-mă aici, nu stau mult.

Taxiul o condusese pe Juliette până la intrarea principală a spitalului. Tânăra înainta cu pas hotărât spre uşile automate. Chiar era o actriţă bună? Avea să o afle imediat. Dacă era aşa, avea să obţină adresa lui Sam Galloway. În vremurile bune, cineva ca Meryl Streep ar fi reuşit. Bineînţeles, ea nu era Meryl Streep, ci doar deja îndrăgostită puţin, ceea ce, în cazul de faţă, putea, cu siguranţă, s-o ajute.

Juliette se uită la ceas, trase aer în piept şi intră în spital ţinându-şi respiraţia.

În timp ce se îndrepta spre recepţie, ridică fruntea, avu grijă să se ţină dreaptă şi îşi dădu părul pe spate, într-o

clipă, îşi luă un aer înţepat şi princiar, unul dintre acele aere pe care nu le dobândeşti, în mod normal, decât prin naştere, exceptând situaţia în care eşti o bună actriţă.

— Aş vrea să-l văd pe Sam Galloway, vă rog, ceru ea pe un ton în acelaşi timp politicos şi superior.

Funcţionara de la recepţie verifică pe planificare ceea ce fata ştia deja.

— Îmi pare rău, doamnă, doctorul Galloway a plecat de la serviciu de trei ore.

— Ciudat, răspunse Juliette pe un ton contrariat, aveam întâlnire aici.

Juliette scoase telefonul mobil şi se prefăcu a forma un număr.

— Mobilul este închis, îi explică ea funcţionarei luând-o ca martoră.

Apoi scotoci în poşetă şi scoase un teanc de hârtii (programele de spectacole) pe care îl agită în toate direcţiile ca să nu poată fi descifrate.

— Contractele astea n-o să fie niciodată semnate la timp, se văicări ea mimând panica.

— Nu suportă amânare?

— Nu, este foarte urgent. Trebuie să le predau mâine la prima oră!

— Este atât de important?

— Dacă aţi şti…

Funcţionara se încruntă, semn că o interesa.

Juliette pricepu atunci că aproape a câştigat. Se apropie ceva mai mult şi, pe un ton confidenţial:

— Daţi-mi voie să mă prezint: Juliette Beaumont. sunt avocată…

Sam aprinsese focul în cămin. Zăpada era ceva frecvent la New York, dar viscolul amplifica senzaţia de frig. Pe măsură ce apartamentul se încălzea, doctorul îşi scoase paltonul, sacoul şi îşi scutură părul.

Salonul era camera cea mai primitoare din casă, în parte din cauza vitraliului rotunjit care dădea spre stradă.

Mobilierul desperecheat îi dădea un aer cuminte. Într-un colţ, un pick-up vechi stătea alături de un pian din anii '30, recuperat dintr-o biserică, în faţa căruia trona o canapea din piele, uzată. Ceva totuşi l-ar fi putut tulbura pe musafirul ocazional: pe pereţi, toate ramele erau goale. De fapt, Sam scosese tablourile şi fotografiile Federicăi. Nu rămăseseră decât ramele minuţios lucrate ce dădeau un aer fantomatic şi misterios. Sam căută printre discurile de vinil cumpărate de ocazie de la Grey Market: Bill Evans, Duke Ellington, Oscar Peterson… Vocea lui Juliette, care încă îi răsuna în minte, îl făcu să aleagă ceva foarte tandru: *You Are So Beautiful To Me* cântat de Joe Cocker, la începuturile carierei sale.

Puse discul în pick-up şi se lăsă greu pe canapea.

Închise ochii, atât de ameţit de oboseală, încât ştia că n-o să adoarmă. De altfel, în ultima vreme îl cuprindea atât de rar somnul, încât nici nu se mai străduia să se strecoare în prospeţimea unui cearşaf. Se lungea câteva ore pe canapea sau pe un pat de spital în serile de gardă şi rămânea acolo, plutind într-o stare de semiconştienţă până la ivirea primilor zori, înainte de a începe o nouă zi, niciodată odihnit cu adevărat.

Frânturi din acea seară, chemate de muzică, i se legănau în minte. Dar oboseala îl împiedica să gândească limpede. Trebuia să se felicite fiindcă a fost cumpătat sau să se blesteme pentru că a ratat totul? Punându-şi întrebarea asta, se gândi la părintele Hathaway, un preot atipic care îi fusese aproape în copilărie şi care le împiedicase pe câteva puşlamale din Bed-Stuy – printre care şi el – să devină delincvenţi. Lucid prin felul lui de a fi, repeta adesea: „Omul nu rezistă tentaţiei, de aceea trebuie s-o evite”.

Brusc, vocea lui Joe Cocker deraie, ca şi cum casa fu zgâlţâită de ceva. Sam deschise ochii: întreaga cameră era cufundată în întuneric.

Se pregătea să caute cutia cu chibrituri, spunându-şi că, poate, era o pană de curent generală. Dădu perdeaua la o parte şi privi pe fereastră. Înecat în întuneric, Manhattan-ul

nu era luminat decât de farurile maşinilor şi de albul zăpezii ce strălucea în noapte.

Sam aprinse câteva lumânări şi mai puse un buştean în cămin, apoi avu grijă să cureţe bine acoperişul micii sere care stătea să se prăbuşească sub greutatea unui strat alb şi îngheţat.

Pe neaşteptate, o fâşie luminoasă mătură tavanul. Sam se aplecă pe fereastră. Zăpada strălucea şi mai tare: un taxi tocmai lăsa pe cineva la intrarea în Washington Mews.

Era o femeie.

Un pic dezorientată, înainta pe străduţă, lăsând cu fiecare pas o urmă discretă pe care fulgii căzuţi în rafale se grăbeau s-o acopere.

Juliette tremura de frig şi de teamă. Inima îi bătea mai tare ca niciodată. Pierdută în întuneric, distingea cu greu numerele caselor. Aşa că se lăsă condusă de intuiţie.

La câţiva metri de ea, o poartă grea, albastră se deschise încet. Sam înaintă spre ea.

Regăsi în privirea lui acea flacără intensă pe care deja o remarcase. Acei ochi, unul verde şi celălalt albastru, cu irizaţii aurii, care străluceau în noapte ca un smarald.

Îmbătată de mirajul necunoscutului, se abandonă complet clipei prezente. Căci ştia bine că, într-o relaţie, cele câteva secunde care aveau să vină erau adesea cele mai frumoase, cele care nu se uită niciodată: momentul magic dinaintea primului sărut.

*

La început, sunt două buze care se ating şi se caută uşor. Apoi, două respiraţii ce se amestecă în frig. Un sărut mângâietor ce devine aproape muşcătură. Un sărut în care atingi tot ce e mai intim în celălalt.

Fără nicio reţinere, Juliette îşi lipi trupul de cel al lui Sam.

Simţi pentru el ceva violent şi distrugător. O atracţie plină de fascinaţie şi de teamă. O arsură intensă, o minunată durere...

Sam o trase înăuntru şi închise uşa fără a înceta s-o sărute.

O dezbrăcă de paltonul care alunecă pe podea.

Ea îi descheie cămaşa, apoi o aruncă pe una dintre lămpile de la capul patului. Mâinile îi tremurau uşor.

El îi scoate jacheta. În graba lui, un nasture cedă şi căzu.

„Cu atât mai rău pentru taiorul lui Colleen.”

Ea îi descoperi o cicatrice în formă de stea chiar pe umăr.

O sărută pe gât făcând-o să-şi lase capul pe spate.

Apoi, ea îi muşcă buzele şi, imediat, îl sărută foarte tandru, de parc-ar fi vrut să-i vindece rana.

Ea ridică braţele pentru ca să-i poată scoate puloverul.

Îi desfăcu fusta, lăsând-o să-i alunece de pe ca. Se lipi de el.

Camera era toată scăldată într-o dulce penumbră, lipită de perete, Juliette distinse un birou generos acoperit cu teancuri de cărţi. Cu un gest firesc, Sam îl eliberă în două secunde, aruncând totul de-a valma.

Ea se aşează pe locul rămas gol. El ti scoase ghetele, apoi ciorapii.

Îşi plimbă încet arătătorul pe buzele ei, în timp ce ca îi descheia jeanşii.

Ea îşi simţea obrajii arzând, ca şi cum un sânge proaspăt îi inunda întregul corp. Se aplecă asupra lui şi îi gustă catifeaua pielii. Avea parfum de scorţişoară.

Privindu-l, ea îi apucă mâinile şi le îndreptă spre sâni. Mâinile ei, apoi limba se plimbară pe pieptul lui, alunecând până pe pântece. El îi adulmecă pielea mirosind a lavandă. Privirea ei se pierdu într-a lui. El o cuprinse cu braţele. Ea îi înconjură mijlocul cu picioarele. Îi apropie faţa de a lui ca s-o mai sărute. îl găsi uimitor de tandru, de parcă s-ar fi temut să nu-i zdrobească oasele sub mângâieri.

În ce-l priveşte, nu mai simţise niciodată aşa ceva. Cât timp dură îmbrăţişarea lor, avu simţurile încordate la maximum. Îşi auzea inima zbătându-se în piept şi zgomotul intens al respiraţiei. Se simţi pierdut, scos din fire, dezorientat, ca şi cum altcineva ar fi preluat controlul

trupului său. În acelaşi timp, era el însuşi mai mult ca oricând, cum nu mai fusese niciodată înainte.

Apoi, nu mai existară nici *el,* nici *ea,* nici înainte, nici după, nici nord, nici sud. Doar unirea a doi exilaţi pe un continent necunoscut. Pârjolul a două singurătăţi ce se agăţau una de alta. Pe o altă planetă, sub un alt cer, într-o căsuţă acoperită de zăpadă, acolo, în Manhattan.

*

Lungit de-a curmezişul patului, Sam îşi pusese capul pe pântecele lui Juliette. Tânăra îşi strecură mâna în părul iubitului ei. Se simţea bine. Îşi simţea trupul ca nou, regenerat.

Oarecum stânjeniţi, ezitară să-şi vorbească. Fără să pomenească nimic despre furtul de identitate, ea îi povesti pe scurt cum „i-a dat de urmă”. Drept răspuns, el îi mărturisi că era fericit că venise. Când nu mai ştiură ce să-şi spună, înlocuită cuvintele cu alte sărutări şi le era foarte bine aşa.

Mai târziu, curioasă, ea cercetă rafturile bibliotecii, observă ramele goale, dar, cum promisese, nu puse nicio întrebare legată de soţia lui.

La 2 dimineaţa deciseră că le e foame. Cum nu mai era nimic în frigider, Juliette îşi îmbrăcă paltonul şi înfruntă frigul până la mica băcănie care nu închidea niciodată, chiar în spatele Washington Square. Se întoarse câteva minute mai târziu, aducând un întreg sortiment de *bagels, cream cheese,* o cutie de suc de grepfrut şi un pachet de bomboane.

Se înveli în pătură şi se ghemui în curba făcută de corpul lui. Se amuzară ca nişte copii frigând *marshmallows*[4] înfipte în tije lungi de metal. Apoi ea deschise cutia de suc de fructe, luă o înghiţitură şi, aplecându-se spre Sam, îi dădu să bea din gura ei.

În cele din urmă, adormiră unul lângă altul, ascultând vântul care sufla afară, în noapte. Auzeau, îndepărtat, dar clar zgomotul atât de familiar al claxoanelor şi al sirenelor

care-ţi lăsau uneori impresia că locuieşti într-un oraş asediat.

*

La ora 4 dimineaţa, Sam se trezi brusc. Revenise curentul, iar televizorul, rămas deschis în bucătărie, difuza imagini in surdină.

Se ridică să-l stingă. Schimbă maşinal câteva canale, ceea ce avu asupra lui efectul unei injecţii de trezire: afară, viaţa adevărată continua, şi realitatea cotidiană nu uită să-i furnizeze porţia de nelinişte, de victime şi de nebunie umană.

Un autobuz tocmai sărise în aer undeva în Orientul Mijlociu, făcând vreo douăzeci de victime. Un incendiu de proporţii se declanşase într-o închisoare din America de Sud. Bilanţul: o sută treizeci de corpuri carbonizate, fiindcă administraţia „uitase” să descuie unele celule. În acelaşi timp, în Japonia, un celebru creator îşi prezenta noua colecţie de haine pentru câini, piesa de rezistenţă fiind o haină din blană cu diamante, pentru canişi, în valoare de patruzeci şi cinci de mii de dolari. Pe canalul de ştiinţă, în timp ce profesori eminenţi nu contenesc să dezbată cauzele încălzirii climei, banchiza continua să se topească. Un enorm bloc de gheaţă, de dimensiunea New Jersey-ului, se desprinsese din Antarctica şi plutea în derivă, solitar, pe o mare de lacrimi.

În acelaşi timp hipnotizat şi înspăimântat de aceste dereglări ale planetei, Sam rămase o vreme în faţa televizorului, subjugat de un soi de compasiune stârnită de ecranul din faţa lui.

Din fericire, o nouă întrerupere a curentului îl eliberă de această mare tulburare şi se întoarse să se întindă lângă îngerul adormit în camera de alături.

8

Aerul nu este făcut decât din raze
atunci când este presărat cu îngeri.

Agrippa d’Aubigne

Perdelele de muselină care încadrau fereastra lăsau lumina să treacă din plin, ceea ce nu prea încuraja dimineţile prelungite.

De câteva minute bune, Juliette simţea cum o rază de soare încerca perfid să i se înfigă printre pleoape, întocmai cum cuţitul unui pescar caută să deschidă o stridie. Rezistă cât putu acestui inamic, până ce Dan Arthur, exasperantul prezentator de la Manhattan 101.4, începu să urle în urechile ei graţie „magiei undelor”:

Postul Manhattan 101.4 vă urează bun venit!

Este ora 9, deja ora 9! Mai sunt leneşi în pat la ora asta? Nu vreau să cred! Cu atât mai mult cu cât soarele şi-a făcut din nou apariţia deasupra oraşului. Programul de astăzi: săniuş în Central Park, schi fond şi bătaie cu bulgări de zăpadă...

Vestea bună: aeroporturile şi-au redeschis porţile şi toate zborurile de weekend vor fi efectuate. Atenţie totuşi la polei şi la prăbuşirea zăpezii de pe acoperişuri. Autorităţile ne informează, de asemenea, că două persoane şi-au pierdut viaţa din cauza unei crize cardiace in timp ce curăţau zăpada cu lopata.

Deci, prudenţă...

Între timp, rămâneţi conectaţi pe Manhattan 101.4, radio care te tre...

Tirada lui Dan Arthur fu oprită brusc din zborul ei. Sam îi dădu o lovitură bine ţintită cu latul palmei, destul ca să-l facă să tacă pe prezentator, fără să distrugă cu totul aparatul de radio.

Juliette se ridică dintr-un salt. Chiar dacă dormise ca un bebeluş, neliniştea dimineţii o copleşise. În seara aceea, totul se precipitase din cauza dorinţei, dar în dimineaţa asta negreşit că arăta groaznic, că sigur i se scursese fardul, că trebuia să se grăbească spre baie ca să se aranjeze şi să-i redea feţei puţină prospeţime.

„Ce trebuia să facă după o noapte ca asta? Să-şi adune lucrurile, salut, mulţumesc, şi să se întoarcă în apartamentul ei?”

Dar Sam o trase înspre el şi, cu un sărut fierbinte. îi răspunse oarecum la întrebare.

*

Mai întâi, îl duse într-o cafenea mică ascunsă în spatele unei uşi fără firmă. Localul, aproape secret, era ţinut de o franţuzoaică originară dintr-un sătuc de sticlari din Alpii Maritimi. De la feţele de masă în carouri până la cutiile vechi de Cicoar Leroux şi de Banania de pe etajere, totul era conceput în aşa fel încât să recreeze atmosfera unei vechi cafenele de ţară. Zugrăveala galben-pai ce lumina pereţii, vechile afişe publicitare şi pardoseala de teracotă arsă făceau ca locul să semene mult mai cu *acasă* decât cu o cafenea tradiţională.

Locul era cunoscut de câţiva obişnuiţi ai casei, ce păstrau secretul, evitând ca locul să se transforme într-un cuib de turişti.

În această bucăţică de Franţă rătăcită în inima Americii îi explică Juliette lui Sam deliciile adevăratei cafele cu lapte şi ale tartinelor cu dulceaţă, în timp ce, în fundul încăperii, un casetofon vechi difuza succesele anilor '60. La un moment dat, frumoasa voce a lui Francoise Hardy atrase atenţia cu unul dintre succesele ei. Juliette fredonă refrenul alături de Francoise. Sam, intrigat, întrebă despre ce povestea cântecul. Juliette îi traduse câteva cuvinte:

...te asemeni tuturor celor care au suferit.
dar chinurile altora nu mă interesează
căci ochii altora sunt mai puţin albaştri ca ai tăi...

Apoi se plimbară puţin pe străduţele sinuoase şi liniştite din Greenwich Village. Cerul strălucea cu o lumină metalică şi întreg oraşul era acoperit de o pojghiţă de promoroacă ce trosnea şi strălucea. în Washington Square, îşi pierdură vremea printre studenţii de la NYU, cea mai mare universitate din oraş, ocupând mai multe cvartale din cartier.

Pentru moment, totul mergea bine.

Îmbrăţişaţi ca doi adolescenţi, cu mâinile împreunate, se sărutară la fiecare colţ de stradă.

Era ora 11. Din cauza zăpezii, unele distribuitoare automate ofereau încă ziare din ajun, iar Juliette vedea pentru prima oară aşa ceva la New York, oraşul în care timpul nu se opreşte niciodată.

Şi timpul nu se opri pentru multă vreme.

Prânz. Făcură o haltă la Balducci, o băcănie italiană celebră în Village. Rafturile şi vitrinele gemeau sub legumele de iarnă, de fructe de mare şi de diverse feluri preparate.

Un miros delicios de cafea şi de pâine prăjită domnea înăuntru. Ca mai totdeauna, magazinul era plin, dar se pare că asta făcea parte din farmecul lui.

Juliette alese produsele şi, relaxată, alergă de la un raion la altul ca să ia ingredientele pentru un picnic improvizat: pâine cu susan, *pastrami*[5], prăjituri cu brânză, clătite, sirop de arţar de Vermont…

Apoi luară masa pe o bancă din Central Park, în faţa lacului cu raţe, care era îngheţat bocnă.

La desert, umezi un şerveţel de hârtie cu salivă şi şterse o picătură de sirop care rămăsese pe buza lui Sam.

Afară era un ger aspru şi uscat. Aerul ardea ca focul, dar pe cer nu plutea niciun nor. Sam dispăru câteva secunde.

Ca să se încălzească, Juliette începu să ţopăie de pe un picior pe altul şi să îşi frece mâinile.

— Pentru evitarea hipotermiei! îi spuse el întorcându-se cu o cafea mare cumpărată de la un vânzător ambulant.

Amândoi îşi puseră mâinile pe paharul aburind. Feţele aproape li se atingeau. Juliette îşi coborî privirea, zâmbind.

Niciun bărbat n-o mai privise atât de pătrunzător.

Mai târziu, îi dădu pe buzele crăpate cu Dermophil indian, apoi îl sărută, apoi din nou cu Dermophil, apoi îl sărută, îl sărută, îl sărută…

În timp ce traversau Gapstow Bridge, o bătrână, părea ţigancă, le ceru politicos un dolar. Fără să zică nimic, Sam îi dădu cinci. Atunci, femeia le sugeră să-şi pună o dorinţă până să ajungă la capătul podului.

Ai curaj?

Este după-amiază. O filmează cu o cameră mică, digitală, pe care în general o foloseşte ca să păstreze imagini de la unele intervenţii medicale. O urmează pe străzile oraşului: Madison, Fifth, Lexington… În faţa camerei, ea dansează, aleargă, râde, cântă. Arată de parcă ar avea şaptesprezece ani. Ochii îi strălucesc şi zâmbeşte ştrengăreşte. Când Sam o priveşte, se simte frumoasă şi nouă, „alta” şi totuşi „ea însăşi”. Pentru o clipă, uită de toate inhibiţiile şi angoasele. Cu uimire, constată cât de fragil îi este respectul de sine şi cât de mult depinde de privirea fiinţei iubite. Şi cum câteva ore magice pot da culoare anilor de umilinţă ai măruntei ei vieţi.

În ce-l priveşte, Sam e fascinat de energia şi veselia lui Juliette. Este făcută pentru viaţă. El nu. Totul, în istoria lui personală, îl îndeamnă să se îndoiască de momentele de fericire ca şi cum ar fi ceva contra naturii.

De când se ştie s-a chinuit să accepte răul, iar acum îi era greu să lase garda jos. Fericirea nu era prevăzută în agenda lui. Nu o aştepta, în orice caz, nu sub această formă.

Iar fericirea este atât de trecătoare…

Soarele apune deja deasupra Hudson-ului şi colorează cerul în portocaliu şi trandafiriu.

Este începutul serii, in baia din apartamentul lui Sam. Sunt împreună in cadă. Pe unul dintre dulapuri, lângă o vază albastru-cobalt, Juliette descoperă un flacon de ulei parfumat şi transformă baia într-o fântână de senzualitate.

În câteva secunde, aerul e suprasaturat de aburi îmbătători de parfum de lavandă.

El îi spune că ea e primăvara lui. Crăciunul lui. Ea îi face declaraţii înflăcărate, îi recită frânturi de poeme, toate astea în franceză, ca să nu înţeleagă, ca să nu-i fie ruşine, ca să nu râdă de naivitatea ei.

Aţipeşte o clipă sau poate se preface. În acest timp, el caută să-i descifreze respiraţia. Şi-o imaginează angoasată, utopică, iubitoare şi generoasă…

Se gândeşte din nou la sora ei, la jandarmul din Limoges, la Renault Megane. Dar acum toate astea i se par nesemnificative, îndepărtate, banale. Puţin îi pasă, de vreme ce este cu el.

Niciunul dintre ei nu crede în destin. Nu cred decât în hazardul care, măcar o dată, a făcut alegerea cea bună.

Le face chiar plăcere să remarce că n-a lipsit decât o secundă ca să treacă unul pe lângă celălalt fără să se vadă niciodată. Retrăiesc de sute de ori scena întâlnirii lor. Sam îi mărturiseşte că el nu traversează niciodată Times Square în drum spre casă. Juliette povesteşte că nici ea nu avusese de gând să iasă, că totul s-a precipitat în ultimul moment, printr-un ciudat *concurs de împrejurări.*

Hotărât lucru, viaţa este bine alcătuită, decid ei binecuvântând capriciile hazardului. Căci, să fim realişti, de ce poate depinde cursul evenimentelor dacă nu de hazard? În iureşul zilnic, un grăunte de nisip poate schimba existenţe. Un cuişor rămas pe drum. Tatăl tău trece peste el în drum spre gară. Pierde timp cu schimbarea pneului şi scapă trenul. Reuşeşte să-l ia pe următorul, se instalează într-un compartiment. „Biletele la control, domnilor şi doamnelor.” A uitat să-l composteze pe al lui. Din fericire, controlorul este binedispus. Îi propune chiar să meargă la clasa întâi unde au rămas locuri. Şi acolo, tatăl tău o întâlneşte pe mama ta. Îşi zâmbesc, fac conversaţie, cuvinte plăcute cu care-şi umplu timpul. Nouă luni mai târziu, iată-te!

Pornind de aici, tot ce o să trăieşti de-a lungul vieţii tale n-ar fi existat niciodată dacă, în dimineaţa aceea, un cuişor ruginit de trei centimetri nu s-ar fi găsit exact în acel loc. *Din întâmplare.* Iată de ce ţine glorioasa noastră existenţă: de un cui, de o piuliţă prost înfiletată, de un ceas care o ia înainte, de un tren care are întârziere…

Aşadar, nici Sam, nici Juliette nu cred deci în destin. Totuşi, în câteva ore, unul dintre ei, în împrejurări dramatice, avea să se vadă nevoit să-şi schimbe părerea. Poate că, în fond. nimic nu este cu totul întâmplător. Poate că unele evenimente trebuie cu orice preţ să se producă.

Ca şi cum erau deja scrise într-un fel de carte a destinului.

Ca şi cum cineva, la începutul lumii, ar arunca o săgeată, ştiind prea bine unde şi când va lovi…

Dar, pentru moment totul merge bine. Este ora 22:30. Iau cina într-un restaurant instalat pe un şlep tras la chei, faţă în faţă cu Hudson. Priveliştea de pe podul Brooklyn este impresionantă.

Un curent de aer străbate sala.

Ea îi spune zâmbind:

— Nu mi-am păstrat haina, ştiu că, dacă sunt cu tine, nu trebuie să-mi fac griji.

Pentru a doua oară de când se cunosc, el îi pune sacoul în jurul umerilor.

În noaptea de sâmbătă spre duminică, nu dorm. Au atâtea lucruri să-şi spună, atâta dragoste de făcut. Şi, de fiecare dată. este ca o plutire continuă, o furtună interioară, care îi trimite spre infinit.

Simt cum o mulţime de dorinţe sunt satisfăcute simultan, un şoc amoros în care fiecare îi oferă celuilalt exact ceea ce-i lipseşte. Ea simte în el puterea şi siguranţa care ei i-au lipsit totdeauna. El ghiceşte la ea o libertate şi o dulceaţă la care va tânji mereu.

Picături de sudoare îi răsar pe frunte. Ca şi în ajun, părăseşte apartamentul câteva minute ca să facă aprovizionarea din micul *deli* aflat în spatele Washington Square-ului. Frigul şi noaptea pustiiseră cartierul şi, pe când traversează piaţa, îşi închipuie, timp de o clipă, că oraşul îi aparţine.

De data asta, aduce lumânări colorate şi o sticlă lungă şi îngustă care conţine *ice wine:* vin de gheaţă de Ontario. Juliette scoate sticla din punga de hârtie şi se apropie de Sam cu un zâmbet pragmatic.

— Oricum, cred că nu ne mai aflăm într-o decadenţă aproape…

El toarnă lichidul galben-pai într-un pahar mare unde îşi înmoaie buzele pe rând. El n-a mai băut ceva asemănător. Ea îi destăinuie cum se face acest vin special, la o temperatură de mai puţin de zece grade, din struguri îngheţaţi care sunt presaţi în această stare astfel încât cristalele de gheaţă să rămână în presă.

Nectarul este fin şi dulce, cu arome de piersică şi de caisă ce dau un gust de miere sărutărilor.

Beau un pahar şi încă unul. Apoi trupurile lor se amestecă, iar noaptea se transformă în iureş.

Acele ceasului s-au rotit şi e deja duminică. Soarele scaldă salonul. Juliette a îmbrăcat una dintre cămăşile albastre ale lui Sam şi o pereche de pantaloni scurţi. Ghemuită între pernele canapelei, citeşte *New York Times* ediţia de weekend care are mai mult de trei sute de pagini. Sam a pregătit cafeaua şi cântă la pian. Dar nu ia seama la notele false, firesc, de vreme ce nu încetează s-o privească pe femeia de pe canapeaua lui, ca şi cum ar fi o operă de artă.

Mai târziu, dimineaţa, se duc să facă o plimbare pe Sutton Place, la intrarea pe promenada care mărgineşte East River. Ca într-un afiş al unui film de Woody Allen, stau pe o bancă şi, pe fundal, Queensboro Bridge se înalţă copleşind

Roosevelt Island. Învăluiţi de şuierul vântului şi de zgomotul valurilor, amândoi se pierd unul în căldura celuilalt. Juliette închide ochii abandonându-se clipei.

Cuprinsă de un val de melancolie trecătoare, înţelese că era pe cale să-şi construiască amintiri pe care avea să le poarte în suflet multă vreme. Ştie că n-o să uite nimic: nici forma mâinilor, nici gustul pielii, nici intensitatea privirii.

Mai ştie că aceste clipe de fericire nu-i aparţin în totalitate, pentru că ea nu este „Juliette Beaumont. avocată”.

Dar ce contează, adună imaginile acestor momente furate şi o să şi le proiecteze în serile de singurătate ca pe un film vechi de care nu te saturi niciodată.

Căci strălucirea câtorva ore de fericire ajunge uneori cât să facă suportabile deziluziile şi mizeriile pe care viaţa nu se fereşte să ni le ofere.

9

Dar viaţa ii desparte pe cei care se iubesc...

Jacques Prevert

Duminică, ora 16

„De ce am acceptat să vină?” se întreba Juliette în taxiul care o ducea la aeroport.

Îl părăsise pe Sam spre prânz ca să-şi ia bagajele şi să se schimbe pentru călătorie.

Sam i-a propus să se întâlnească în faţa biroului de înregistrări de la JFK. Ar fi trebuit să refuze hotărât, căci nu se simţea destul de puternică încât să înfrunte o sfâşietoare scenă de adio. Dar, cum era îndrăgostită – deci slabă –, a spus da.

Un soare vesel bătea în geamurile taxiului care a lăsat-o în faţa holului de la plecări. Şoferul a ajutat-o să care cele două valize grele. Juliette îşi ridică ochii şi privi uriaşele litere ale cuvântului PLECĂRI care tronau deasupra acestei zone a aeroportului. Dumnezeu ştia de ce îi veni din nou în gând ce îi spusese acel bărbat ciudat pe care-l întâlnise cu o seară înainte în coffee shop: „Nimic nu este neînsemnat, dar nu percepem întotdeauna corect consecinţele acţiunilor noastre. Trebuie să fiţi conştientă de asta înainte să plecaţi”. Mai ales ultimele cuvinte îi sunau bizar: „Înainte să plecaţi”.

Îşi puse valizele pe un căruţ şi ajunse la uşile automate. În gând, își puse dorința ca Sam să nu fi venit.

Sam își lăsă mașina într-una dintre parcările subterane şi o luă pe pasarela lungă ce ducea la terminalul de plecări.

N-ar fi trebuit să vină, o ştia. Ca să se convingă, declanşase mental vocea raţiunii. Sigur, trăiseră vreme de

două zile un soi de primăvară, de parc-ar fi fost singuri pe lume, fără reper. Dar toate astea nu erau decât o iluzie periculoasă, ştia asta. Ar fi fost nevoie de mai mult timp pentru ca iubirea lor abia înfiripată să se clădească pe baze solide.

Adevărul e că se simţea complet derutat, depăşit de ceva a cărui existenţă nici măcar nu o bănuia. Pe de-o parte, plutea încă în nori, dar, pe de altă parte, nutrea remuşcările de a fi minţit în legătură cu Federica. Drept cine l-ar fi luat Juliette dacă îi spunea acum adevărul? Un individ tulburat psihic, cu siguranţă. Şi, de altfel, nu aşa şi era?

Traversă holul până la ecranul cu informaţii. Dintr-o ochire, reperă zona de *check in* şi se grăbi într-acolo.

În această parte a terminalului era o activitate intensă. O căută pe Juliette şi o descoperi repede. Stătea la coadă ca să-şi înregistreze bagajele. Un moment, o privi fără să se arate. Taiorul ei BCBG fusese înlocuit cu o ţinută mai lejeră. Purta nişte jeanşi uzaţi, cu o curea cu cataramă, un pulover pestriţ, o vestă de antilopă şi o eşarfa lungă din lână multicoloră. Pe umăr avea o geantă din piele de culoare deschisă, iar în picioare o pereche de Converse cu etichetă.

Nu avea mai deloc aerul unei avocate, ci mai degrabă al unei studente boeme din anii ’70. O găsi mai tânără, mai simplă, mai frumoasă.

— Salut! Spuse el când o întâlni, arborând privirea severă a unui tată de familie copleşit de liota lui de copii.

— Salut! răspunse ea cu un aer fals degajat.

Îşi puse mâna pe umărul ei, aşteptând alături de ea. Deja atât de îndepărtaţi, încă atât de aproape, erau amândoi stângaci şi încurcaţi, aproape neîndrăznind să se privească sau să-şi vorbească. Au fost suficiente câteva ore de absenţă şi complicitatea lor se transformase în jenă.

Când a venit rândul lui Juliette, Sam o ajută să-şi pună valizele pe banda rulantă, apoi îi propuse să ia o cafea. Absentă, îl urmă fără să îşi dea seama, ca şi cum se afla deja de cealaltă parte a Atlanticului, acolo, în Franţa.

Cafeneaua ducea direct pe piste. Juliette se aşează la una dintre mesele de la geam, în timp ce Sam comanda. Ceru o *caffe-latte* şi, pentru ea, un *caramel macchiato.*

Puse tava pe masă şi se aşeză în faţa ei. Cu mintea aiurea, ea îşi ferea privirea. O cercetă mai atent. Pe jacheta de căprioară, observă o insignă care proclama *I survived NY*, apoi o alta care sfătuia: *No war – Make love instead.*

Îşi luă inima-n dinţi şi rupse tăcerea încercând să dea glas vocii raţiunii:

— Cred că ne-am cam aruncat unul în braţele celuilalt fără să ne gândim…

Ea se purtă de parcă nu auzise nimic şi luă o gură de cafea, privind cum un avion ateriza în depărtare, pe una dintre pistele de macadam.

— Am sărit peste etape… Eu nu te cunosc cu adevărat şi nici tu pe mine. Venim din două lumi diferite, din două ţări diferite…

— Bine, am priceput mesajul, i-o reteză ea.

O şuviţă de păr îi cădea pe faţă. El îşi întinse mâna ca să i-o dea după ureche, dar ea îl respinse.

El făcu o nouă încercare, crezând că e drăguţ dacă spune:

— Dar, dacă mai treci prin New York…

— Asta e, dacă mai trec prin New York, dacă soţia ta nu este acasă şi tu ai chef de-o escapadă, ar fi drăguţ să ne revedem.

— Nu asta am vrut să spun.

— Las-o baltă, răspunse ea trimiţându-l la plimbare cu un gest al mâinii.

El insistă:

— Am crezut că regulile suni clare…

— *Fous-moi la paix avec les regles!*[6] strigă ea în franceză.

Apoi se ridică atât de brusc încât cana de cafea alunecă şi se sparse. Abia in clipa aceea înţelese Sam cât de mult a jignit-o.

Într-un murmur reprobator, Juliette traversă sala şi părăsi cafeneaua încercând să păstreze o aparenţă de demnitate.

În conversaţiile de la mesele vecine, cuvintele *French girl* reveniră de mai multe ori, ca şi cum era evident că numai o franţuzoaică se putea purta aşa…

Cu biletul în mână, alergă spre zona de îmbarcare, muşcându-şi buzele ca să nu plângă.

În străfundul sufletului ei, Juliette ştia că Sam nu greşise absolut deloc.

Bineînţeles că două zile de pasiune nu erau destul pentru a clădi un cuplu. Bineînţeles că magia îndrăgostirii la prima vedere nu presupunea şi compatibilitatea a două fiinţe pe termen lung. Şi apoi, Sam era căsătorit, trăia la şase mii de kilometri de Paris şi mai ales – şi pentru ea era cel mai important – ea îl minţise în legătură cu adevăratul ei statut social.

Cu capul plecat, alerga, pierdută în gândurile şi suferinţa ei. Brusc, îşi dădu scama că şi-a lăsat ochelarii de vedere în valiză şi că abia putea descifra panourile indicatoare. La primul etaj, greşi direcţia, reveni pe acelaşi drum, apoi o luă din neatenţie pe o altă scară rulantă, în sens invers. De nevoie, împinse câţiva călători, ceea ce o costă o săpunealăă dură din partea unui poliţist.

Era deja convinsă că era cea mai proastă zi din viaţa ei. Dar nu văzuse încă nimic…

Doamnelor și domnitor, începe îmbarcarea pentru zborul 714 spre Paris/Charles-de-Gaulle, la poarta 18. Pregătiţi legitimaţia de îmbarcare și paşaportul. Îi invităm mai întâi pe pasagerii care au locurile dintre rândurile…

*

Absentă, se supuse regulilor de securitate ale aeroportului, îşi scoase pantofii, îşi desfăcu cordonul, prezentă maşinal biletul şi actele şi urcă în avion.

Avionul era aproape plin şi deja copleşit de o căldură sufocantă. Juliette îşi găsi scaunul. De obicei, prefera să stea la geam, dar de data asta i se dăduse un loc la mijloc, între un puşti smiorcăit şi un bărbat supraponderal. Prinsă între

cei doi vecini, respiră adânc ca să-şi potolească bătăile inimii.

În acest moment nu avea decât o dorinţă: să coboare din avion ca să-l reîntâlnească pe Sam. Ştia totuşi că nu era ceva raţional. Era doar o criză pasională care marca, fără îndoială, adevărata sa trecere la vârsta adultă.

„La douăzeci şi opt de ani, ar fi fost şi timpul, fata mea”, gândea ea adâncindu-se în scaun.

Trebuia să fie tare. Trecuse de vârsta când acţionezi după cum te taie capul. De altfel, nu hotărâse ca să se cuminţească? Să ia decizii corecte, ca sora ei…

Iată, îşi înfrânsese mândria, se întorcea în Franţa şi începea, în sfârşit, o viaţă cumpătată. Trebuia să înceteze a se considera mai tare decât ceilalţi. De-acum înainte avea să facă ce făceau toţi. Să trăiască moderat, liniştit, să numere caloriile, să bea cafea fără cofeină, să mănânce biologic şi să facă exerciţii fizice câte o jumătate de oră în fiecare zi.

„Nu te comporta ca o adolescentă, îşi reproşă. Nu te dărui cuiva căruia nu-i pasă de tine. Tipul ăsta nu te iubeşte. N-a făcut nimic ca să te reţină.”

Bineînţeles că a existat acea armonie perfectă vreme de două zile, dar era o amăgire: mitul dragostei la prima vedere care funcţionează atât de bine in literatură şi film.

Epuizată, îşi opri un căscat în timp ce o lacrimă de oboseală îi curgea pe obraz. Nu dormise în noaptea aceea şi doar foarte puţin cu o noapte înainte. O durea tot corpul. Pentru prima dată în viaţă, îşi spuse că poate era de preferat să se ţină departe de iubire.

În timp ce ultimii pasageri se aşezau, Juliette îşi prinse centura şi închise ochii.

Peste aproape şase ore avea să fie la Paris.

Cel puţin, aşa credea ea.

Aproape uşurat de acest deznodământ. Sam ieşi din aeroport când soarele începea să asfinţească. În acest anotimp, noaptea se lăsa foarte repede. Aşteptă un moment

înainte de a putea traversa cele trei benzi ca să ajungă la parcarea unde se afla maşina lui. Era o seară de weekend, iar taxiurile îşi făceau obişnuita lor cursă contra cronometru.

Sam îşi aprinse o ţigară cu vechea lui brichetă din metal tocit. Trase adânc în piept, apoi eliberă fumul în frigul nopţii. De ce era atât de abătut? în orice caz, povestea asta nu putea duce nicăieri. Nu era loc pentru Juliette în viaţa lui. Şi apoi, mai erau minciuna şi greutatea trecutului de care încă nu se vindecase şi despre care Juliette nu ştia nimic.

Totuşi, trebuia să accepte că, de două zile, ceva se liniştise în el. În sfârşit, se simţea eliberat de spaima surdă pe care o purta in suflet încă din copilărie.

Tocmai când se pregătea să coboare de pe trotuar ca să traverseze, o forţă misterioasă îl ţintui pe loc.

Nu, nu putea să lase să-i scape şansa asta. Dacă Juliette pleca acum, avea să regrete toată viaţa. Fu convins că ea n-a luat avionul şi că îl aştepta în mijlocul terminalului uriaş.

Se întoarse din drum alergând ca un nebun. Multă vreme se crezuse mai presus de suferinţele din pasiune şi de durerile părăsirii, dar nu era deloc aşa. Se temea de iubire tot atât de mult pe cât o dorea şi, ca niciodată până acum, era dornic să trăiască şi să uite toate temerile trecutului. Pentru prima oară, datorită unei femei pe care nu o cunoştea decât de patruzeci şi opt de ore, credea că totul este posibil: ultima speranţă a unui om fără speranţă.

Ajunse în fugă în holul terminalului: nici urmă de Juliette. Continuă să caute. Nimic.

Înainta lângă ferestre şi descoperi aparatul zborului 714 care ajungea la capătul pistei. Iată, era prea târziu. Avusese o şansă şi o lăsase să-i scape. Poate c-ar fi fost de-ajuns un singur cuvânt: *Râmai!* Dar el nu îl rostise.

Avionul pomi, îşi luă elan şi decolă.

Sam rămase vreme îndelungată contemplându-l.

Apoi îl pierdu din priviri.

*

Se întoarse în Manhattan, în nacela protectoare a maşinii. Noaptea coborâse peste oraş, fără ca el să observe. Niciodată nu se mai simţise aşa: lipsa totală a cuiva care acţionase asupra lui asemenea unui drog. Parcă pe una dintre scurtăturile spre Sheridan Square şi făcu câţiva paşi, prin frig, fără să aibă intenţia de a se întoarce acasă. Singur şi vulnerabil, se temea să regăsească apartamentul gol unde fuseseră atât de fericiţi, oaza lor de fericire în mijlocul haosului.

Continuând să meargă, îşi aminti chipul ei, parfumul, felul ei de a zâmbi şi scânteia de viaţă pe care o purta mereu cu ea. Apoi, ca să alunge amintirile care îl copleşeau, intră în primul bar care îi ieşi în cale.

Silk Bar nu era unul dintre acele locuri liniştite unde se putea juca table sau şah, ci, mai degrabă, un bar modem, prietenos, unde se asculta muzică bună.

Sam îşi tăie cu greu drum până la tejgheaua lungă în jurul căreia chelneriţe înalte şi frumoase, îmbrăcate cu şorturi minuscule, jonglau cu sticlele de *Coyote Girl.*

În fundul sălii, mulţi dintre clienţi se îngrămădeau în faţa ecranului uriaş la care se transmitea un meci de fotbal. Sezonul tocmai începuse şi campionatul se anunţa dur. Pentru ei era o duminică seara ca oricare alta.

Sam îi privea fără să-i vadă. Copleşit de suferinţă, comandă ceva tare, regretând că nu poate să-şi aprindă o ţigară.

Pe neaşteptate, meciul fu întrerupt de un alt program, urmărit la început în mare linişte, apoi însoţit de câteva interjecţii – *God! God! Damned!* – care se înălţau într-un murmur surd.

De la bar, Sam nu distingea ecranul în jurul căruia se îngrămădea acum o mulţime numeroasă. Ezită să meargă să vadă ce veste îngrozitoare îi adunase pe oameni în starea aceea. La drept vorbind, puţin îi păsa: suferinţa lui era atât de profundă încât, chiar dacă s-ar fi anunţat că Terra era invadată de nişte extratereştri dezlănţuiţi, nu l-ar fi tulburat deloc.

Totuşi, apucă paharul cu votcă înainte de a traversa sala.

Iar ceea ce văzu pe ecran îi stârni imediat o profundă nelinişte. Fusese nevoit să împingă câteva persoane ca să se apropie. Trebuia să aibă confirmarea exactă a unui lucru!

Numai să nu fie…

Dar, din nenorocire, era…

În acel moment împietri. Inima lui îngheţă de groază, apoi simţi cum i se taie picioarele şi fu străbătut de un fior îngrozitor.

10

Vântul bate încotro vrea el...

Evanghelia

Aulnay-sous-Bois,
într-un cartier de locuinţe

Marie Beaumont îşi potrivise ceasul la ora 5 dimineaţa. Avionul fiicei sale, Juliette, ateriza la 6:35, la Roissy, şi nu voia să întârzie.

— Vrei să merg cu tine? mormăi soţul ei de la celălalt capăt al patului, trăgând peste el trei sferturi din pătură.

— Nu, mai dormi puţin, şopti Marie punându-i mâna pe umăr.

Îşi îmbrăcă halatul şi coborî până în bucătărie. Un câine lătra de bucurie la vederea ei.

— Taci, Jasper, îl bombăni ea, este încă devreme.

Afară era o noapte rece şi neprimitoare. Ca să se trezească de tot, îşi făcu o cană de cafea instant, apoi încă una. Ronţăind o felie de pâine, se întrebă dacă să asculte ştirile la radio, dar renunţă, ca să nu facă prea mult zgomot. Îşi stăpâni un lung căscat. Dormise foarte prost. Spre miezul nopţii se trezise tresărind, udă de transpiraţie, ca după un coşmar. Mai ciudat era că nu putea să-şi amintească exact ce visase. În orice caz, a îngrozit-o destul cât să nu mai adoarmă tot restul nopţii şi să-i lase un ghem de nelinişte în suflet.

Trecu repede sub duş, se îmbrăcă gros şi verifică pentru a mia oară datele comunicate de Juliette.

Zbor 714
Plecare: JFK – 17:00 – terminal 3
Sosire: CDG – 6:35 – terminal 2F

O rotire de cheie şi maşina se deschise. Aeroportul nu era departe şi, la ora aceea, nu era încă aglomerat. Avea să fie la Roissy în douăzeci de minute. Jasper alergă în urma maşinii vreo cincizeci de metri, dar Marie rezistă tentaţiei de a-l lua cu ea.

Tot drumul se gândi cu emoţie la Juliette. Marie avea două fete şi le iubea cu aceeaşi intensitate. Pentru fiecare dintre ele şi-ar fi dat mai mult decât viaţa. Totuşi, trebuia să admită că avea o anumită slăbiciune pentru Juliette. Cealaltă fiică a ei, Aurelia, alesese cu încăpăţânare calea unui conformism pigmentat cu o latură de „moralistă” care pe ea o dezgusta tot atât de mult pe cât îi încânta pe soţul ei.

Juliette şi tatăl ei nu se înţelegeau bine. El n-a acceptat niciodată că fiica lui mai mare s-a înhămat să studieze limbile clasice, fără un viitor sigur. Aşa că s-a opus cu vehemenţă ideii de a face teatru şi cu atât mai mult călătoriei în Statele Unite. I-ar fi plăcut foarte mult ca ea să aibă „o situaţie adevărată”: ingineră, de exemplu, sau expert-contabil, ca fiica vecinilor, care tocmai îşi obţinuse într-un mod strălucit diploma.

Marie îşi apărase întotdeauna fiica. Înţelegea foarte bine că aspiraţia lui Juliette nu consta în „a se căpătui”. Un lucru era sigur: Juliette avea caracter şi era curajoasă. În alegerile ei, fata refuzase întotdeauna mediocritatea, iar Marie o admira pentru asta, cu toate că era conştientă că, sub aparenta duritate, fiica ei era fragilă. Surprinsese de mai multe ori urmele dezamăgirii în vocea ei, când vorbeau la telefon. Chiar dacă Juliette nu se plânsese niciodată. Marie ştia că anii petrecuţi în America n-au fost întotdeauna roz. Ca s-o ajute, îi trimisese adesea ceva bani, fără să ştie soţul ei. Dar ce o întrista mai mult era faptul că fiica ei nu îşi întâlnise încă sufletul-pereche, cum se spunea în tinereţea ei. În ciuda tuturor articolelor din presă despre noii celibatari sau despre fericirea de unul singur, întotdeauna era nevoie de cineva pe care să-l iubeşti. Şi, cu toate că adesea pretindea contrariul, fiica sa nu făcea excepţie de la regulă.

Marie o luă pe banda care ducea la terminalul 2F. De ce îi rămăsese încă ghemul acela de nelinişte crescându-i în piept? Dădu drumul la mai multă căldură, apoi verifică ceasul digital de pe bord. Perfect, o să fie la ora exactă, în speranţa că şi avionul va sosi la timp.

Acum ajunsese pe unul dintre drumurile ce duceau la parcarea aeroportului. În ciuda orei matinale, o ciudată agitaţie însufleţea locul. Trecu prin faţa unei maşini de la TF1, apoi a alteia de la France Televisions. Mai departe, un cameraman filma terminalul, în timp ce un reporter radio lua interviuri membrilor personalului. Atunci Marie avu un presentiment că s-a întâmplat ceva rău şi se hotărî să facă ceea ce, inconştient, refuzase chiar de la trezire: să deschidă radioul din maşină.

Europa 1, bună ziua, este ora 6:30. iată titlurile jurnalului: teribilă catastrofă aeriană deasupra Atlanticului...

*

Zborul 714 părăsise pista aeroportului Kennedy la ora locală 17:06 minute, cu o sută cincizeci şi doi de pasageri la bord şi doisprezece membri ai echipajului, pentru un zbor regulat cu destinaţia Paris.

Pilotul Michel Blanchard, având o experienţă de optsprezece ani, era la comanda aparatului. Blanchard era un profesionist. Nu era unul dintre acei tinerei care au nevoie de mai multe încercări înainte de a găsi direcţia bună şi altitudinea necesară. Făcuse deja de nenumărate ori zborul New York-Paris, întotdeauna fără probleme. Îi plăcea să-şi ţină pasagerii la curent în privinţa condiţiilor de zbor şi să le semnaleze locurile mai deosebite deasupra cărora zburau.

Lista de pasageri oferea imaginea unei societăţi în miniatură: erau oameni de afaceri, familii, cupluri de tineri şi de mai puţin tineri care îşi ofereau un weekend romantic, grupuri de pensionari... în conversaţiile lor, franceza se amesteca plăcut cu engleza.

Printre pasageri se găsea şi Carly Fiorentino, treizeci şi opt de ani, PR-ul unei celebre trupe rock care, peste două zile, începea un turneu european. Carly avea un păr frumos, drept, care se revărsa în şuviţe, o ţinută elegantă şi ochelari de soare de firmă, la care nu renunţa decât rareori. Dar, mai presus de orice, Carly avea o teamă de a zbura vecină cu panica. Încercase totul ca să-şi învingă aerofobia: pastile, exerciţii de respiraţie... nimic nu fusese de folos. Astăzi, experimenta o altă metodă: chiar înainte de a părăsi hotelul, golise jumătate din minibar, aşa încât ajunsese la avion gata ameţită. Conta pe aburii alcoolului ca s-o ajute să se liniştească.

Avionul ajunse la capătul pistei, se opri, apoi acceleră.

Maude Goddard, şaptezeci de ani, comerciantă pensionară, se agăţă de mâna soţului ei. Cuplul fusese pentru prima oară în New York. Făcuseră o vizită nepotului lor, căsătorit cu o americancă şi având o fermă de raţe şi miei de lapte în Hudson Valey. Frica se transformase în panică deja în sufletul lui Maude. Soţul o privea, iar ea se străduia să-i zâmbească şi să nu-l îngrijoreze. Ghicindu-i neliniştea, bătrânul o sărută pe ochi. Maude îşi spuse atunci că, dacă urma să moară astăzi, măcar avea să fie în braţele lui, iar gândul ăsta puţin nebunesc o linişti.

Decolarea a fost perfectă. În momentul când avionul părăsea pista, Antoine Rambert simţi un uşor tremur în stomac. Acest mare reporter călătorise în jurul lumii, urmărind ultimele mari conflicte: Kosovo, Cecenia, Afghanistan, Irak... Se aflase de mai multe ori în mijlocul focului şi al pericolului, dar moartea nu-l speriase niciodată. Doar nu avea să-l impresioneze o biată călătorie cu un avion de linie! Totuşi, după naşterea fiului său, cu câteva luni înainte, îşi descoperise o oarecare vulnerabilitate şi trebuia să admită că nu era imun la frică.

„Ciudat, gândi el, a avea un copil te face, în acelaşi timp, şi mai puternic, şi mai slab.”

N-ar fi bănuit.

Puţin după ce a părăsit New York-ul, avionul a fost preluat de centrul de control de la Boston. La invitaţia comandantului, toţi pasagerii au savurat miile de nuanţe ale cerului portocaliu care ardea ca focul dintr-un şemineu.

Pregătind platourile cu mâncare, Marine, una dintre stewardese, visa la logodnicul ei care urma s-o ia la 6 dimineaţa de la Orly. Jean-Christophe îşi lua întotdeauna liber lunea şi, în general, îi pregătea un supermic dejun cu suc de portocale, ananas şi kiwi. Apoi făceau dragoste şi dormeau până la prânz. Era nerăbdătoare să ajungă şi începu să fredoneze *Le lundi au soleil* al lui Claude Francois.

La ora 17:34 minute, adică la mai puţin de jumătate de oră după decolare, când avionul zbura la circa trei mii de picioare, copilotul a fost cel dintâi care a simţit un miros neobişnuit: un val de aer înţepător şi amărui umplea cockpitul…

Două minute mai târziu, o cantitate mică de fum se infiltră rapid în cabina de pilotare.

„La dracu”, gândiră la unison toţi membrii echipajului.

Apoi, la fel de repede cum apăruse, fumul păru că dispare şi tensiunea scăzu puţin.

— E o problemă la sistemul de aer condiţionat, spuse comandantul.

Cu o voce calmă, Blanchard trimise în acel moment mesajul „pan pan” care, în jargon aeronautic, indica o situaţie gravă, dar nu disperată.

Carly căută în buzunarul poşetei două pastile. Alcoolul băut îi dăduse o migrenă, amplificând huruitul din jurul ei până acolo încât şi cel mai mic zgomot i se părea suspect. Şi, ca tacâmul să fie complet, mai suferea şi de crampe puternice la stomac, iar puştiul aşezat lângă ca începea s-o calce pe nervi cu zâmbetul lui prostesc. Verifică dacă semnalul *fasten seat bells* s-a stins şi părăsi scaunul ca să ajungă la toaletă înainte să se strângă şi alţii la coadă.

Cu iPod-ul fixat în ureche, Mike, de paisprezece ani, se ridică pentru a-şi lăsa vecina să treacă, o doamnă de cel puţin treizeci şi cinci de ani, şi profită de absenţa ei ca să-şi lipească ochii de hublou. Adora zborul cu avionul şi, de fiecare dată, trăia aceeaşi senzaţie de stăpân al lumii. Ah, ce fericire! Spera chiar, în secret, ca pe traseu să fie câteva turbulenţe. Dădu volumul aparatului mai tare, aşteptând cu nerăbdare să se poată legăna în golurile de aer pe ritmurile de rap ale lui Snoop Doggy Dog.

Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte comandantul aeronavei, Michel Blanchard. Din cauza unei probleme tehnice minore, suntem obligaţi să efectuăm o aterizare la Boston, în vederea unei verificări. Pentru confortul şi securitatea dumneavoastră, vă rugăm să ridicaţi măsuţa din faţa scaunului, să vă legaţi centura de siguranţă şi să rămâneţi aşezaţi până la stingerea semnalului luminos.

Avionul începu să piardă din altitudine ca să-şi pregătească aterizarea. După ce a luat legătura cu tumul de control, comandantul a primit autorizaţia de a schimba direcţia avionului către aeroportul din Boston Logan. Din nefericire, fumul revenise în cabina de pilotare.

Membrii echipajului au înţeles atunci că incendiul se extinsese deasupra plafonului.

Aşa cum prevedea regulamentul, avionul fusese minuţios verificat înainte de zbor, de un personal calificat. Aparatul avea mai puţin de opt ani. Trecuse de controalele draconice şi prin toate verificările obligatorii: verificarea A care se face, în medie, la trei sute de ore de zbor, verificarea C, după patru mii de ore şi, în fine, marea verificare după optzeci şi patru de mii de ore de zbor, adică în jur de şase ani. Cât aveau loc acestea, aparatul rămânea la sol pentru şase săptămâni. Mecanicii şi inginerii îl desfăceau în întregime şi îl verificau.

Era avionul unei mari companii occidentale – una dintre cele mai sigure din lume nu un charter folosit de o companie de apartament. Toţi îşi făceau datoria conştiincios. Nu se punea problema vreunei neglijenţe şi nimeni nu căuta să facă vreo economie la întreţinere.

Totuşi, Dumnezeu ştie de ce, un incendiu se declanşase chiar deasupra plafonului, în spatele postului de pilotare. Dintr-un motiv necunoscut, circuitul integrat de detectare a incendiului nu se declanşase, ceea ce explica faptul că, atunci când echipajul luase cunoştinţă de cele întâmplate, incendiul se extinsese şi devenise de necontrolat.

Carly închise după ea uşa de la toaletă şi cercetă micul spaţiu izolat.

„Şi se spune că unii au făcut şi dragoste aici, gândi ea visătoare. Mi-ar plăcea grozav să-mi arate cum se poate…”

Îşi dădu pe faţă cu puţină apă rece. Hotărât lucru: n-o să mai urce niciodată într-un avion. Era mult prea înfricoşător să nu ai niciun control asupra destinului. Dacă trebuia, era dispusă chiar să-şi schimbe meseria. Spunea asta de fiecare dată.

Pe unul dintre pereţii cabinei cineva lăsase, scrisă foarte mic, o inscripţie care o intrigă. Se apropie să descifreze şi citi: *Men plan, God laughs*[7]. Se pregătea să reflecteze la această maximă când, dintr-odată, semnalul *return to seat* începu să clipească, tremurând deasupra capului ei.

În acelaşi timp, într-o periferie din Queens, mama lui Billy aşeza un bol cu supă pe o etajeră plină de CD-uri, care ţinea loc de noptieră.

— Odihneşte-te, dragul meu.

Şi îl sărută pe frunte.

— Îţi pare aşa de rău că ai pierdut călătoria cu şcoala, în Franţa?

Din vârful patului, cu o compresă pe frunte, Billy clătină din cap.

După ce mama părăsi camera, copilul sări din pat şi aruncă supa pe fereastră. O detesta. Doctorul venise acasă

în dimineaţa aceea, iar Billy îl păcălise simulând o gripă urâtă.

Făcea toate astea de nevoie. În ajun, se repetase acel coşmar teribil, atât de exact şi de violent, în care vedea flăcările ce devorau avionul şi toţi oamenii aceia care ţipau.

I-ar fi plăcut grozav să-i prevină pe ceilalţi, dar, de la un timp, renunţase să mai vorbească despre viziunile lui. Oricum nimeni nu-l credea. Se cuibări în pătură şi, în surdină, începu să se joace. Pentru moment, îşi concentră toată atenţia asupra unui meci de fotbal, dar ştia că asta n-o să dureze.

Cu toate acestea, se ruga din tot sufletul să se fi înşelat.

La ora 17:32 de minute, comandantul Blanchard lansă un apel de urgenţă – *Mayday! Mayday! Mayday!* – pentru a semnaliza că avionul avea probleme grave şi iminente. Anunţă intenţia de a face o aterizare de urgenţă la Boston.

La aceeaşi oră, într-una dintre camerele de la Waldorf Astoria, Bruce Booker, douăzeci şi cinci de ani, deschise ochii, îşi înăbuşi un căscat şi constată că a pierdut avionul. Prea mult alcool, prea multă cocaină, fără să le mai pună la socoteală şi pe cele două *call-girls* care părăsiseră camera lui în zori. Avea, de mai multe săptămâni, un loc rezervat la zborul 714.

Trebuia să meargă pentru câteva zile la Paris şi să se întâlnească apoi cu prietenii în Elveţia, într-o staţiune montană.

„Ei bine, am ratat ocazia!”

Se privi în oglindă şi se găsi jalnic. Ar trebui să se maturizeze odată, să-şi schimbe obiceiurile, principiile, totul. Nu avea curaj. Uneori, se întâmpla să se gândească la faptul că, într-o zi, un eveniment anume o să-i dea puterea s-o apuce pe alt drum. Ceva care să-l provoace să devină mai bun. Dar habar nu avea sub ce formă s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Se dezbrăcă şi intră sub duş bombănind.

În câteva minute, avea să deschidă televizorul şi viaţa lui avea să se schimbe.

În cockpit situaţia se agrava. Din cauza fumului şi a căldurii, piloţilor le era tot mai greu să controleze ecranele de afişaj pentru zbor şi, la drept vorbind, cu atât mai puţin se vedea ce se petrece în afară.

La ora 17:37 de minute, imaginea aparatului era încă vizibilă pe radarele de control.

Au urmat acele secunde teribile în care avionul, răsunând de urlete, începu să tremure din toate încheieturile. Măştile de oxigen au ţâşnit din plafon şi stewardesele explicară cum să fie puse vestele de salvare, ştiind foarte bine că asta nu folosea la nimic.

A susţine că totul s-a petrecut foarte repede şi că nimeni nu şi-a dat seama cu adevărat ce se întâmpla ar însemna să minţi. Dimpotrivă, toată lumea a văzut cum flăcările devorau habitaclul, iar spaima iscată dură destul de mult încât toţi să înţeleagă care le va fi sfârşitul.

De câteva minute. Mike se schimbase la faţă.

„În definitiv, aşa ceva nu li se întâmplă decât altora”, îşi spuse, îngrozit.

Carly se gândi că şi-a ratat viaţa, apoi regretă că nu şi-a vizitat tatăl mai des. Timp de un an, îşi tot amânase vizitele, adesea din motive prosteşti.

Se întoarse către vecinul ei şi constată că avea să moară alături de un puşti de paisprezece ani pe care, cu jumătate de oră înainte, nu-l cunoştea. Totuşi, îi întinse mâna, şi Mike se agăţă de ea plângând.

Ghemuită lângă soţul ei, Maude se gândi că au trăit bine, dar că ar fi acceptat cu mare plăcere o viaţă mai lungă. Hotărât lucru, cu fericirea te obişnuieşti repede.

În plasa scaunului ei se găsea o broşură care avea rostul să explice faptul că pericolul unei călătorii cu avionul era ceva relativ. Dintre sutele de statistici se putea desprinde că, zilnic, zburau în lume şase mii de avioane şi că doar unul

la un milion avea un accident serios, ceea ce făcea din avion mijlocul de transport cel mai sigur. Şi toate astea erau date exacte.

La ora 17:38 de minute, un radio-amator recepţionă din întâmplare ultimele cuvinte ale comandantului Blanchard: „Ne prăbuşim! Ne prăbuşim!”

Câteva secunde mai târziu, aparatul dispăruse definitiv de pe ecranele de control, moment în care locuitorii din Charley Cross, un orăşel din New-England, auziră o explozie de o violenţă greu de închipuit.

În ultimele lui clipe, Antoine Rambert, jurnalist de război, se gândi la fiul lui. Apoi, el, care nu se credea un sentimental, îşi aminti primul sărut adevărat, în curtea liceului francez de la Milano, cu douăzeci de ani în urmă. Ea se numea Clemence Laberge, avea şaisprezece ani şi buze dulci. Cu o secundă înainte ca avionul să se prăbuşească în ocean, Antoine îşi spuse că, în sfârşit, Brassens avea dreptate: *Niciodată in viaţă nu o vei uita pe prima fată pe care ai ţinut-o in braţe...*

Înfrigurată şi tremurând, Marie Beaumont pătrunse în aeroport de parcă ar fi mers la tăiere. De ce refuzase ca soţul ei s-o însoţească? Singură n-avea să reziste loviturii, o simţea. Pentru o fracţiune de secundă se lăsă amăgită de o speranţă nebună. Şi dacă Juliette luase avionul următor…

Poate mai era o şansă. O şansă la zece mii? La o sută de mii? La un milion? Nu, Marie ştia că era imposibil: fiica ei telefonase cu numai câteva ore înainte de plecare ca să confirme coordonatele zborului.

Se îndreptă către zona unde trebuia să debarce călătorii veniţi de la New York. Locul era deja înţesat de camere de luat vederi şi de poliţişti. Ministrul transporturilor se afla acolo şi le spunea jurnaliştilor că, pentru moment, nu era exclusă nicio ipoteză în ce privea cauza accidentului.

În sinea ei, Marie se certa cu Dumnezeu, cu destinul, cu hazardul…

„Salveaz-o! Salveaz-o şi o să fac tot ce-mi ceri! Totul! Redă-mi fiica! Fetiţa mea! Nu se moare la douăzeci şi opt de ani! Nu în ziua de azi! Nu aşa!”

Copleşită de vinovăţie, regreta deja că o lăsase să plece, singură, în acea ţară de nebuni. De ce n-o reţinuse mai multă vreme lângă ea? Acasă?

Doi funcţionari ai aeroportului din Paris, care îi remarcaseră tulburarea, se îndreptau spre ea. Calmi, o îndreptară spre celula de criză şi consiliere deschisă la faţa locului spre a primi familiile victimelor.

De câteva ore, doctorul Nathalie Delerm, medic-şef la aeroportul din Paris, trăia una dintre zilele cele mai copleşitoare din viaţa ei. Primise vreo zece familii şi nu era decât începutul. Echipa medicală pe care o conducea era formată din doi psihologi, trei psihiatri şi cinci infirmiere. Instalaţi în salonul terminalului, departe de agitaţie, aveau, misiunea să informeze familiile şi să se îngrijească de suferinţa lor. Nathalie strânse în mână lista pasagerilor. Procedura urma imperturbabil acelaşi ritual: la început o voce, aproape sfâşietoare, plină de îngrijorare: „Fratele meu/sora mea/părinţii mei/copiii mei/logodnica mea/prietenul meu/soţul meu/ soţia mea/ familia mea/ prietenii mei… erau în zborul 714?” Nathalie cerea atunci un nume şi consulta lista. Asta nu dura decât câteva secunde, dar care se transforma într-un supliciu îngrozitor. Nathalie răspundea „nu”, iar asta însemna eliberarea, mulţumiri către Domnul, cea mai frumoasă zi din viaţa ei… Răspundea „da”, ceea ce însemna prăbuşirea.

Era foarte greu să anticipezi reacţiile. Unele persoane, doborâte de durere, se dovedeau incapabile să mai scoată şi cel mai mic sunet. Alţii, dimpotrivă, se dezlănţuiau într-un urlet de suferinţă amplificat de ecoul surd al aeroportului.

Nathalie ştia că această zi o s-o marcheze pe viaţă. Făcuse deja parte din echipa medicală în timpul catastrofei de la Sharm el-Sheikh şi nu îşi revenise nici până-n ziua de azi. Dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie în altă parte.

Trebuia să-i ajute pe oameni să-şi mărturisească durerea în cuvinte, să-i susţină ca să treacă peste necaz, să facă tragedia suportabilă pentru cei care trăiau.

Când Marie pătrunse în zonă, Nathalie înaintă spre ea:

— Sunt doctorul Delerm.

— Aş vrea să ştiu despre fiica mea, Juliette Beaumont, articulă Marie, trebuia să ia zborul ăsta…

Aproape îşi regăsise un calm aparent, chiar dacă furtuna ce i se zbătea prin trup ameninţa să devasteze totul.

Nathalie aruncă ochii pe listă, apoi făcu o pauză.

Juliette Beaumont…? Primise ordine speciale privind acest caz. Încă de când intrase in serviciu, tipii de la securitate îi ceruseră să le semnaleze de urgenţă orice persoană care venea să se intereseze în legătură cu această pasageră.

— Ei…. o clipă, doamnă, ceru ea neîndemânatică, dar se stăpâni imediat.

Era prea târziu. Sufocată de emoţie, convinsă de rezultatul fatal, Marie plângea deja în tăcere.

Nathalie se întâlni cu cei doi poliţişti în uniformă, care erau de gardă, şi le explică situaţia. Imediat, Marie văzu năpustindu-se către ea cele două trupuri bleumarin care o încadrară ca un zid puternic.

— Doamna Beaumont?

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, nu pricepea ce i se întâmplă şi aprobă din cap.

— Vreţi să ne urmaţi, vă rugăm?

11

Pentru toţi cei care trăiesc există speranţă:
chiar şi un câine viu este mai valoros
decât un leu mort.

Ecleziastul

Luni dimineaţă,
la comisariatul districtului 21

— Puteţi s-o interogaţi, domnule, a fost adusă în sală.

— Sosesc, răspunse inspectorul Franck Di Novi ridicându-se.

Înainte de a părăsi biroul, întârzie puţin în faţa ecranului televizorului. Setat pe un canal de ştiri, aparatul difuza ultimele imagini ale accidentului.

O zonă de securitate a fost instituită imediat la locul accidentului, spunea comentatorul. *Operaţiunile de căutare vor continua, dar accidentul a fost atât de violent, încât este exclus să existe supravieţuitori. Pentru moment, au fost recuperate doar vreo treizeci de trupuri.*

Vase militare încercuiau zona şi elicopterele care parcă alcătuiau un balet survolau oceanul. Apropiindu-se de ecran, Di Novi distinse bucăţi din carlingă, bagaje golite şi veste de salvare care pluteau la suprafaţă.

Oficial, nu avem nicio veste despre un accident sau vreun act terorist. Printr-un apel anonim primit de la Al-Jazira, un bărbat, care s-a revendicat ca aparţinând unei grupări islamiste necunoscute, ar fi afirmat că a pus o bombă la bordul zborului 714. Totuşi, revendicarea a fost privită cu rezervă, iar autorităţile au recunoscut că apelul nu prezintă nicio credibilitate.

De altfel, Poliţia din New York urma să interogheze un suspect a cărui identitate n-a fost dezvăluită. Potrivit unor

surse, ar fi vorba despre o tânără femeie care ar fi părăsit avionul în grabă cu câteva minute înainte de decolare...

Franck Di Novi apăsă furios pe butonul de oprire al telecomenzii. Colegii lui de la aeroport iarăşi au trăncănit cu ziarişti! În câteva ore, toată lumea o să ştie că au dat de această franţuzoaică.

Furibund, pătrunse în cămăruţa alăturată sălii de interogatoriu, apoi răsuci butonul pentru a activa oglinda aparentă. Imaginea tinerei, aşezată pe un taburet, se proiectă pe jumătate de perete. Încătuşată, palidă, rătăcită, privea în gol fără să priceapă ce i se întâmplă. Di Novi o fixă intens cu privirea, apoi îşi consultă notele. O chema Juliette Beaumont. Poliţaii de pe JFK au arestat-o noaptea trecută, la puţin timp după explozie. Raportul lor preciza că a cerut să părăsească avionul numai cu câteva minute înainte de decolare. Intrigaţi de ciudata ei manevră, agenţii de la vamă şi de la imigrări au oprit-o pentru un control de rutină. O simplă verificare dictată de un dispozitiv de securitate care, de la atentate, era mai performant – care s-a transformat treptat într-un adevărat interogatoriu. La început, pentru că franţuzoaica n-a vrut să coopereze. Declarându-se grăbită să se întâlnească cu un prieten, a opus rezistenţă in timpul interogatoriului şi a început să jignească forţele de ordine. Acest comportament, grav chiar din partea unui cetăţean american, era cu totul inadmisibil venind din partea unei franţuzoaice.

Dar asta nu era totul. O examinare mai atentă a paşaportului ci a scos la iveală falsificarea datei vizei pe care domnişoara a şters-o şi a modificat-o. Toate aceste date erau suficiente ca s-o conducă la comisariat, unde a fost pusă sub pază.

— Îi scot cătuşele, inspectore? Întrebă un agent în uniformă.

— Inutil, răspunse Di Novi

— Sunteţi sigur?

— Da!

Imediat după explozie, s-a avut în vedere, pentru scurtă vreme, posibilitatea închiderii metroului, a podurilor şi tunelurilor, de teama unui nou atac terorist. În cele din urmă, autorităţile n-au cedat panicii şi în dimineaţa asta nimeni nu mai părea să creadă cu adevărat în această pistă.

La drept vorbind. Di Novi nu credea câtuşi de puţin, dar îi detesta pe aceşti trădători de francezi şi nu avea de gând să se priveze de plăcerea de a-i da o mică lecţie tinerei. Căci ştia din experienţă că oamenii erau gata să mărturisească atunci când sunt în arest, dacă ştiai cum s-o faci. Şi Franck ştia. Fără să mai pună la socoteală faptul că avea mână liberă, pentru că locotenentul Rodriguez, cel care conducea districtul *2*1, îşi luase câteva zile de concediu din cauza decesului soţiei sale care fusese bolnavă o lungă perioadă.

Înainte de a intra în sala de interogatoriu, înghiţi două tablete de betablocant, ca să-şi potolească palpitaţiile.

— Bună ziua, domnişoară Beaumont! Sper, pentru binele dumneavoastră, că noi doi o să ne înţelegem…

Un rictus deformă trăsăturile poliţistului, zâmbind forţat. Arestul putea dura şaptezeci şi două de ore. Avea o grămadă de timp să se distreze. În câteva ceasuri, o să o aibă la degetul mic.

— O luăm de la început, făcu el punându-şi mâinile pe masă. De ce aţi părăsit avionul cu câteva minute înainte de decolare?

Juliette deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Abia dacă îl vedea pe poliţistul care îi punea din nou aceeaşi întrebare. În stare de şoc, era hipnotizată de o mică frază care îi răsuna în minte în ritmul bătăilor inimii.

Sunt vie,
sunt vie,
sunt vie…

Dar era şi o altă voce care îi striga că n-ar fi trebuit să fie…

12

Între noi şi (...) cer nu există decât viaţa care (...) este cel mai fragil lucru din lume.

Pascal

Luni după-amiază,
la nord de Central Park

Sam Galloway urca alergând uşor aleea de pietriş care traversa parcul.

În dimineaţa asta, pentru prima oară de la moartea soţiei sale, a sunat la spital să îi anunţe că n-o să vină la lucru. Ca şi cu un an înainte, a rămas acasă, sfâşiat de supărare şi de vinovăţie. Cele două femei pe care le-a iubit erau moarte din vina lui. Creierul îi fierbea ca o lavă. O grămadă de amintiri şi de gânduri contradictorii se încâlceau în magma incoerentă. Meseria lui îl punea în fiecare zi în contact cu moartea, dar de data asta era total debusolat.

Sam ridică gluga jachetei ca să se apere de muşcătura vântului îngheţat. O oră mai devreme, decisese să iasă la aer, ca să nu-şi piardă minţile. Naiv, a crezut că mişcarea poate o să-i facă bine.

Or, lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Făcu o pauză în faţa terenurilor de baschet ca să-şi recapete suflul. încă acoperit de promoroacă, locul era gol. După cum se vedea, frigul îi descurajase pe emulii lui Jordan.

Sam împinse poarta din grilaj a terenului şi se lăsă să cadă pe o bancă. O contracţie musculară îi sfâşia coapsa. Imediat ce se aşează, îşi înfundă capul în palme. Tot trupul îi tremura de suferinţă şi oboseală. Practic, nu dormise de trei zile şi ameţea. În timp ce o durere ascuţită îi străbătea pieptul, realiză că nu mâncase nimic de douăzeci şi patru de ore şi

că stomacul îi era gol. Încercă să-şi recapete suflul, dar respiraţia i se opri.

„Mă sufoc!”

O clipă, vederea i se tulbură şi auzi confuz poarta care scârţâia în depărtare. Aerul rece îi ardea plămânii. Se aplecă înainte, ca şi cum era gata să-şi scuipe şi inima.

Trebuie să bea ceva, repede!

— Puţină cafea?

Sam ridică ochii: o femeie brunetă şi atletică, în jeanşi şi jachetă de piele, stătea chiar în faţa lui. Privirea hotărâtă lumina parcă un chip lunguieţ, aproape fără vârstă, cu ochi mari, migdalaţi, ca ai unora din modelele de pe picturile lui Modigliani.

Cum a ajuns acolo fără s-o observe? Şi de ce îi oferea unul dintre cele două pahare Starbucks pe care le ţinea în mâini?

— E în regulă, mulţumesc, spuse el în mijlocul unui acces de tuse.

— Haide, insistă ea, am cumpărat pentru amândoi.

Aproape fără să vrea, Sam apucă paharul cu cafea întins de această mână miloasă şi enigmatică. Băutura îi făcu bine, calmându-i tusea şi încălzindu-l puţin.

Dar, când femeia se aplecă spre el, jacheta s-a întredeschis, şi Sam ghici că acolo se află teaca unui pistol prins de umăr.

„Un poliţai!”

Da, îi recunoştea din instinct, parcă era a doua natură. în copilărie, pe stradă nu scăpa nepedepsit. În fostul lui cartier, era puţin spus că oamenii nu-i aveau pe poliţai la inimă. Intervenţiile lor, adesea nepotrivite, aduceau mai multe necazuri decât linişte. Schimbându-şi mediul social, Sam a păstrat neîncrederea în ei şi şi-a jurat că, dacă într-o zi o să aibă probleme serioase, poliţiştii o să fie ultimii cărora o să le ceară ajutorul.

— Pot să m-aşez? întrebă ca.

— Poftiţi, răspunse el reticent.

Observă că el ezită şi pricepu că a zărit pistolul. Asta o determină să se prezinte mai repede decât prevăzuse:

— Mă numesc Grace Costello. Sunt detectiv la districtul 36, spuse ea arătându-şi insigna.

Câteva raze s-au reflectat pe plăcuţa metalică şi cele patru litere NYPD[8] au scânteiat scurt.

— Patrulaţi prin zonă? întrebă el, cu o detaşare falsă.

— Da, de fapt, aştept pe cineva.

Grace lăsă să treacă ceva secunde înainte de a preciza:

— Un bărbat.

— Îmi pare rău că i-am băut cafeaua, se scuză el agitând paharul golit pe jumătate.

— Cred că n-o să o vrea înapoi.

O strălucire ciudată lumină ochii lui Grace Costello. Sam citi în ei un lucru neliniştitor iminenţa unui pericol , fapt care îl făcu să plece cât mai repede. Se ridică dintr-un salt.

— Ei, bine, la revedere! Sper că prietenul dumneavoastră n-o să întârzie…

— De fapt, este deja aici, şi nu este chiar un prieten.

Mai târziu, privind în urmă, Sam se amăgea gândindu-se la faptul că totul ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi oprit pe acea bancă, în acea după-amiază. Dar, în adâncul inimii lui, ştia bine că Grace Costello l-ar fi abordat în orice alt mod şi lucrurile ar fi stal la fel.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pe dumneavoastră am venit să vă văd, doctore.

Sam se încruntă. De unde ştia ea că…?

În loc de răspuns. Grace arătă spre buzunarul jachetei doctorului, discret brodat cu ecusonul echipei de baseball a spitalului St Matthew’s.

— Mă numesc Sam Galloway, se prezentă el, supărat că trebuie să-şi dezvăluie identitatea. Sunt pediatru.

În loc să răspundă ceva de genul „încântată să vă cunosc”, Grace Costello articulă foarte rar:

— Păreţi îngrijorat, doctore Galloway…

— Sunt obosit, asta-i tot. Şi acum, chiar trebuie să plec.

Sam se îndepărtă câţiva paşi. Era aproape de poarta cu grilaj când o nouă săgeată a lui Grace îl ţintui locului:

— Este greu să pierzi pe cineva, nu-i aşa?

— Nu pricep, spuse el întorcându-se.

O privi lung, cu o îngrijorare crescândă. La rândul ei, Grace se ridică de pe bancă pentru a-i bara calea cu o siguranţă şi o hotărâre care nu-i afectau feminitatea. Cerul devenise roz, în timp ce soarele cobora spre Hudson.

— Ascultă, doctore, ştiu că traversezi un moment dificil, dar nu am timp s-o iau pe ocolite. Deci iată: am două veşti pentru dumneata: una bună şi una rea…

— Nu am deloc chef de ghicitori, i-o tăie el sec.

Grace continuă totuşi:

— Vestea bună este că prietena dumitale este în viaţă…

Buimac, Sam se frecă la ochi.

— Care prietenă?

— Juliette nu era în avion, îi explică Grace. Este în viaţă.

— Spuneţi prostii!

În loc de răspuns, Grace scoase din buzunar un articol de ziar pe care Sam i-l smulse din mâini. Un titlu ciudat era subliniat:

„O tânără franţuzoaică arestată
după explozia zborului 714”

Inexplicabil, ziarul era din ziua de după accident.

— Unde aţi găsit asta? întrebă doctorul, nevenindu-i să creadă.

Grace nu-i răspunse, iar Sam citi restul articolului într-o stare de tensiune extremă.

— Dacă este o glumă…, ameninţă el.

— Nu este o glumă: Juliette este în viaţă!

— Atunci de ce ziarul are data de mâine?

Grace suspină. Tipul ăsta n-o să-i uşureze sarcina.

— Calmează-te, Galloway!

Clocotind de furie, Sam se îndepărtă brusc. Femeia asta l-a destabilizat. Vorbeşte aiurea, este sigur. Dar trebuia totuşi să verifice. În timp ce începu să alerge iar, nu se putu împiedica să nu spere.

„Şi dacă articolul ăla spunea adevărul? Şi dacă Juliette era vie?”

Ajuns de cealaltă parte a grilajului, se întoarse încă o dată spre Grace. Privirea ei ciudată era plină de compasiune şi sfidare. Aproape fără să vrea, Sam se trezi întrebând-o:

— Şi care este vestea proastă?

13

Destinul îl conduce pe cel care îl acceptă
şi îl trage înapoi pe cel care refuză.

Seneca

Luni seară,
la comisariatul districtului 21

— Sunteţi sigură că este aici?

— V-am spus deja, domnule Galloway: Juliette Beaumont se află sub arest şi pentru moment n-o să primiţi altă explicaţie.

Sam nu reuşea să creadă aşa ceva: Juliette trăieşte! în mâinile poliţiei, dar *vie*!

Foarte agitat, îi era greu să stea într-un loc. Din nou, insistă pe lângă ofiţerul în uniformă, o afro-americancă tânără cu ochi verzi şi păr impecabil împletit în şuviţe:

— Nu poate fi vorba de o neînţelegere: o cunosc bine pe domnişoara Beaumont. Ne-am petrecut weekendul împreună şi vă garantez că nu are nimic de-a face cu accidentul de avion!

Tânăra doamnă-ofiţer se nelinişti:

— În timp ce aşteptaţi să vină cineva şi să vă ia depoziţia, vă rog să aveţi amabilitatea să vă aşezaţi şi să vă păstraţi calmul.

Sam ieşi pe hol bodogănind. Încă în ţinută sport, se grăbise să ajungă la comisariat fără să se schimbe. Nu avea nici telefonul mobil, nici măcar un dolar în buzunar. Totuşi, trebuia să contacteze imediat un avocat, dacă voia s-o scoată pe Juliette din încurcătura asta. Se întoarse către ofiţerul al cărui ecuson prins la uniformă indica faptul că răspundea la plăcutul nume de Calista.

— O să râdeţi, dar mi-am uitat portofelul.

— Adevărat, e hazliu.
— Puteţi să-mi împrumutaţi un dolar?
— Şi mai ce?
— Ca să dau un telefon.
Ea suspină.
— Dacă aş da câte un dolar fiecărui tip care trece pe-aici…
— Vi-l dau înapoi.
— Nu vă deranjaţi.

Cu un aer contrariat, scoase patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi pe care le împinse spre el. După ce îi mulţumi, Sam se întoarse în hol ca să dea un telefon.

Contrar unui mare număr dintre concetăţenii lui, el nu avea un avocat personal. Primul reflex fu acela s-o sune pe una dintre consilierele juridice ale spitalului, cu care avea relaţii bune. După ce îl ascultă, aceasta îi recomandă un coleg pe care îl contactă pe loc. Avocatul, fără îndoială atras de posibilul efect mediatic al procesului, acceptă să vină imediat.

Sam închise telefonul, uşurat.

Iată. Totul o să se aranjeze. Poate poliţaii din oraşul ăsta nu erau foarte răi, o să-şi dea seama foarte repede că Juliette n-avea nicio legătură cu explozia, chiar dacă paranoia de după 11 septembrie nu se potolise.

Încercă să se aşeze un moment, dar nu reuşi să stea liniştit. Ceea ce îl neliniştea era Grace Costello, femeia-poliţist pe care a întâlnit-o în Central Park şi care i-a ţinut un discurs ciudat prin nevinovatul ei joc de-a vestea bună şi vestea rea. Vestea bună, îi explicase ea, era că Juliette trăia. Iar când a întrebat-o care era vestea proastă, i-a dat un răspuns ciudat. „Cea proastă este că nu mai are de trăit decât câteva zile.” Convins că femeia delira, Sam a plecat fără să afle mai mult, şi acum regreta amarnic.

Nu, era absurd, dimpotrivă, acum trebuia să se bucure că o reîntâlneşte pe Juliette. Deci, n-a luat avionul aşa cum a intuit, s-a întors să-l aştepte. Timp de o clipă, aprecie importanţa acestui gest şi îşi recăpăta încrederea în viaţă. Decise atunci că, imediat ce o să poată, o să-i spună

adevărul. O să-i mărturisească faptul că nu era însurat şi poate n-o să-i ia în nume de rău această minciună stupidă.

— Domnule Galloway, sunt inspectorul Di Novi.

Întrerupt din visare, Sam ridică privirea spre poliţistul care îl invita să-l urmeze în biroul lui. Di Novi părea mai mult o vedetă decât un poliţist obişnuit. Costumul îi venea ca turnat şi cămaşa neagră era de firmă, italienească. Cu alură sportivă, afişa un zâmbet impecabil strălucitor, iar bronzul trăda o vacanţă recentă sau numeroase şedinţe la solar.

Lui Sam nu i-a inspirat încredere de la prima privire. Aşa, fără un motiv anume. Împotriva a tot ce se putea spune, oamenii nu erau atât de complicaţi şi prima impresie era adesea corectă.

— Domnule Galloway, vă ascult.

În câteva cuvinte, Sam îi povesti cum a întâlnit-o pe Juliette. Jură solemn că n-a părăsit-o un singur minut în ultimele patruzeci şi opt de ore. Di Novi aduse în discuţie paşaportul fals, dar Sam îi răspunse că nu era destul ca s-o bănuiască pe Juliette de terorism.

— Dacă v-am înţeles bine, domnişoara Beaumont ar fi ieşit grăbită din avion ca să vă întâlnească…

— Aşa este.

— Pentru că a decis să rămână cu dumneavoastră la New York?

— Presupun.

Poliţistul suspină:

— Domnule Galloway, recunosc că nu prea pricep logica micului dumneavoastră joc cu domnişoara Beaumont: te iubesc, te părăsesc, te iubesc, te părăsesc…

Sam se enervă:

— Se întâmplă adesea în viaţă. Relaţiile dintre bărbaţi şi femei sunt departe de a fi simple. Se pare că vă scapă acest fapt.

Di Novi ignoră remarca şi îşi continuă interogatoriul:

— Aţi ajutat-o ţie domnişoara Beaumont să-şi facă bagajele?

— Nu.

— După câte ştiţi dumneavoastră, avea în bagaje lucruri sau pachete pentru altcineva?

— Nu!

— La aeroport, a lăsat bagajele nesupravegheate?

— Nu cred.

— Lua droguri?

— Nu!

— Da, nu ştiţi nimic.

— Sunt medic, pot să recunosc un drogat.

Di Novi tăcu o mutră care exprima îndoială. Sam contraatacă:

— Suntem în America, nu bagi oamenii la închisoare pentru că se iubesc!

— Dacă îmi permiteţi, cred că situaţia este puţin mai complicată decât atât.

— Lăsaţi-mă măcar să-i vorbesc…

— Nici nu se pune problema. O să fiţi informat despre timpul şi ora când o să iasă din arestul preventiv. Dar, dacă doriţi părerea mea, n-o să fie foarte curând, adăugă cu sadism.

Poliţistul îşi consultă notele înainte de a-şi deşuruba, ostentativ, stiloul Montblanc.

— O ultimă întrebare, domnule Galloway: cum aţi aflat că domnişoara Beaumont n-a murit în accident?

Sam ezită un moment, dar intuiţia îl sfătui să nu-i spună de intervenţia misterioasă a lui Grace Costello. În loc de asta, îl puse în gardă pe poliţist:

— Sunteţi pe cale să comiteţi o gravă eroare…

— Îmi fac meseria.

— Nu vă sfătuiesc să exageraţi, inspectore. Juliette este avocat, ştie să se apere dacă…

Di Novi se încruntă.

— Cine este avocat?

— Juliette Beaumont.

— Asta v-a spus ea?

— Da, confirmă Sam, fără să-şi dea seama că făcea o greşeală.

Ochii lui Di Novi străluceau. Îşi reveni repede. Hotărât lucru, această franţuzoaică nu era curată: falsificare de paşaport, revoltă, furt de identitate…

— Doamne, vreţi să-mi daţi o explicaţie?

— Juliette Beaumont nu este avocat, răspunse Di Novi cu un aer triumfător, este chelneriţă într-o cafenea…

*

Supărat, Sam măsura cu pasul holul comisariatului de la un capăt la altul. Tocmai se întâlnise cu avocatul care o asista pe Juliette. Juristul l-a sfătuit să se ducă acasă: perioada de arest s-ar fi putut prelungi cu două zile şi nu folosea la nimic să-şi piardă timpul aici. Înainte de a-i urma sfatul, Sam voia să verifice un singur lucru.

Se prezentă în faţa biroului lui Calista.

— Îţi închei ziua cu o faptă bună?

Tânăra negresă clătină din cap:

— Regret, mi-am terminat serviciul, răspunse ea începând să-şi strângă lucrurile.

— Ascultă, aş avea nevoie de nişte informaţii legate de un poliţist de la un alt comisariat. Este o femeie: Grace Costello. Este detectiv la districtul 36.

— Cu asta nu pot să vă ajut.

— Este foarte important.

— Poate pentru dumneavoastră, dar nu şi pentru mine, spuse ea ridicând din umeri.

— Vă rog, faceţi-mi încă un serviciu! se rugă Sam cu toată convingerea de care era în stare.

— Doar o întrebare: de ce vă tot întoarceţi la mine când mai sunt încă două birouri la intrarea acestui nenorocit de comisariat?

— Poate din cauza asta, recunoscu doctorul arătând cu degetul o mică fotografie agăţată în perete, în spatele femeii.

Poza înfăţişa două fetiţe care jucau şotron pe un trotuar din Bedford Avenue.

Calista se încruntă.

— Şi eu am fost elev în cartierul ăsta, explică Sam.
— Prostii!
— Ăsta e adevărul.
— M-ar mira.
— De ce?
— Poate din cauza asta, spuse ea arătând cu degetul întâi spre faţa ei, apoi spre cea a doctorului, mod în care îi semnala albeaţa pielii lui, în timp ce în Bedford toată lumea era neagră.
— Şcoala primară Martin Luther King şi colegiul Charles Drew, afirmă el ca să dovedească veridicitatea cuvintelor lui.
— A cunoaşte numele şcolilor nu dovedeşte şi că aţi fost elev acolo, remarcă ea neîncrezătoare.
Sam suspină.
— Vreţi o dovadă? Foarte bine.
Deschise mai întâi fermoarul hainei, apoi scăpă de pulover şi de tricou.
— Doctore Galloway, vă reamintesc că sunteţi într-un comisariat! strigă Calista, speriată de acest striptease improvizat. Nu vreau neplăceri…
Cu pieptul gol, Sam se apropie suficient de tânără pentru ca ea să poată zări un mic tatuaj albăstrui cu cuvintele *Do or die*, înscrise sub umărul lui.*„Fă ceva sau mori”*, deviza de la Bedford. fostul lui cartier.
Calista îl privi îndelung pe Sam, fără să clipească, apoi puse mâna pe telefon, dar deja un alt ofiţer îşi făcu apariţia ca s-o înlocuiască şi începu să se instaleze.
— Aminteşte-mi numele poliţaiului.
— Grace Costello.
— Aşteaptă-mă aici o secundă, îi porunci ea.
Sam o privi îndepărtându-se şi traversând încăperea mare în care lucra personalul administrativ. Calista găsi un birou liber pe culoarul de la mezanin, care ducea la etajul de sus. Printr-o uşă de sticlă putea să-i observe mişcările. O văzu dând mai multe telefoane, apoi primind un fax. După cum

privea pe furiş în jurui ei, ghici că ceea ce îi ceruse nu intra chiar în atribuţiile ei şi că îşi asuma anumite riscuri.

De mai multe ori se încruntă, în semn că nu pricepe.

În fine. se întoarse la el cu o foaie de hârtie în mână.

— Vă bateţi joc de mine? îl întrebă ea nemulţumită.

— Bineînţeles că nu, se apără el, de ce spuneţi asta?

Ea ii întinse faxul pe care abia îl primise

— Pentru că Grace Costello este moartă de zece ani.

14

Când îi lovesc, îi lovesc
pe cei pe care îi iubeşti...

Dialog din filmul *Naşul*
de Francis Ford Coppola

Sam ieşi din comisariat tulburat şi perplex.

Aerul rece de-afară îi făcu bine. Urcă strada în pas rapid ca să se încălzească, aşteptând un taxi liber. Era noapte şi un petic de zăpadă îngheţată îi trosnea sub picioare. Trecând pe sub un felinar, nu se putu abţine să nu scoată din buzunar faxul pe care i-l dăduse Calista – un articol din New York Post, vechi de zece ani ca să-l mai citească o dată.

Woman Police Officer shot dead in Brooklyn[9]

Grace Costello, detectiv din cadrul districtului 36, a fost găsită moartă noaptea trecută, la volanul maşinii sale, ucisă cu un glonţ, în cap. Împrejurările morţii sale rămân pentru moment neelucidate, cu atât mai mult cu cât nu părea a fi de serviciu în momentul crimei.

În vârstă de treizeci și opt de ani, Grace Costello muncea in cadrul NYPD de cincisprezece ani. Şi-a început cariera de ofițer de patrulare înainte de a promova. Promovată detectiv la vârsta de douăzeci şi şase de ani, această femeie care lucra pe teren a adus o contribuţie decisiva la rezolvarea mai multor infracţiuni.

Absolventă a Universităţii din New York şi a FBI National Academy din Quantico, era mama unei fetiţe de cinci ani şi avea un viitor strălucit în poliţie, pentru că luna viitoare urma să fie promovată la gradul de locotenent.

Două fotografii ale lui Grace ilustrau articolul: o poză clasică în uniformă de ofiţer din timpul serviciului la NYPD şi o alta, mai personală, unde se afla în compania fiicei sale, copil mic încă, la malul oceanului.

Poza era destul de clară şi Sam putu constata că era vorba despre aceeaşi femeie pe care o întâlnise cu câteva ore mai devreme în Central Park. O femeie presupusă moartă de un deceniu…

Zări, în sfârşit, un taxi care făcea colţul străzii. Lumina de pe capotă indica faptul că era liber. Sam făcu un pas înainte şi fluieră. În timp ce taximetristul încerca să tragă lângă trotuar, o maşină de poliţie depăşi prin dreapta şi se opri lângă doctor. Geamul se deschise în dreptul unui ofiţer de poliţie de patrulă, de vreo cincizeci de ani, cu un aer încruntat.

— Domnul Galloway?

— Da?

— Dacă nu vă deranjează, aş face o mică plimbare cu dumneavoastră.

— Ei bine, din întâmplare, mă deranjează: am nevoie de un taxi, nu de un cortegiu oficial.

— Mă văd obligat să insist.

— Şi eu mă văd obligat să refuz: am văzut destule uniforme pentru ziua de azi şi nu-mi plac manierele dumneavoastră.

— Nu mă obligaţi să folosesc o altă opţiune.

— Cum ar fi?

— Aş putea să cobor şi să vă închid gura. ameninţă poliţaiul.

— Serios? Mi-ar plăcea să văd asta.

— O să vă arăt.

Maşina acceleră şi trecu pe trotuar, barându-i drumul lui Sam, care nu-şi revenea. Ca un fulger, ofiţerul sări din maşină şi înaintă spre el. Era un bărbat îndesat, de talie medie, cu câteva kilograme în plus, dar cu o anume ţinută.

— Sunt ofiţerul Mark Rutelli, îl informă el, punând mâna pe arma de serviciu pusă în tocul de la centură.

Îl fixă cu privirea pe doctor şi acesta citi o hotărâre nestrămutată. Omul părea gata de orice ca să-l facă pe Sam să-l urmeze.

— Cred că ar trebui să citiţi încă o dată ce scrie pe maşina dumneavoastră, făcu Sam, arătând cele trei litere PPR – Politeţe, Profesionalism şi Respect – care rezumau deviza poliţiei oraşului.

— Ei bine, v-o cer pentru ultima oară politicos, reluă Rutelli: chiar mi-ar plăcea să avem o mică discuţie amândoi.

Înţelegând că nu avea de ales şi că nu putea decât să pună de-o discuţie cu agitatul ăsta, Sam răspunse pe un ton resemnat:

— Despre ce să vorbim?

— Despre fosta mea coechipieră: Grace Costello.

Sam urcă în maşină şi Rutelli o luă spre sud.

— Eşti doctor, nu-i aşa?

— Da, sunt pediatru, dar aş vrea să înţeleg ce legătură are cu toate astea…

Rutelli ridică mâna ca să-l oprească:

— Acum jumătate de oră. în timp ce mă întorceam să-mi iau lucrurile după ce mi-am terminat serviciul, un tip de la centru mi-a spus că un ofiţer de la districtul 21 s-a interesat de Grace Costello…

— Eu sunt cel care i-a cerut-o, confirmă Sam.

— …şi care susţinea insistent că este încă în viaţă.

— Este încă în viaţă, afirmă Sam.

— Ce vă face să spuneţi aşa ceva?

— Am vorbit cu ea în după-amiaza asta.

Rutelli oftă. Sam remarcă faptul că mâinile poliţistului începuseră să tremure şi că avea degetele crispate pe volan ca să-şi ţină firea. Rutelli deschise fereastra, trase o gură de aer rece, apoi, timp de mai multe minute, nu spuse nimic, mulţumindu-se să conducă trecând peste câteva stopuri.

Când maşina se încadra pe podul Brooklyn, Sam întrebă:

— Unde mergem?

— Să vă conving că fantomele nu există.

Ajunseră la Bensonhurst, ultimul cartier italian adevărat din New York, de când *Little Italy* se transformase în atracţie turistică.

Poliţistul se învârti de câteva ori în jurul unui grup de case până reuşi să parcheze. Pe cinci sau şase metri, de-a lungul unui trotuar, cineva pusese un panou ameninţând:

YOU TAKE MY SPACE

I BREAK YOUR FACE[10]

Dar Rutelli nu era omul care să se lase intimidat. Coborî din maşină, lovi dispreţuitor pancarta şi parcă în locul ei.

Apoi îl trase pe Sam într-un mic cafe-restaurant unde părea că este de-al casei. O firmă mică de neon indica faptul că restaurantul era deschis de vreo patruzeci de ani, lucru destul de ieşit din comun într-un oraş mereu în mişcare ca New York-ul.

— Vino cu mine! porunci el.

Sam îl urmă într-o sală mică unde domneau mirosuri apetisante de aluat de pâine, ulei de măsline şi de foccacia. Pe perete erau expuse fotografiile personalităţilor italo-americane: Sinatra, Pavarotti, De Niro, Travolta, Madonna, Stallone…

Cei doi bărbaţi se aşezară, unul în faţa celuilalt, pe o banchetă.

— Ciao, Marko! îi zise patronul punând în faţa lui Rutelli o sticlă gata destupată.

— Ciao, Carmine!

Rutelli luă un pahar, pe care îl bău dintr-o înghiţitură, ceea ce avu un efect aproape automat, punând capăt tremuratului mâinilor.

Liniştit pentru moment, îl invită pe Sam să-i spună exact ceea ce ştia despre Grace.

Sam îi povesti toată istoria lui, de la întâlnirea cu Juliette până la apariţia lui Grace în Central Park, trecând prin cea a zborului 714. Când îşi termină povestea, Rutelli se servi cu un alt pahar, apoi îşi frecă pleoapele fără să reuşească să facă să dispară vălul de tristeţe care nu-l părăsea.

— Ascultă, Galloway, am fost partenerul lui Grace timp de zece ani. Am intrat la departamentul omucideri cam în acelaşi timp şi am lucrat la aceleaşi anchete. Nu numai că am făcut o echipă bună, dar am fost şi prieteni, foarte prieteni…

În timp ce vorbea, scoase o fotografie din portofel pe care i-o întinse lui Sam. Doctorul o privi cu atenţie: îl putea admira în poză pe poliţist în compania lui Grace, undeva în faţa unui lac şi a unui lanţ de munţi. Erau tineri şi frumoşi. Grace strălucea şi Rutelli era subţire, zâmbitor, plin de încredere în viitor. Total diferit de acest bărbat extrem de mânios, pe care Sam îl avea acum în faţă.

— Dacă îmi permiţi o întrebare… reluă Sam.

Rutelli îl lăsă să continue.

— Pentru că ai lucrat cu Grace, trebuie să fi avut gradul de detectiv…

— Exact, şi ca şi ea, trebuia să fiu promovat locotenent.

— Atunci cum se face că, zece ani mai târziu, eşti simplu ofiţer de patrulă?

Rutelli scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una. Nu avea aerul cuiva care se aventurează să amintească de reglementările împotriva tutunului.

— După moartea lui Grace, nimic n-a mai fost la fel pentru mine.

— Ai probleme cu alcoolul, nu-i aşa?

— O problemă cu alcoolul?

— Eşti alcoolic, Rutelli?

— Ce te interesează pe tine?

— Sunt doctor, nu te judec, dar aş putea să te ajut.

Poliţistul alungă afirmaţia cu un gest al mâinii.

— Alcoolicii anonimi şi tot bla-bla-ul ăsta! Nu, mulţumesc, nu e pentru mine.

Voia să mai adauge ceva, dar cuvintele îi rămaseră înţepenite în gât. Înghiţi puţină salivă, apoi reluă:

— Grace mă cunoştea bine, cu defectele şi calităţile mele. Avea acea capacitate de a scoate la lumină ce era mai bun în mine.

Trase adânc din ţigară, înainte de a continua:

— Pentru ea totul era pozitiv, ea credea în toate chestiile astea… spuse făcând un gest evaziv.

— Ce chestii?

Privirea lui Rutelli se pierdu in depărtare, de cealaltă parte a ferestrei. Reluă precizând:

— Credea în fericire, în viitor, în partea bună a lucrurilor şi a oamenilor… Credea în omenire. Lăsă să treacă ceva secunde înainte de a recunoaşte: Eu, eu nu sunt aşa.

„Eu nici atât”, se gândi Sam.

— Fără ea, slujba asta a devenit în scurt timp infernală. Nu era aici ca să mă oprească, să mă stăpânească…

— Şi te-au retrogradat? întrebă Sam.

Rutelli aprobă din cap:

— E adevărat că am trecut de multe ori pe galben în anii ăştia.

— Şi cum îţi explici întâlnirea mea cu Grace chiar în după-amiaza asta?

Mâinile poliţistului începură să tremure din nou.

— Nu era ea, Galloway, spuse el turnându-şi un pahar.

— Semăna perfect cu portretul ei, doar ca şi cum n-ar fi îmbătrânit. Ca şi cum avea încă vârsta din fotografia din ziar.

— A încasat un glonţ, un nenorocit de glonţ care i-a explodat în cap! Pricepi asta? strigă el.

— Poate nu este moartă, se hazardă Sam.

Rutelli se aprinse:

— Eu sunt cel care i-a dus cadavrul la serviciul medico-legal când era moartă! l-am văzut faţa, am plâns ţinându-i trupul în braţe! Şi. crede-mă, era chiar ea.

Sam îl privi pe Rutelli in ochi şi înţelese că nu minţea.

Poliţistul îl însoţi până acasă câteva minute mai târziu. Ajungând în faţa căsuţei din Greenwich Village, Rutelli îşi regăsise un oarecare calm.

— Mai degrabă luxos cartierul.

— Este o poveste lungă, răspunse Sam.

Se făcea frig, aşa că cei doi bărbaţi rămaseră în maşină şi împărţiră o ultimă ţigară în liniştea nopţii. Un vânt îngheţat făcea să tremure ramurile de ginko şi glicină. Pentru un lung moment, nimeni nu scoase un cuvânt. Sam se gândea la Juliette, izolată într-o celulă, Rutelli la Grace, singura femeie pe care a iubit-o vreodată, şi regreta din nou că nu i-a mărturisit sentimentele pe când era în viaţă. Sam fiu primul care rupse tăcerea.

— Cine a omorât-o pe Grace? Ştii?

Poliţistul clătină din cap.

— Timp de un an şi jumătate, am cercetat fără încetare, fără weekend, fără concediu. Dar n-am descoperit niciodată o pistă serioasă.

Apoi, stinse ţigara şi porni motorul.

— Salut, Galloway!

— Salut, Rutelli! îi răspunse Sam deschizând portiera. Gândeşte-te să vii să mă vezi dacă într-o zi ai chef să te laşi de băutură. O prietenă de-a mea spune că nu există probleme, numai soluţii.

— Şi lui Grace îi plăcea să repete asta.

Spontan, poliţistul îi întinse mâna, complet uimit de complicitatea ciudată care părea să se nască între el şi tânărul doctor.

— Trebuie să fiţi un doctor cam ciudat, nu?

— Adesea mi se spune asta, admise Sam strângând mâna întinsă.

Inexplicabil, Rutelli îşi regăsise o parte din elan. Ochii îi străluceau ca diamantele.

— Ce ai de gând să faci? se nelinişti Sam.

— Cineva în oraşul ăsta se dă drept Grace Costello, constată Rutelli. Trebuie să înţeleg cine şi de ce.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu la fel, doctore, nu se ştie niciodată.

Sam coborî din maşină, şi Rutelli se pierdu în noapte.

Doctorul nu se mai ţinea pe picioare. Capul i se învârtea şi îi era rău de la stomac. Mort de somn, împinse uşa apartamentului cu intenţia fermă de a se arunca în pat.

Absorbiţi de conversaţie, niciunul dintre cei doi bărbaţi n-a remarcat că o umbră, ascunsă de cealaltă parte a străzii, n-a pierdut o fărâmă din vorbele lor.

15

Când a ajuns de cealaltă parte a podului,
fantomele i-au ieşit în întâmpinare.

Subtitlul filmului *Nosferatu*

Sam îşi verifică mesajele: mobilul şi pagerul erau pline de apeluri de la spital. În mod evident, l-au căutat toată după-amiaza.

„Ce s-a întâmplat?’

Voia să sune la spital, când auzi un zgomot la etaj.

Intrigat, urcă scările din patru în patru şi deschise uşa. Un suflu îngheţat năvăli cu furie în cameră ca un curent de aer. Fereastra era deschisă şi o siluetă se profila în lumina albăstruie a nopţii. Cea a unei femei, alungită, stând pe pervaz: Grace Costello.

— Cum ai intrat în casa mea?

— N-a fost foarte complicat, răspunse ca sărind de la fereastră pe parchet.

— Eşti pe o proprietate privată! Ai mandat sau autorizaţie?

Grace ridică din umeri.

— Unde te trezeşti? într-un film?

— O să chem poliţia! ameninţă el grăbindu-se spre telefon.

Cu mână hotărâtă, ea ii potoli elanul.

— Eu sunt poliţia.

Fără să-şi piardă cumpătul, o apucă de gulerul jachetei de piele.

— Poţi să şi tragi, nu mă sperii.

Ea înălţă capul spre el. Era tulburat de frumuseţea ei: avea trăsăturile delicate, şi ochii mari şi adânci străluceau în întuneric. Era atât de aproape de el că-i putea simţi suflarea lângă ureche.

— Nu încerc să te sperii, doctore, spuse ea cu blândeţe. Doar vreau să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

— Despre Juliette.

— De unde ştiai că a părăsit avionul?

Grace se îndepărtă de el. Fără să-i răspundă la întrebare, făcu încet înconjurul camerei, parcurgând cu privirea etajerele pline de cărţi.

— Crezi în lumea de dincolo, doctore Galloway?

— Nu, răspunse fără să ezite.

— Poate crezi măcar în latura spirituală a lucrurilor?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar în acest domeniu sunt la fel de ştiutor ca un crevete.

— Totuşi, insistă Grace, când pierzi un pacient la spital, nu te întrebi niciodată dacă există ceva după?

— Asta îmi este suficient, admise Sam.

Timp de o fracţiune de secundă, faţa Federicăi îi trecu prin minte.

„Unde este ea acum? Există un altundeva? Un loc unde mergem cu toţii?'

Se strădui să alunge aceste gânduri.

— După părerea ta. reluă Grace, cine decide momentul morţii?

Doctorul se încruntă.

— Dacă lăsăm la o parte crimele şi sinuciderile, murim atunci când organismul îşi epuizează resursele...

— Bla-bla-bla...

— Ăsta este adevărul, se apără Sam. Oamenii au vârsta arterelor lor. Starea lor de sănătate depinde de constituţia lor, de alimentaţie şi de modul de viaţă.

— Şi în cazul accidentelor?

El ridică din umeri.

— Este ceea ce se cheamă „riscul de a trăi”, nu? O succesiune de întâmplări nefericite care te fac să fii în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

— Şi asta nu ţi se pare puţin cam simplist?

— Nu, nu mi se pare simplist, şi nu înţeleg prea bine pe ce cale mă atragi…

— Imaginează-ţi că ora şi împrejurările morţii noastre sunt programate, se hazardă Grace.

— Am văzut Matrix la televizor, dar n-am priceput mare lucru.

— Vorbesc serios. Imaginează-ţi că o femeie tânără a fost destinată să piară într-un accident de avion…

— Nu cred în aceste capcane ale destinului.

— Imaginează-ţi că, dintr-un motiv sentimental, părăseşte avionul în ultimul moment, dejucând brusc planurile Morţii.

— Aş zice că femeia asta a avut un noroc enorm.

— Nu poţi să tragi pe sfoară Moartea.

— S-ar părea că da.

Grace îl privi pe Sam în ochi.

— Ceea ce încerc să te fac să înţelegi este că totul are un sens, Galloway. Nimic care nu trebuie să se întâmple nu se întâmplă, chiar dacă pasiunile oamenilor tulbură uneori mecanica celestă…

— Ce legătură are cu Juliette?

— Juliette trebuia să dispară în acest accident, asta făcea parte din *ordinea lucrurilor* şi am fost trimisă ca să îndrept această greşeală.

— Ca să îndrepţi această greşeală?

— Sunt un *emisar*, Galloway…

— Şi care ar fi misiunea ta?

— Credeam că ai înţeles, doctore: misiunea mea este s-o iau pe Juliette.

— Unde?

— Acolo sus, răspunse ea arătând cerul cu degetul.

Timp de aproape un minut. Sam păstră tăcerea, ca medicul care se concentrează înainte de a scrie reţeta.

— Dacă înţeleg, eşti un fel de funcţionar însărcinat cu gestionarea deceselor pe lumea cealaltă?

— Este un fel de a vedea lucrurile.

— Ceea ce mă sperie cel mai tare… continuă Sam

— Da?

— Ceea ce mă sperie cel mai tare este că tu crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i aşa?

— Sunt de acord că este greu de acceptat, admise Grace.

— Dintr-un motiv pe care nu îl ştiu, ceva te-a tulburat râu, dar sunt medic şi aş putea să te ajut…

— Încetează să-ţi oferi ajutorul în toate părţile.

— Spuneam asta spre binele tău.

— Puţin îmi pasă de compasiunea ta: sunt moartă şi îngropată de zece ani.

— În acest caz, e destul! decise Sam. Pleacă de aici!

— Colaborarea cu tine nu este chiar o plăcere, oftă Grace.

Se îndreptă spre fereastra pe unde intrase.

— Un ultim lucru, doctore: nu mai interoga oamenii în legătură cu mine. Lasă-l pe Mark Rutelli în pace. Şi nu pomeni despre „întâlnirea” asta nimănui.

— Să ne vedem cu bine, numai tu ai dreptul să invadezi viaţa altora.

— Urmează-mi sfatul: când începi să dezgropi trecutul, neplăcerile nu sunt niciodată departe.

— Bla-bla-bla…

— Te-am prevenit.

Dintr-odată, furia i se domoli, şi doctorul Sam se simţi un pic vinovat că lasă să plece o femeie care avea în mod evident nevoie de tratament.

— Dacă ai nevoie de ajutor, poţi oricând să treci să te consult la spital, îi propuse el din nou.

— Asta e, o să ne mai vedem. Galloway, o să ne mai vedem.

Grace dădu să iasă pe fereastră. Era pe punctul să sară când se opri şi ii spuse doctorului:

— Oh, era să uit: nu-ţi face griji, soţia încă te iubeşte, chiar după cele mărturisite în acea dimineaţă la cimitir.

În aceiaşi timp, uimit şi scos din fire, Sam avu nevoie de câteva secunde înainte de a se repezi spre fereastră.

— De când mă spionezi? strigă el spre strada goală.

Căci Grace Costello dispăruse deja.

16

În facultatea de medicină, suntem învăţaţi
că ultima imagine pe care multe persoane
o iau cu ele este chipul doctorului de la urgenţă.
Încerc să nu uit niciodată asta
când văd toţi acei ochi îngroziţi
care se agaţă de privirea mea.

Dialog din filmul *Dragonfly.*
de Tom Shadyac

Marţi dimineaţă – spitalul St Matthew's

— Aţi întârziat, doctore Galloway.

— Bine, bine, lasă-mă să ajung, răspunse Sam în timp ce încheia ultimii nasturi de la pulover.

Janice Freeman, şefa serviciului de urgenţă, tocmai repartiza diferitele intervenţii de dimineaţă. Cu fizicul ei impunător, afro-americanca îl aprecia mult pe Sam.

— Ţi-a explodat o bombă lângă cap, doctore? îl întrebă făcând aluzie la pieptănătura ciufulită a medicului.

— Am avut o noapte agitată.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu este ce crezi tu, se apără Sam.

— Oh! Nu trebuie să te justifici.

— Bun, ce ai pentru mine?

— Vreau să-ţi vorbesc, Sam.

În timp ce Janice se pregătea să-i arate ceva, o femeie purtând un copil în braţe intrase în fugă în spital.

— Am nevoie de un doctor, repede!

— Mă ocup eu, spuse Sam.

— Vin cu tine, propuse Janice.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? întrebă Sam punându-l pe copil pe un pat.

— Fiul meu. Miles.

— Câţi ani are?

— Patru ani, în timp ce îl aduceam de la şcoală, l-a înţepat o viespe la gât.

„O viespe? în mijlocul iernii?”

— Sunteţi sigură că era o viespe, doamnă?

— Aşa… cred.

„Nenorocita, chiar era momentul.”

Sam tăie cu totul puloverul lui Miles ca să examineze pretinsa înţepătură, într-adevăr, o umflătură îi deforma baza gâtului.

„La dracu’.”

— Un edem Quincke? se nelinişti Janice.

— Da.

— Fă-o repede, Sam, nu mai respiră!

— Îi fac o traheo.

În mai puţin timp de cât a avut nevoie s-o spună, doctorul se aplecă asupra copilului şi îi fixă cateterul în trahee, chiar sub mărul lui Adam. Îi ataşă o seringă ca să permită copilului să respire.

— Ventilez eu, spuse Janice.

— Fă-i 300 adrenalină şi 400 soluţie Medrol, ceru el unei infirmiere.

Apoi se întoarse către mama lui Miles.

— Totul o să fie bine. doamnă, fiul dumneavoastră este în afara oricărui pericol.

În picioare, în faţa automatului de cafea, Sam bea prima ceaşcă din acea zi.

Un zâmbet de satisfacţie îi lumina chipul. Iată un început de zi aşa cum îi plăcea: un diagnostic bun, o intervenţie precisă şi, hop, o viaţă salvată!

— Îţi face plăcere să te iei la întrecere cu Dumnezeu, nu-i aşa? îi spuse Janice apropiindu-se.

— Îţi face plăcere să-mi pui întrebări prosteşti? răspunse el pe loc.

— Bine jucat, în orice caz.

— Mulţumesc. Îţi ofer o cafea?

— Haide să ne facem de cap: un cappuccino!

— Tu mi-ai lăsat ieri treizeci şi şase de mesaje pe telefon?

— Treizeci şi şase de mii poate.

— Ce era atât de urgent? o întrebă el introducând câteva monede în aparat.

— Nu eu trebuie să te învăţ, Sam: meseria noastră este o succesiune de mari bucurii şi de mari necazuri…

— Treci direct la subiect, spuse el, dintr-odată îngrijorat.

— Este în legătură cu Angela. A murit, Sam. S-a întâmplat ieri-dimineaţă.

— Este… este imposibil. Starea ei era stabilă.

— Nimeni n-a înţeles ce s-a întâmplat. Poate o infecţie fulgerătoare. Ceva foarte neobişnuit, oricum.

Complet aiurit, Sam părăsi sala de odihnă îndreptându-se spre culoar. Apăsă ca un nebun pe butonul ascensorului. Trebuia să verifice el însuşi.

— Doctore Galloway, aşteaptă!

Cum ascensorul nu venea, o luă la fugă pe scara de serviciu, surd la strigătele lui Janice.

Împinse uşa camerei. Patul era făcut, camera golită de orice obiect personal. Sam era distrus. A crezut atât de mult că o să reuşească s-o salveze.

Janice îl ajunse din urmă.

— A lăsat asta pentru tine, spuse ea întinzându-i un dosar.

Sam îl deschise emoţionat. Nu mai avea cuvinte. Doar un teanc de desene: pasteluri, guaşe, colaje din bucăţi de carton şi nisip. Aceste desene enigmatice, cu textură groasă, care îi aminteau întotdeauna de pânzele soţiei sale. Aceste forme abstracte, cu culori sângerii şi de pământ ars, care formau spirale răsucite.

Avea asta vreo semnificaţie? Ca pediatru a recurs adesea la desen ca să-i ajute pe copii să-şi exprime neliniştile şi emoţiile. Pentru ei, acest mod de exprimare era mai natural

decât cuvântul. Uneori, Sam chiar le propunea copiilor bolnavi de cancer sau de leucemie să reprezinte lupta dintre boală şi sistemul lor imunitar. Chiar dacă nu era o metodă ştiinţifică, el îşi dădea seama că rezultatul permitea adesea să dea un prognostic al evoluţiei bolii destul de exact.

Dar cum să interpreteze desenele Angelei?

În timp ce Janice îl poftea să iasă din cameră ca să-şi reia serviciul. Sam îşi aminti brusc conversaţia lui din ajun cu Grace Costello.

— Oare îţi pui vreodată întrebarea, Janice?

— Ce întrebare?

— Nu te întrebi niciodată unde se duc?

— Vrei să spui, pacienţii care ne părăsesc?

— Da.

Janice Freeman scoase un oftat lung.

— Nu se duc nicăieri, Sam, sunt morţi.

*

Cu un sendviş într-o mână şi cu telefonul mobil în cealaltă, Sam se plimba pe terasa de pe acoperişul spitalului. Aici aterizau sau decolau elicopterele când transportau urgenţele sau aduceau organe. Accesul pe acoperiş era strict reglementat şi în niciun caz medicii nu aveau dreptul să-şi petreacă aici pauza de masă. Dar Sam adora acest loc, singurul unde putea fuma în linişte. Iubea prea mult această libertate ca să trebuiască să se ducă afară lângă clădire, alături de ceilalţi fumători înrăiţi, supuşi oprobriului public, ca şi cum erau adepţii lui Satan. Poate Statele Unite erau ţara unde se puteau cumpăra ţigări cu cea mai mare uşurinţă, singura problemă era că nu aveai unde să le fumezi.

Sam profila de pauză ca să-l sune pe avocatul care se ocupa de cazul lui Juliette. Tânăra era în arest, iar avocatul nu era prea optimist în privinţa unei eliberări în următoarele ore. Sam îl anunţă că orice s-ar întâmpla o să plătească el cauţiunea imediat ce va fi posibil. Pentru a obţine câteva informaţii suplimentare, contactă apoi Consulatul Franţei

unde se prezentă ca logodnicul fetei. L-au plimbat din serviciu în serviciu şi, după o aşteptare fără sfârşit, l-au pus în legătură cu un funcţionar care l-a asigurat că la consulat se „iau toate măsurile pentru a asigura protecţia domnişoarei Beaumont”.

Când Sam i-a întrebat care erau aceste măsuri, s-a lovit de o limbă de lemn. L-a indignat tratamentul de care avea parte Juliette şi a declarat că i se părea inadmisibil ca Franţa – care dădea cu atâta plăcere lecţii de democraţie să-l abandoneze astfel pe unul dintre cetăţenii săi. I s-a sugerat cu jumătate de gură să nu facă valuri. Toată lumea şi-a dat seama că această poveste cu atentatul nu stătea în picioare, dar, după neînţelegerile dintre cele două ţări în legătură cu Irakul, Parisul căuta să se apropie de Washington şi nu ţinea să escaladeze acest incident.

Sam se aprinse:

— Da, şi nu vă deranjează să „sacrificaţi” viaţa unuia dintre cetăţenii voştri din motive politice obscure!

În timp ce continua valul de reproşuri la adresa autorităţilor franceze, uşa acoperişului s-a deschis brusc ca să-i facă loc lui Grace Costello. Îl ascultă un minut vociferând, apoi se îndreptă spre doctor, îi luă mobilul din mâini şi puse capăt conversaţiei.

— Dă-mi telefonul!

— Calmează-te, doctore Galloway, prietena ta o să fie eliberată.

— Hotărât lucru, numai tu mai lipseai! Dacă vei continua să mă urmăreşti, mă văd obligat să…

— Tu mi-ai propus să vin!

Sam rezistă dorinţei de a-şi aprinde încă o ţigară şi respiră adânc.

— Deci, Grace sau care ţi-o fi numele, ce veste îmi dai astăzi: că l-ai împuşcat pe Kennedy?

— Te-ai gândit la discuţia noastră de ieri-seară?

— Am avut alte treburi, dacă vrei să şui.

— N-ai crezut un cuvânt din povestea mea cu emisarul nu-i aşa?

Din nou Sam oftă. Grace se apropie puţin de marginea acoperişului şi se amuză uitându-se în jos.

De aici, panorama era surprinzătoare: East River, luminat de soare, strălucea în mii de focuri, şi peisajul frapa prin diversitate: zgârie-norii de o parte şi prin zona industrială din vestul Queens-ului, de cealaltă.

— Nu e rău, nu-i aşa? spuse el înaintând spre Grace. Voi, cei de acolo, din cer, trebuie să fiţi obişnuiţi cu asemenea panorame…

— Ah, ah, e atât de frumos! Nu te-ai gândit niciodată să te apuci de scris?

Se agăţă cu abilitate de o scară de metal, ca să se urce într-un loc îngust, pe care era instalată o antenă. Era un loc periculos şi cu accesul interzis, iar Sam se îndreptă spre ea ca s-o apere în cazul în care ar fi avut chef să se arunce în gol. De la moartea Federicăi vedea peste tot numai sinucigaşi.

— Pari prost dispus, doctore. Ceva nu e în regulă?

— Nu, nu e în regulă: femeia pe care o iubesc este în închisoare şi tocmai am pierdut o pacientă tânără la care ţineam mult.

Grace clătină uşor din cap.

— Micuţa Angela?

— De unde ştii…?

— Sunt alături de tine. Ştiu că eşti un medic tânăr competent şi plin de bunăvoinţă, dar au uitat să te înveţe un lucru în timpul studiilor.

— Care, mă rog?

— Că este în zadar să te lupţi cu ordinea lucrurilor, spuse ea cântărindu-şi cuvintele.

El o privi cu asprime.

— Ordinea lucrărilor nu există! Nu este nimic scris dinainte.

— Nu spun că trebuie să fii fatalist, oftă ea, ci că la un moment dat trebuie să renunţi…

— Nu conta pe mine: a renunţa înseamnă a te supune.

Ea îl întrerupse sec:

— Oamenii trebuie să moară într-o zi. Aşa este!

— Ce ştii tu despre asta?

Îi privi din nou chipul înăsprit.

— Pentru că sunt deja moartă.

— Delirezi!

Imediat regretă că s-a lăsat atras. Femeia asta nu era în toate minţile. Trebuia s-o considere ca pe o pacientă.

— Ascultă, eşti într-un spital. De ce nu profiţi să te odihneşti un timp?

— Nu sunt obosită.

— Aş putea să-ţi dau o cameră la psihiatrie. Avem specialişti foarte buni care…

— Nu, asta e, mă tratezi pe mine, în timp ce, de fapt, tu eşti cel sărit! Pentru că sunt moartă n-o să mă las insultată!

— Da, şi într-o clipă o să-mi spui că extratereştrii au preluat controlul creierului tău…

— Aşa, bate-ţi joc de mine!

— Ca şi cum n-ai căutat-o!

Din nou, Grace oftă îndelung.

— Bine, n-o să ajungem nicăieri aşa, constată ea şi se ridică. Vorbeşti prea mult şi nu asculţi destul.

Cu aceste cuvinte, scoase pistolul pe care îl purta în teacă şi îl îndreptă spre doctor.

— Cu atât mai rău, tu ai vrut-o.

*

Biroul lui Sam era o camera sobră cu vedere spre fluviu. Pe masa de lucru, un laptop se învecina cu o ramă goală, o caschetă Yankees şi o minge de baseball *vintage*, cu autograf. Câteva desene de-ale copiilor erau înfipte cu ace pe un panou de pe perete, în faţa uşii.

Grace s-a aşezat pe fotoliu, în timp ce Sam, ameninţat în continuare cu arma, era instalat pe unul dintre scaunele din faţa biroului.

— Acum o să mă asculţi la modul serios, fără observaţii şi sarcasm, pricepi?

— OK, răspunse Sam, sfâşiat între curiozitate şi frică.

— Mai întâi, tot ce ţi-am spus aseară era adevărat: am fost omorâtă acum zece ani şi, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, am fost trimisă aici ca să îndeplinesc o sarcină.

Sam îşi muşcă limba ca să nu răspundă.

— Tot nu mă crezi?

— Cum aş putea?

— Atunci ce propui?

— Cred că n-ai fost omorâtă. Cred că ţi-ai simulat moartea. Cred că poliţia ţi-a dat o nouă identitate ca să te apere.

— Şi de cine, mă rog?

— Nu ştiu, mafia, o grupare criminală care te ameninţa.. Am mai auzit poveşti asemănătoare la televizor.

Grace ridică ochii spre cer.

— Dacă îţi imaginezi că asta merge aşa…

Grace părăsi fotoliul şi făcu câţiva paşi de-a lungul camerei, în încercarea de a-l convinge pe doctor. Dintr-odată, arătă spre un articol din ziar care se afla pe birou şi care relata moartea ei.

După părerea ziarului ăstuia la ce vârstă am murit?

— La treizeci şi opt de ani, răspunse Sam după ce verifică.

— În fotografia asta crezi că sunt eu?

— Tu sau cineva care îţi seamănă. Poate sora ta.

— Nu am soră, ai putea constata din dosarul meu.

Se apropie de el. Toate mişcările dovedeau o graţie naturală

— Este că te pricepi puţin?

— La ce?

— La femei.

Cu arma în mână, se sprijini relaxată de birou şi se aplecă asupra lui, în acest moment, emana o senzualitate fierbinte. Sam înţelese de-a ce se juca şi făcu eforturi ca să nu se lase tulburat.

— Ce vârstă îmi dai?

— Nu ştiu.

— Haide!

— Între treizeci şi patruzeci.

— Mulţumesc pentru treizeci. De fapt, am exact acelaşi trup ca în momentul morţii. Aşa, pentru mine, timpul s-a oprit acum zece ani. Nu ţi se pare ciudat?

Sam nu îi răspunse. Grace continuă:

— Totuşi, ce vârstă ar trebui să am?

— Aproape cincizeci.

— După părerea ta, arăt la cincizeci de ani?

— Astăzi, cu chirurgia plastică, cunosc femei de cincizeci de ani care ar putea poza în Playboy.

Ea se apropie mai mult şi îşi dădu părul la o parte, ca să-şi arate baza gâtului.

— Vezi urmele vreunei operaţii?

— Nu, recunoscu Sam.

— Mulţumesc pentru francheţe, răspunse ea, vizibil satisfăcută că a marcat un punct.

— În orice caz, asta nu justifică întru totul discursul tău de ieri-seară: ideea că viaţa fiecăruia ar fi scrisă undeva, într-un fel de…

Cu degetele, Sam desenă ghilimele în aer.

— … „carte a destinului”.

— Ironizezi, dar există aşa ceva, recunoscu Grace.

— Absurd şi enervant: cine mai crede astăzi in predestinare?

— Cu tot respectul, sunt douăzeci de secole de când religiile dezbat această problemă, în timp ce tu vrei s-o rezolvi într-o după-amiază.

Se întoarse şi se aşeză în fotoliu.

— Să fim serioşi două minute, doctore. Înţeleg foarte bine că este mai confortabil să crezi că suntem stăpâni peste evenimentele din viaţa noastră, în majoritatea timpului, de altfel, ajungem să ne convingem de asta. Dar sunt şi lucruri care nu pot fi schimbate. În ceea ce o priveşte pe Juliette, ca trebuia să moară în acest accident. Sunt dezolată, dar fiecare trebuie să-şi urmeze drumul care îi este destinat.

— Prostii budiste acum!

— Asta nu are nimic de-a face cu budismul şi, fie că-ţi place, fie că nu, o s-o iau pe Juliette cu mine.

— Şi, dacă nu sunt prea indiscret, cu ce mijloc de transport intenţionezi s-o iei „pe lumea cealaltă”? într-o farfurie zburătoare?

— Ca s-o spun drept, nu mijloacele lipsesc. O să folosim amândouă acelaşi canal.

Deschise laptopul, se conectă la internet, tastă ceva, apoi întoarse ecranul spre doctor. În aparenţă, se afla pe site-ul unui ziar: New York Post. Pe linia din partea superioară a ecranului crowlul anunţa:

Teribil accident de teleferic
La ora 12:30 dimineaţă, una dintre cabinele telefericului din Roosevelt Island s-a prăbuşit în fluviu, cu cel puţin doua persoane înăuntru.

Sam nu pricepea. Ascultase ştirile la cafenea cu o oră mai devreme şi, după câte ştia, nu se întâmplase nimic la telefericul din New York. Hotărât lucru, femeia asta era dusă: mergea până la a fabrica o „ştire” falsă pentru a-şi valida teoriile întunecate.

— Acest accident o să aibă loc sâmbăta viitoare, îi explică Grace. Iar Juliette şi cu mine vom fi amândouă în cabină când o să se desprindă.

Furat de acest scenariu, Sam fu cât pe ce să replice: „N-o să te las s-o faci”, dar se stăpâni şi întrebă altceva.

— De fapt, de ce îmi povesteşti toate astea?

Grace îl fixă cu privirea, iar Sam pricepu atunci că ceea ce se pregătea să-i ceară era adevăratul motiv al vizitei ei.

— Îţi povestesc toate astea pentru că vreau să mă ajuţi.

*

Sam avea ochii fixaţi pe ecranul calculatorului. Grace declară cu gravitate:

— Accidentul trebuie să aibă loc peste patru zile, la ora 12:30 exact. Juliette are încredere în tine. Trebuie să faci în aşa fel încât să se urce în cabină, dar fără să pleci împreună cu ea

— Dacă îţi imaginezi că o să cooperez…

— Mă tem că nu ai de ales.

— Mă ameninţi?

— Este un fel de a vedea lucrurile.

Sam izbi biroul cu pumnii.

— Nu numai că eşti nebună, dar pe deasupra mai eşti şi periculoasă!

Grace îşi aplecă uşor capul.

— Văd că tot nu înţelegi nimic. Nimic nu m-ar împiedica s-o omor pe Juliette mai devreme. Din milă, am decis să îţi las un răgaz, pentru că ştiu cât de dificil îţi este…

Ea îi arătă arma.

— …dar, dacă nu mă ajuţi, fii sigur că n-o să aştept până sâmbătă ca s-o elimin pe dulcineea şi n-o să apuci s-o vezi vie.

— O să vedem.

Se ridică brusc şi se aruncă asupra ei ca un turbat. Sărind în spate, reuşi să-l evite fără prea mari probleme. în cariera ei, pusese la punct mai mulţi încăpăţânaţi, dar, cuprinsă de un soi de lene, îl lăsă s-o apuce de braţ şi s-o dezarmeze.

— S-ar zice că rolurile s-au inversat, jubilă el agitând pistolul.

Păstrând distanţa, ridică receptorul:

— Alo, paza? Aici doctorul Galloway, sunt în biroul meu, veniţi repede! O femeie s-a furişat în clădire cu o armă, dar am reuşit s-o imobilizez.

Puse receptorul la loc şi lăsă să-i scape triumfător:

— Mai facem pe fata rea, ce zici?

— Doar nu-ţi imaginai că este încărcat, spuse ea ridicând din umeri.

De pe vremea copilăriei din cartierele rău-famate, Sam avea câteva cunoştinţe despre arme. Acţionă revolverul ca să constate că încărcătorul era gol.

Grace deschise uşa de la birou. Ajunsese în prag când se întoarse spre Sam şi-i aruncă un soi de avertisment:

— Ţi-o cer pentru ultima oară, doctore Galloway: *crede-mă* şi *ajută-mă*. Este în interesul nostru, al amândurora.

Spunând asta, părăsi camera cu viteza fulgerului.

17

Când situaţia o cerea, ştia să se arate slab, şi asta era forţa lui.

Kim Wozencraft

— Regret doctore Galloway, ne-a scăpat.

La celălalt capăt al firului, Skinner, responsabilul cu securitatea, încerca să se justifice:

— Hei... ne-a tras pe sfoară, recunoscu el jignit. A luat ascensorul de la zece, dar, la parter, nu mai era nimeni. Urmează să vedem înregistrările video, dar cred că este deja departe.

— Cu atât mai rău, răspunse Sam fără sa fie realmente surprins.

„Şi la dracu, îşi spuse în timp ce aşeza receptorul, adunătura asta de incapabili nu e interesată nici măcar să-şi facă treaba.”

E limpede, această Grace Costello era de temut. Pentru o clipă, ezită. Trebuia să raporteze incidentul la poliţie? Hm, era riscant. Dacă pretindea că este hărţuit de fantoma unei femei dispărute de zece ani, mai mult ca sigur avea să i se radă in nas. Costello era oficial moartă şi îngropată. Rutelli chiar îi identificase cadavrul. În plus, Sam nu avea niciun martor, Grace avusese grijă ca de fiecare dată să apară când era singur.

„Da, dar am o dovadă!” se gândi brusc, amintindu-şi de site.

Se repezi la calculator ca să verifice ultimele site-uri pe care intrase. Căută peste tot, imposibil de găsit pagina web care anunţa accidentul din viitor.

Bineînţeles, îi rămăsese numai arma asta de care să se agaţe, dar cum s-o folosească? Ce poliţai ar fi acceptat să

facă o cercetare a amprentelor şi chiar dacă le-ar fi găsit pe cele ale lui Costello, ce dovedea asta?

Încă în stare de şoc, Sam îşi făcu timp să scrie o fişă pentru a descrie incidentul, ca să nu fie mai apoi acuzat de neglijenţă. Aşa că se gândi la incredibilul discurs pe care i-l ţinuse Costello. Evident, nu credea un cuvânt – cine ar fi făcut-o? Totuşi, câteva întrebări îl sâcâiau.

Deschise calculatorul şi recapitulă punctele bizare:

• Grace Costello este într-adevăr moartă de zece ani? Dacă da, cine se dă drept ea? Dacă nu, de ce s-a întors în Manhattan ?

• De unde putea ea şti înaintea tuturor că Juliette nu era moartă în accident? Şi cum de era la curent cu ce i-am spus Federicăi la cimitir?

• Ce ascunde discursul ei despre pretinsul rol de emisar?

Şi încheie cu:

• Femeia asta este periculoasă?

Încă o dată încercă să se calmeze: toate astea nu erau decât o înlănţuire de coincidenţe. Puse laolaltă, te zăpăceau, dar, dacă le analizai pe fiecare în parte, erau explicabile.

O altă întrebare nu-i dădea pace: „De ce această femeie mă tulbură şi de ce am impresia că spune doar minciuni?” Asta n-a mai notat-o. Nu, trebuia să se potolească, să rămână pe terenul raţionalului. Trebuia să abordeze problema din unghi medical. Îşi luă reportofonul şi apăsă pe înregistrare:

Doctor Galloway – Diagnosticul pacientei Grace Costello, stabilit astăzi, 24 ianuarie, la consultaţii, la spital, înainte să fugă.

Subiectul manifestă mai multe simptome psihotice: idei delirante cu caracter mistic, incapacitate de a sesiza anumite aspecte ale realităţii, tulburări grave ale gândirii.

Urmărită de obsesiile ei, pacienta prezintă semne de paranoia în stadiu avansat, fiind convinsă că este sub stăpânirea unor forţe străine, în mijlocul unui complot al unei organizaţii celeste care deţine puteri aproape nelimitate.

Din câte îmi dau seama, doamna Costello n-a consumat nici droguri, nici alcool. Dă replici prompte, iar ideile fixe nu i-au alterat, în mod vizibil, inteligenţa. Nu se observă manifestări de apatie, nici sindrom catatonic.

Negându-şi boala, pacienta nu pare să urmeze actualmente un tratament adecvat, manifestând o revenire a schizofreniei paranoide.

Lipsa administrării de neuroleptice poate duce la un act neaşteptat, ceea ce face din subiect un individ potenţial periculos.

*

Grace Costello reuşise să plece din spital folosind ieşirea de serviciu. În acest moment, se îndrepta spre nord, prin Fifth Avenue. Se simţea în siguranţă, necunoscută, pierdută printre turişti, în mijlocul magazinelor de lux şi al clădirilor strălucitoare. Bineînţeles, exista mereu un risc: foştii colegi puteau oricând s-o zărească. Dar, chiar dacă asta se întâmpla, ar fi crezut că au văzut pe cineva care-i seamănă.

Nu, nu avea de ce să se îngrijoreze. Pentru prima oară de când s-a întors, chiar aprecia peisajul.

La naiba, cât de mult i-a plăcut să trăiască şi să muncească în acest oraş. New York-ul era locul cel mai intens de pe planetă. I-au plăcut toate cartierele, toate nuanţele. Aici, totul era diferit. Pe Fifth Avenue, atmosfera era neschimbată: mereu era coadă ca să se viziteze Empire Building; la Biblioteca Municipală cei doi lei de marmură erau la fel de vigilenţi; vitrinele de la Tiffany străluceau ca pe vremea lui Audrey Hepburn; turiştii japonezi erau pe toate străzile, iar poşetele Vuitton erau şi acum la fel de scumpe!

Totuşi, ceva i se părea diferit, dar era incapabilă să spună ce. Manhattan-ul era poate mai curat, dar o atmosferă pe care n-o cunoştea plutea în aer. Ca şi cum oraşului îi lipsea ceva.

Când ajunse la strada 49, o tăie spre Rockefeller Center şi traversă grădina cu şase fântâni, pentru a ajunge la

esplanada de deasupra nivelului străzii. Complexul Art Deco găzduia cel mai mare ansamblu de zgârie-nori din lume. Cu grădinile lui, cu restaurantele, cu galeria comercială şi suta de opere de artă repartizate peste tot, constituia singur un adevărat mic oraş în interiorul Manhattan-ului.

Grace înconjură Tower Plaza şi intră într-o cafenea. Alese o măsuţă, la capătul unui perete de sticlă. De aici, vedea perfect patinoarul şi celebrul Prometeu din bronz care îşi ţinea flacăra aprinsă în mijlocul jeturilor de apă şi al drapelelor multicolore.

Când i-au adus meniul, Grace îşi dădu seama că îi era foame, ca şi cum n-ar fi mâncat de zece ani, lucru care era adevărat. Întoarse încet paginile meniului, extaziată în faţa diversităţii de prăjituri şi patiserie. Totul îi făcea poftă: tiramisu, brioşele, negresele, *cinnamon roll*[11] ...

Optă în cele din urmă pentru o caffe-latte şi o felie de tartă cu ciocolată, tresărind imediat la vederea preţului: *75 de dolari pentru o felie de tartă!* Cât a lipsit ea, lumea a înnebunit de-a binelea.

Era o după-amiază frumoasă de iarnă, rece, dar însorită. Razele de lumină se reflectau în gheaţă, inundau terasa şi făceau să scânteieze clădirile.

Un lung moment, Grace îi privi pe copiii care palmau şi simţi cum i se strânge inima. Se gândea la fiica ei.

În prima marţi a lunii decembrie, o ducea pe Jodie să admire luminiţele din imensul brad de Crăciun ridicat pe esplanadă. Pentru această ocazie, vedeta anului pocnea din degete, iar douăzeci de mii de becuri se aprindeau în acelaşi timp,o feerie. Lui Jodie îi plăcea atât de mult, încât Grace începuse să-l considere cea mai importantă tradiţie din New York.

Scotoci prin buzunarul jachetei. Portofelul era intact, şi conţinutul lui, acelaşi ca acum zece ani. Pentru prima oară de la întoarcerea ei îndrăzni să privească fotografia fetiţei sale, şi pielea de pe tot corpul i se făcu ca de găină. Nimic nu e mai înşelător decât o fotografie: se crede că fixezi un

moment fericit pentru eternitate, când de fapt asta dă naştere la nostalgie. Apeşi pe declanşator şi hop, o secundă mai târziu, momentul a dispărut.

Grace simţi câteva lacrimi în colţul ochilor şi le şterse repede cu un şerveţel de hârtie.

„La naiba, nu e momentul să clachez.”

Nu avea dreptul să se lase purtată de val. *A fost* trimisă aici să îndeplinească o misiune. *A fost* aleasă tocmai pentru că era puternică, era conştiincioasă şi disciplinată. *A fost* aleasă pentru că era poliţistă, şi poliţiştii ştiu să se supună.

*

La mai puţin de doi kilometri depărtare. Mark Rutelli patrula in Central Park. Parcă de-a lungul străzii 97, în locul unde aceasta traversează parcul, nu departe de terenurile de baschet şi de tenis. Din acea dimineaţă, interogase mai mult de două sute de persoane, dar nu reuşise să găsească nicio urmă a femeii care se dădea drept Grace. Discuţia din ajun cu Sam Galloway îl tulburase în aşa hal, încât se trezise de mai multe ori în timpul nopţii, îngrozit de coşmarurile în care Grace era vie şi îl chema în ajutor.

Bineînţeles, îşi dădea seama că toate astea n-aveau niciun sens: Grace era moartă, şi el o ştia mai bine ca oricine. Totuşi, a fost suficientă o simplă conversaţie ca totul să iasă la suprafaţă: sentimentele foarte puternice, regretele, ura…

Ei doi… era o poveste complicată. Timp de zece ani, şi-a tot repetat că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi îndrăznit să-i mărturisească sentimentele.

„Dar oare nu le-a ghicit singură?”

Pentru că el nu ştia să se poarte cu femeile. În acea perioadă, nu era lipsit de succes. Era considerat drept un bărbat plin de farmec şi sigur pe el, iar sâmbăta i se întâmpla foarte rar să termine noaptea singur.

Cu Grace, a fost altfel. Niciodată n-a avut curajul să-i mărturisească iubirea. Uneori, credea că şi ea era îndrăgostită de el, dar cum să fie sigur? N-ar fi fost în stare să suporte un refuz. O iubea prea mult. Se temea foarte

mult ca ea să nu observe fisura din sufletul lui. Lipsa de încredere pe care o ascundea prin atitudini şi cuvinte dure. Atunci, puţin câte puţin, s-a lăsat prins de rolul de bun camarad pe care poţi conta.

Într-o bună zi, Grace fără îndoială s-a săturat să aştepte. O vreme, a fost împreună cu un locotenent din districtul 4. Rutelli s-a gândit că o făcea doar ca să-i stârnească gelozia şi să-l oblige să se manifeste, dar nici aşa nu s-a hotărât. În cele din urmă, a ales să se dea la fund, iar aici s-a terminat.

Adevărul era că Grace nu avea nimic în comun cu acel locotenent, dar a rămas însărcinată. Voia un copil şi n-o deranja să-l crească singură. Începând de atunci, Rutelli – care refuza să fie văzut pe locul doi de ceilalţi – n-a mai încercat nimic. Totuşi, nu a mai existat vreo altă femeie şi, ca să spună drept, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să poată muri în locul ei în seara aceea. Căci moartea lui Grace l-a distrus. Fisura s-a transformat în hău şi dintr-un bărbat temperamental s-a transformat într-un bărbat furios.

În unele seri triste, se consola spunându-şi că Grace nu-l cunoscuse niciodată aşa, şi asta era singura lui încurajare şi singurul lucru cu care se mândrea.

*

Grace bău o gură de cafea şi aranjă fotografia fiicei ei în portofel, promiţându-şi să n-o mai privească. Mai ales nu trebuia că caute să intre în contact cu Jodie. Era aici ca să repare o greşeală, nu ca să creeze haos.

Mai mult, ştia bine că, deşi avea acelaşi trup, nu mai era cea dinainte de a muri. Totuşi, de când s-a întors, amintirile din fosta ei viaţă reveneau treptat, ca şi cum se trezea dintr-o lungă comă. A păstrat totul în memorie. În afară de cele câteva zile care i-au precedat moartea. A citit cu atenţie articolul din ziarul descoperit de Sam Galloway, care relata împrejurările morţii sale, pentru că nu-şi amintea *cine* a omorât-o, nici *cum* s-a întâmplat. Dar nu de asta era acolo. Avea o misiune precisă şi nimic, nu trebuia s-o deturneze.

De cealaltă parte a peretelui de sticlă, zări o adolescentă de cincisprezece ani, cocoţată pe role, care se distra făcând balonaşe de săpun. Unele, uşoare şi transparente, zburau în direcţia ei şi se spărgeau de sticlă. Brusc, Grace îi făcu un mic semn prietenesc. Fata îi răspunse cu un zâmbet, prins într-un aparat dentar.

Grace gândea bine şi proceda corect, dar un singur gând o bântuia: unde era Jodie acum şi ce s-a întâmplat cu ea?

*

Rutelli urcă din nou în maşină şi trânti portiera. Era de serviciu şi era încă devreme, dar, Doamne, ce chef avea de un pahar! Pentru a doua oară astăzi, se gândi la conversaţia pe care o avusese în ajun cu tânărul medic. Să renunţe la băutură? Da, dacă ar fi atât de uşor! A încercat totuşi o dată şi a avut halucinaţii: vedea şopârle, varani, iguane care îi înfulecau maţele şi ii smulgeau membrele. Un adevărat coşmar.

Rulă spre sud, de-a lungul Central Park Vest, până la Columbus Circle. În timp ce conducea, aranjă oglinda retrovizoare şi oglinda mică în care se reflecta, uşor tulbure, fantomatic. Ce a tăcut cu viaţa lui? Va continua să cadă, în Fiecare zi din ce în ce mai jos, până se va distruge definitiv? Îi era chiar frică, pentru că nu vedea prin ce miracol lucrurile s-ar fi putut îndrepta.

„Încetează să bei… Dar pentru cine? Pentru ce?”

Ştia totuşi că putea fi puternic. Focul mâniei care clocotea în el nu era doar distrugător. Între mânie şi hotărâre uneori nu e decât un pas. Ca şi cum voia să-şi demonstreze ceva, decise să nu mai pună pe limbă strop de alcool câteva ore bune. Pentru moment, se mulţumea cu o cafea.

Puţin înainte de a ajunge în Times Square, o tăie spre Rockefeller Center, dintr-un impuls. Îşi opri maşina la capătul unui trotuar, îşi cumpără o cafea şi se duse s-o bea la Tower Plaza. Nu mai venise aici de o eternitate. Altădată, îi plăcea grozav locul ăsta. Ani la rând, de Crăciunuri fusese aici cu Grace şi puştoaica ei ca să admire luminiţele. Se

aşează pe marginea patinoarului şi, fascinat, îi contemplă o vreme pe oamenii fericiţi care se agitau în jurul lui. Părinţii îşi încurajau copiii, îi filmau, îi fotografiau. Ţipau de bucurie, făceau glume, se distrau. Şi toată fericirea asta îl trimitea implacabil la singurătatea lui.

Dacă ar fi întors capul spre dreapta, în direcţia Harper Café, ar fi zărit-o poate pe cea care îi bântuia gândurile. Pentru că, în acel moment, Grace Costello nu era decât la zece metri de el.

Dar el n-a ştiut niciodată.

*

Pierdută în gânduri, Grace nu-l remarcă nici ea pe fostul ei coechipier. După ce consumă ce comandase, ieşi din cafenea luând-o spre ieşirea opusă. Îşi încheie jacheta şi făcu câţiva paşi pe stradă. Începea să se facă frig de-a binelea. Încă o dată, avu acea senzaţie bizară că ceva „lipsea” în oraş, nu-şi dădea deloc seama ce. Se concentra, privi spre nord, apoi spre sud. Imaginile din aceste ultime două zile i se derulau cu viteză în minte.

Atunci, brusc, crezu că înţelege. Era imposibil, şi totuşi… Totuşi, n-au dispărut!

Va trebui să-l întrebe pe Galloway cu prima ocazie când o să-l întâlnească.

*

Când şi-a terminat serviciul, Sam s-a întors în birou. Era noapte, dar, pentru un moment, preferă să rămână în întuneric, lângă fereastră, cu privirea pierdută spre Manhattan Bridge. Se gândea din nou la ciudatele cuvinte pe care le spusese Grace. În mod clar, spiritul uman, atunci când pierdea contactul cu realitatea, o lua adesea pe căi confuze.

Dintr-odată, crezu că aude o respiraţie sacadată. Era cineva în cameră!

Aprinse mica lampă de birou care răspândea o lumină blândă.

Nimeni.

Totuşi, simţea o prezenţă fantomatică în jurul lui. Desenele Angelei erau pe colţul mesei. Din nou, Sam le examină unul câte unul. Fără să ştie ce căuta.

Desenele ascundeau oare ceva?

În timpul facultăţii de medicină, a fost profund marcat într-unul din stagiile făcute într-o închisoare pentru minori.

Acolo, desenele deţinuţilor nu înfăţişau decât crime şi violenţă. Subiectul l-a interesat în continuare şi a devenit unul dintre pediatrii cei mai competenţi în descifrarea şi analizarea desenelor copiilor. Chiar a publicat un articol pe această temă într-o revistă medicală şi cunoştea majoritatea lucrărilor care tratau tema. De altfel, erau pline de cazuri tulburătoare. Uneori, desenele sugerau că unii copii ştiau precis când aveau să moară. În desenele lor, îşi anticipau dispariţia şi se foloseau de desen ca să trimită un ultim mesaj familiei. În mod ciudat, aceste mesaje dovedeau adesea seninătate ca şi cum, odată ajunşi pe cealaltă lume, aceşti copii erau eliberaţi de angoasă şi suferinţă. Dar cele mai derutante erau poate desenele cu fluturi, care erau desenate de micii prizonieri pe pereţii clădirilor din taberele de reeducare.

Sam s-a gândit la toate astea, pentru că, întorcând teancul de foi, remarcă nişte semne minuscule în cele patru colţuri ale fiecărei pagini; cercuri, triunghiuri, stele…

A mai văzut semnele astea pe primul desen pe care i l-a oferit Angela! Din ce în ce mai tulburat, scotoci în buzunarul hainei ca să-l cerceteze din nou: pe spatele paginii, aceleaşi semne cabalistice se înlănţuiau misterios.

„Şi dacă era un cod? Şi dacă…”

Uşa biroului se trânti, făcându-l să tresară. Sam deveni conştient că în cameră e un frig polar şi că respiraţia lui scotea aburi. Începu să fixeze desenele în panou, urmând ordinea sugerată de primul desen. După ce agăţă toate cele douăzeci de desene, orientă lampa în aşa fel încât să lumineze cât mai bine ansamblul pe care îl creau. Pictura era fascinantă, abstractă, dar la limita figurativului, pentru

că se puteau distinge, ici şi colo, câteva forme ascunse, ca nişte mici animale camuflate într-o pădure tropicală.

Hipnotizat de tablou, Sam nu-şi putea dezlipi ochii, plimbându-se prin cameră ca să-i observe toate ascunzişurile. De data asta, simţea clar că era ceva de descoperit: o alarmă, o chemare, un mesaj…

Când ajunse în dreptul ferestrei, o înjurătură îi trecu prin cap.

„Fir-ar a dracului de porcărie!”

Se frecă la ochi, merse puţin, apoi reveni în acelaşi loc. Nu, acum era mintea lui ce o lua razna!

Derutat, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre toaleta personalului ca să-şi dea cu apă pe faţă. În faţa oglinzii fixate deasupra chiuvetei, îşi dădu seama că era foarte palid şi că îi tremurau mâinile. Atunci se întoarse în birou, stăpânit de neîncredere şi de agitaţie. Se aşeză în aceeaşi poziţie, lipit de marginea ferestrei, şi privi din nou tabloul.

Examinate dintr-un anume unghi, cele douăzeci de desene astfel îmbinate transmiteau un mesaj prin anamorfoză.

Câteva litere care formau o propoziţie foarte simplă, dar cu implicaţii tulburătoare:

GRACE SPUNE ADEVĂRUL

18

Odată ce te apuci, fără drog nu mai există viaţă, dar ai o existenţă dezgustătoare, de sclav. Şi totuşi, sunt fericită să mă întorc la ea. Fericită! Fericită! Niciodată n-a fost mai bine ca aseară. Fiecare nou început este cel mai bun.
Iarba albastră.

Jurnal anonim al unei tinere drogate

Sudul Bronx-ului – cartierul Hyde Pierce

Când Jodie Costello, cincisprezece ani, a deschis ochii, cearşafurile erau ude. Avea temperatură şi pielea ca de găină, întreg trupul îi era scuturat de frisoane. Tremurând toată, abia se ridică şi se aşează la fereastră.

„Ce dracu' am căutat în mizeria asta?”

Toate ghidurile turistice ale oraşului New York recomandau evitarea acestui loc. Hyde Pierce nu era decât la câţiva kilometri de atracţiile Manhattan-ului, dar asta nu-l împiedica să fie un loc ucigaş. Cartierul nu era altceva decât o reţea de locuinţe la preţ redus fără niciun centru comercial în jur. Numai terenuri presărate ici şi colo cu carcase de maşini, pe care nimeni nu venea să le ridice.

Jodie avea probleme. O durea totul. Picioarele îi erau străbătute de crampe. Articulaţiile îi trosneau. Oasele păreau să i se fărâmiţeze de parcă se desfăceau în zeci de bucăţele.

„Nenorocito, trebuie să te găsesc!”

Pulsul îi creştea şi palpitaţiile îi zguduiau pieptul. Transpira, îi era cald, apoi frig. Burta îi era scuturată de

spasme groaznice şi o durere sfâşietoare îi rupea şalele ca şi cum o bară de fier i le găurea.

„Rahat!”

Îşi scoase cămaşa de noapte şi apoi se aşeză în mare grabă pe vasul de toaletă. Oglinda ciobită a uşii de la baie îi arăta o imagine pe care n-ar fi vrut s-o vadă.

Când era mică, i se spunea mereu că e frumoasă cu părul ei auriu şi ochii ca smaraldul, dar acum ştia că nu mai era vreo frumuseţe.

„Nu mai eşti decât o zdreanţă mâncată de drog.”

Îţi era frică să-i priveşti trupul descărnat. Faţa îi era acoperită de părul încâlcit şi oxigenat din care ieşeau şuviţe lungi, roşii şi albastre. Cearcăne negre se adânceau sub ochi ca o dâră de rimel. Îndepărtă câteva şuviţe agăţate în piercing-ul care îi împodobea nara. Mai avea unul în buric, care ameninţa să se infecteze.

Se îndoi sfâşiată de o crampă la stomac.

„Vai.”

Nu mai avea putere. Într-o vreme totuşi făcea mult sport. Datorită faptului că era înaltă, juca bine baschet. Într-adevăr, este înaltă. Totuşi, pe dinăuntru se simţea încă la fel de mică şi fragilă ca un bebeluş.

Pentru că exista acea rană deschisă pe care o purta mereu în suflet.

Moartea mamei sale atunci când avea cinci ani a confruntat-o prea devreme cu o lume plină de angoasă şi groază.

A ieşit distrusă din acea încercare. Erau atât de apropiate. Atât de apropiată cât poate fi o fetiţă de cinci ani care nu avea tată. Dar Jodie nu-şi căuta scuze.

La început, a fost adoptată de o familie, dar n-a mers. Spuneau că e insuportabilă şi fără îndoială acesta era adevărul. Era derutată, mereu dominată de acest sentiment de nesiguranţă pe care n-a reuşit să şi-l potolească de atunci.

La zece ani, a început să inhaleze dizolvantul pe care l-a găsit în baie. Apoi a golit regulat farmacia familiei, căutând

Tranxene. Din acest motiv, familia adoptivă n-a mai vrut-o şi s-a întors la cămin. A şterpelit câte ceva de ici, de colo. Nimic foarte grav: câteva boarfe şi două sau trei bijuterii. Dar s-a lăsat prinsă şi a petrecut şase luni într-un centru pentru minori.

De atunci, descoperise alte produse mai eficace decât dizolvantul. Adevărul e că luase tot ce-i căzuse în mână: excitante, cocaină, heroină, iarbă, caşete... De ceva vreme, nu mai trăia decât pentru asta.

Căuta mereu să se cufunde şi mai adânc ca să scape de frică. Prima dată când s-a drogat, a fost atât de minunat, încât a vrut să regăsească acea stare iar şi iar. Chiar dacă urmează infernul, prima dată este atât de bine, de ce s-o nege?

Pe scurt, drogul părea să-i ofere răspunsul la acea suferinţă insuportabilă, cu ajutorul lui îşi masca sensibilitatea şi emoţiile. Toată lumea credea că era dură, dar nu era adevărat. Îi era frică de viaţă, de cotidian, de tot.

Din nenorocire, a devenit repede dependentă. N-avea rost să mintă: era deja multă vreme de când nu-şi mai controla consumul. Acum, singura posibilitate era să mărească dozele şi frecvenţa prizelor.

A petrecut câteva luni pe stradă, înainte de a se refugia în acest loc la o fată pe care a cunoscut-o făcând multe „livrări” în cartier. N-a mai pus piciorul într-o şcoală de la ieşirea din centru. Totuşi, învăţa bine. Era mult peste medie şi mulţi profesori spuneau că e inteligentă. Este adevărat că-i plăcea mult să citească. Dar cărţile nu te apără de frică. Cărţile nu te fac cu adevărat mai puternic. Sau nu le-a citit cu atenţie.

De multă vreme nu mai avea încredere în adulţi. Tot ce educatorii şi poliţaii au ştiu să-i spună era că o s-o sfârşească rău. De asta, mulţumesc, nu se îndoia nici ea. Îşi dădea seama că aluneca încet spre moarte. Într-o zi, chiar a luat un tub de somnifere ca să facă marele salt. N-au fost destul de puternice şi până la urmă a fost doar ameţită o

săptămână. Ar fi făcut mai bine dacă şi-ar fi tăiat venele. Poate într-o zi…

Trebuia să facă rost de o doză. Şi pentru asta trebuia să-l caute pe Cyrus.

Jodie se ridică şi trase apa. Crampele de la stomac se mai calmaseră puţin, dar le-au luat locul greaţa şi ameţelile. Mirosea tare, dar nu avusese nici măcar putere să intre sub duş. Trase pe ea o pereche de blugi jerpeliţi, un pulover şi o haină militară veche.

„Oare câţi mardei am?”

Se întoarse în cameră. În ajun, îi smulsese geanta unei japoneze lângă Park Slope. „Nu chiar o Prada adevărată.” Scotoci în portofel şi găsi douăzeci şi cinci de nenorociţi de dolari.

Era puţin, dar Cyrus o să-i dea sigur ceva.

Se târî afară din apartament.

Oraşul era acoperit de o ploaie fină şi îngheţată. Jodie îşi puse mâna streaşină la ochi ca să se apere de vântul care ducea cu el saci de plastic găuriţi şi hârtii murdare din cauza cărora pubelele dădeau pe dinafară.

O singură persoană o ajutase şi o protejase: era poliţaiul ăla, Mark Rutelli, un fost prieten al maică-sii. Odată, chiar a încercat s-o acopere după un furt de reţete. Furtul a fost muşamalizat, şi Rutelli şi-a pierdut slujba. De atunci fugea de el; nu voia să-i facă şi alte necazuri şi îi era ruşine. Pentru nimic în lume nu voia să fie comparată cu mama ei.

Jodie se îndreptă spre o clădire care avea toate cutiile de scrisori smulse. Îşi tăie drum prin mijlocul unui grup de tineri care făceau trafic în casa scării.

În fine, ajunse în faţa uşii care trebuia. Sună de mai multe ori, dar degeaba. Lipindu-şi urechea, reuşi să audă totuşi clar zgomotul unui radio sau al unui televizor. Bătu la uşă.

— Deschide, Cyrus!

După un moment, un băiat voinic, un afro-american abia ieşit din adolescenţă, dar cu o statură impresionantă apăru în uşă.

— Salut, Babe-o-rama!

— Lasă-mă să intru.

O apucă de braţ şi o împinse in cameră.

Volumul televizorului era atât de puternic, că n-a auzit-o când a sunat. Locul era cufundat în semiîntuneric. Era un apartament puchinos unde mâncarea zăcea peste tot şi al cărui miros infect împuţea toată camera, Cyrus făcu un pas spre locul care servea de cameră de zi şi se aşeză într-un fotoliu desfundat, micşorând volumul unei plasme, ultimul model.

Ar fi trebuit să ridice storurile de la ferestre ca să lase să pătrundă lumina şi să aerisească încăperea. Dar Jodie nu de asta era acolo.

— Ce ai pentru mine? întrebă ea.

— Depinde, cât ai ?

— Douăzeci şi cinci.

— O! Douăzeci şi cinci *bucks*[12]! Nu eşti Bill Gates.

Se scotoci în buzunar ca să scoată un pliculeţ din plastic pe care i-l vântură lui Jodie pe sub nas.

Ea se apropie şi privi marfa cu dispreţ.

— N-ai altceva?

Dealerul zâmbi cu toată gura.

— Pentru asta ar fi nevoie de un mic supliment, răspunse el descheindu-şi şliţul şi agitând limba în mod obscen.

— Nici în vis.

— Hai, vino puţin aici, iubito.

— *Get stuffed*[13]! îl insultă ea făcând câţiva paşi în spate.

Până acum, refuzase să se reguleze pentru droguri. Atâta brumă de demnitate îi mai rămăsese, ştiind însă foarte bine că va veni o zi în care o să intre în acelaşi apartament, cerând marfa, fără să aibă un dolar în buzunar. Atunci, nu mai răspundea de ea.

Îi aruncă cei douăzeci şi cinci de dolari în faţă. El îi aruncă pliculeţul pe care-l prinse din zbor.

— Distracţie plăcută, Babe-o-rama! spuse el dând televizorul mai tare, scandând cuvintele melodiei rap pe

care părea să le ştie pe dinafară.

Jodie trânti uşa şi coborî scările.

Intrându-i frigul în oase, alerga printre blocuri. Şi, în timp ce fugea, era copleşită de gânduri îngrozitoare. Doar câţiva metri şi o să poată să-şi injecteze rahatul ăla. S-ar fi putut înţepa chiar în mijlocul curţii, dar era riscant. Acolo, în parcare, printre puştii care se dădeau cu rolele printre pubele. Nu visa decât la un singur lucru: să fie drogată, în lumea halucinaţiilor. Să nu se mai gândească la nimic. Ca să coboare, pentru o clipă, la un nivel al cunoştinţei în care nu-i mai este teamă.

Urcă scările ca un fulger, trânti uşa cu piciorul şi se închise în baie.

Tremurând, desfăcu ambalajul din plastic şi lăsă o biluţă să-i alunece în palmă. Cum nu avea destul drog ca să-l fumeze, decise să-şi facă injecţie. Sigur existau riscuri: curul ăla de Cyrus era în stare să-l combine cu nu se ştie ce: talc, pudră de ciocolată, pastile pisate. Şi de ce nu cu şoricioaică!

Cu atât mai rău, îşi asuma riscul. Sperând că astăzi n-o să moară din cauza unei supradoze.

Deschise dulăpiorul de medicamente fixat deasupra chiuvetei şi îşi luă ustensilele. Într-o cutie de coca tăiată, puse bila, adăugă puţină apă şi câteva picături de lămâie. Încălzi fundul cutiei cu bricheta, apoi filtră lichidul cu un capăt de tifon. Din fericire, mai avea o seringă din ultima ei „călătorie”. Pentru orice eventualitate, înfipse acul în tifon şi aspiră tot lichidul, în fine, se pipăi ca să-şi găsească vena, înfipse acul, închise ochii, trase o gură mare de aer şi se înţepă.

Un val de căldură îi inundă tot corpul, liniştindu-se. Se lungi pe jos, cu capul sprijinit de cadă. Atunci simţi că se duce, că plonjează încetişor într-un fel de bulă, ca şi cum se desprindea de o parte din ea.

Singura ei bucurie era că mama ei n-o va vedea niciodată aşa. Fără îndoială, a murit cu convingerea că un viitor radios îi aşteaptă fiica. O viaţă plină de iubire şi de fericire.

„Îmi parc rău, mamă, nu sunt decât o nenorocită de toxicomană.”

De fapt, singurul avantaj când ai părinţii morţi e că nu rişti să-i dezamăgeşti.

Din portofel scoase singura fotografie care îi rămăsese de la ea. Jodie trebuie să fi avut trei sau patru ani. Mama ei o ţinea în braţe. Pe fundal, se puteau vedea un lac și nişte munţi. Cel care făcuse fotografia trebuie să fi fost Rutelli.

În timp ce aluneca puţin câte puţin în flăcările unui infern pufos, Jodie fredonă câteva măsuri dintr-un cântec pe care i-l cânta mama ei. O arie din Gershwin pe care o transformase în cântec de leagăn: *Someone to watch over me*[14].

Afară, norii se risipeau. Câteva raze de soare pătrundeau pe deasupra caselor. Dar Jodie nu le vedea.

Cineva care să mă apere.

19

Viaţa nu e decât o părere.

Cartea lui Iov

Când Sam împinse uşa camerei 808, Leonard McQueen termina o partidă de şah.

— Deci, cine a câştigat? întrebă Sam aruncând o privire pe fişa bătrânului.

— L-am lăsat să câştige, îl asigură McQueen.

— Ai lăsat să câştige o *maşină?*

— Da, am avut chef să fac un gest caritabil. Mă apucă uneori când sunt într-o dispoziţie bună. Tu, dimpotrivă, nu pari în mare formă…

— Nu, dar eu sunt medic…

— …şi eu am cancer.

Abia termină de rostit cuvântul că-l apucă un acces de tuse.

O umbră de îngrijorare întunecă privirea lui Sam, totuşi McQueen îl linişti în felul lui:

— Sunt bine, doctore, nu-ţi face griji. N-o să mor astăzi.

— Asta mă încântă.

— Ştii ce mi-ar face plăcere?

Sam se prefăcu că se gândeşte.

— Nu prea ştiu… o havană? O stripteuză? O sticlă de votcă?

— De fapt, mi-ar plăcea să beau un pahar cu tine.

— Mai vedem…

— Nu glumesc, doctore. O bericică, aşa ca între bărbaţi. Nu departe e o cafenea, Portobello…

— Nici nu te gândi. Leonard.

— Şi cine o să mă împiedice să mă duc?

— Regulamentul spitalului.

McQucen ridică din umeri şi reveni:

— Haide, doctore, noi doi, într-un bar adevărat, cu muzică şi fum…

— Nu te ţii pe picioare, Leonard…

— În seara asta mă simt bine! În dulapul meu găseşti o jachetă şi un palton. Dă-mi-le.

McQueen era un întreprinzător, unul adevărat. Timp de patruzeci de ani, crease şi dezvoltase societăţi. Făcuse avere de foarte tânăr, apoi fusese ruinat înainte de a ieşi la suprafaţă din nou. Îi plăcea riscul şi mai ales avea o putere de convingere ieşită din comun, pe care şi-o păstrase chiar şi agonizând de cancer pe un pat de spital.

— Haide! Doar o oră. Dă-mi un singur motiv ca să refuzi.

— Aş putea cu uşurinţă să găsesc vreo sută, răspunse Sam fără să se dea bătut. Primul ar fi că pot să-mi pierd slujba…

— O mică eroare… Promit să nu-ţi cad în braţe.

— Nu, e prea periculos…

— Dar totuşi o să accepţi, nu-i aşa? Pentru că eşti un om cumsecade.

Sam nu se putu împiedica să zâmbească şi Mc Queen înţelese că a câştigat.

*

Ambasada Franţei – Comunicat de presă

Tânăra noastră compatrioată, Juliette Beaumont, o să apară, în următoarele ore, în faţa celui de-al treilea tribunal din Queens care ar trebui să decidă eliberarea ei. Poliţia din New York, de fapt, a scos-o din cauză în cazul accidentului care a îndoliat Statele Unite acum câteva zile.

Suntem mulțumiți de rezolvarea acestui caz, pentru care consulatul și ambasada noastră la Washington au depus eforturi susținute.

*

Sam şi Leonard se instalaseră într-un colţ liniştit. În capătul sălii de la Portobello Cafe. Veioza din mijlocul mesei lor răspândea o lumină dulce. Încântat, Leonard îşi degusta

berea cu înghiţituri mici, în timp ce Sam îşi termina a mia cafea pe ziua aia.

— Deci, doctore, degeţelul meu mic îmi spune că e o nouă femeie în viaţa ta…

— Ce te face să crezi asta?

— Sunt lucruri pe care le simt.

— Şi dacă am schimba subiectul ? îi propuse medicul.

— Foarte bine, cedă McQueen. Tot nu te-ai hotărât să faci un tur prin casa mea din Connecticut?

— O să trec pe acolo într-una din zilele astea, promise Sam.

— Ar trebui să te duci acolo cu prietena ta, o să-i placă…

— Leonard!

— Foarte bine, foarte bine, nu mai spun nimic. Oricum, când o să fii acolo, nu ezita să dai o raită prin cramă.

— Ca să gust din faimoasele tale vinuri?

— Da. Mai ales o sticlă, un Bordeaux cheval-blanc din 1982, pe care o păstrez cu sfinţenie, un vin splendid, o explozie de arome…

— Cal-alb, repetă Sam cu un prost accent francez.

— *White Horse*, traduse Leonard luând încă o gură de bere.

— *White Horse?* Credeam că asta e o marcă de whisky.

McQueen ridică ochii la cer.

— Las-o baltă, nu ştii nimic!

— Corect, admise Sam.

— În orice caz, bea cu ea.

— E franţuzoaică, recunoscu Sam.

— Atunci o să îl aprecieze.

Câteva minute păstrară tăcerea. Din reflex, Sam îşi ţinea mâna în buzunarul sacoului pe pachetul de ţigări, ştiind totuşi că nu putea fuma. În cele din urmă, McQueen întrebă:

— De ce nu eşti cu ea în seara asta?

— Nu pot, Leonard.

— Credeţi că aveţi timp, nu-i aşa? În viaţă, mereu se spune aşa, dar…

— Este în închisoare.

Amuţit, McQueen se întrerupse din tiradă.

— Glumeşti, doctore!

Sam clătină din cap.

— O să-ţi explic.

Plin de pudoare, Sam îi povesti bătrânului istoria pasiunii făcute pentru Juliette. Vorbi despre magia weekendului lor şi despre ezitările de la aeroport. Apoi vorbi despre ceea ce nu pricepea:

— Nu ştiu de ce Juliette a pretins că este avocată.

— Haide, făcu McQueen, nu fi naiv! Nu ţi-a spus că e chelneriţă ca să nu pară că e o toantă care rămâne cu gura căscată în faţa unui doctor bogat şi strălucit.

— Nu sunt bogat, îl linişti Sam, nici strălucit, de altfel doar competent, asta se poate spune.

— Hm… în orice caz, nu şi în ce priveşte psihologia feminină!

Sam se prefăcu jignit, dar în cele din urmă recunoscu:

— Juliette n-a fost singura care a minţit, şi eu i-am spus că sunt însurat.

McQueen oftă.

— Mereu Federica ta!

Sam îl opri cu un gest al mâinii:

— Trebuie să-ţi spun un lucru.

Şi atunci, el, care nu s-a confesat nimănui, i-a dezvăluit bătrânului câteva dintre hibele dureroasei lui relaţii cu Federica. McQueen îl ascultă cu atenţie şi, foarte repede, curiozitatea făcu loc unei veritabile compasiuni. Deşi cu o fire puţin expansivă, Sam i-a vorbit fără reţinere. Nu-l cunoştea pe Leonard de multă vreme, dar avea ceva care îi inspira încredere. McQueen avea înţelepciunea celor care şi-au acceptat propria moarte, şi asta îl impresiona şi în acelaşi timp îl emoţiona pe Sam.

Se făcuse deja târziu când şi-a terminat povestea. Pe stradă, traficul se mai redusese. Cafeneaua avea să se închidă, căci ultimii clienţi plecau. Leonard era obosit. Sam îl însoţi în camera lui şi îl ajută fără ostentaţie. McQueen arătă spre reportofonul pe care Sam îl avea întotdeauna în

buzunarul hainei şi pe care îl folosea ca să-şi înregistreze diagnosticele.

— Cred că ar trebui să-i povesteşti lui Juliette tot ce mi-ai spus mie.

*

În celula ei, Juliette stătea pe pat, cu spatele lipit de perete şi cu capul între mâini. Trecuse dincolo de oboseală, de frică. În mintea ei se învălmăşeau o grămadă se întrebări.

„De ce depinde viaţa? De ce depinde şansa? Câtă libertate avem? Cine, hazardul sau destinul, este adevăratul stăpân al jocului?”

Ca s-o facă să recunoască orice, inspectorul Di Novi o ameninţase că o închide pe La Barge, vasul-închisoare ancorat în faţa Bronx-ului. Dar ea s-a ţinut tare. În celulele comune, celelalte prizoniere, în majoritate negrese sau hispanice, îi spuneau *the french girl*, fără să se ştie cu adevărat ce căuta aici.

Dacă Juliette a recunoscut că a falsificat data vizei, asta nu însemna că e teroristă. A făcut asta pentru un bărbat. Un bărbat care a privit-o altfel. Un bărbat care a făcut-o să se simtă diferită, strălucitoare, valoroasă.

Şi dacă era s-o ia de la capăt… o lua.

Apoi se gândi la părinţii şi la sora ei: chiar dacă era eliberată şi apoi expulzată în Franţa, tot rămânea oaia neagră a familiei. Cu siguranţă, indiferent ce a tăcut, n-a reuşit niciodată să fie la înălţime. Voia să fie un star de cinema, şi a ajuns chelneriţă; voia să placă unui bărbat, şi a fost aruncată în închisoare. Nu era decât o nevolnică…

Uşa celulei se deschise şi un gardian îi întinse o tavă cu mâncare. Se târî spre deschizătură ca o pasăre cu aripile tăiate. Avea gâtul uscat. Deschise mica sticlă de apă minerală şi o goli pe jumătate.

Îşi zări faţa care se reflecta în tava de metal: ghici paloarea, trăsăturile căzute, pupilele dilatate de nesomn. Cu ironie, se gândi la toate orele din viaţa ei pe care şi le-a

petrecut încercând să fie mai frumoasă. Toate acele ore pierdute în ton cu canoanele actuale ale frumuseţii.

De ce se consideră că sub un chip frumos se ascunde în mod obligatoriu un suflet frumos? De ce să trăim într-o epocă în care toată lumea vrea să fie tânără şi zveltă atunci când, după o anumită vârstă, lupta este dinainte pierdută?

Pentru că era o fiinţă normală, se jură să apere de-acum naturalul. Şi, dacă trebuia să semene cu cineva, măcar să semene cu ea însăşi.

O sirenă sună, anunţând stingerea. Se întoarse în pat, în timp ce lumina becului se micşoră treptat, până se stinse de tot.

În întuneric, avu dintr-odată impresia că larve vâscoase îi mişună prin burtă. Inima i se strânse şi nu peste multă vreme simţi căldura lacrimilor care îi curgeau. Pătrunsă de frig şi de frică, ştia că o să fie incapabilă să adoarmă. După ce se stinse lumina, se gândea şi acum la oamenii care au murit în explozie. Îşi amintea cu exactitate uncie chipuri pe care doar le-a întâlnit înainte de a părăsi avionul. Şi de fiecare dată când încerca să adoarmă era tulburată de vocile care o strigau în somn.

Voci din mormânt, pline de durere şi de frică.

Voci care îi reproşau că era încă vie.

Voci care îi spuneau că o să moară…

*

Sam se pregătea să plece din spital când infirmiera de la triaj îl opri.

— Doctore Galloway, vă aşteaptă o femeie, îl anunţă ea arătând spre silueta din celălalt capăt al holului.

— O bolnavă?

— Nu cred.

Sam traversă vestibulul lung, temându-se de o altă vizită a lui Grace Costello.

O femeie stătea la fereastră cu privirea pierdută în noapte. Purta o eşarfă Burberry şi un palton drept, pe gulerul căruia cădea părul desfăcut.

Hainele astea, părul…

— Juliette! strigă el înaintând.

Tânăra se întoarse tresărind: avea acelaşi taior, aceleaşi haine, dar nu era Juliette.

— Doctorul Galloway? Mă numesc Colleen Parker, sunt colega de apartament a lui Juliette.

Puţin stânjenit de confuzie, Sam o salută pe interlocutoarea care nu înceta să-l cerceteze din cap până-n picioare. La rândul lui, Sam o privi insistent, observându-i trăsăturile delicate şi ochii verzi. Colleen era frumoasă, şi o ştia.

— Am citit ziarul de dimineaţă, îi explică ea, şi încă nu mi-am revenit: Juliette suspectă că a aruncat în aer un avion! Ea care nu ştia să umble la cuptorul cu microunde!

Sam îi zâmbi politicos în timp ce tânăra continuă:

— Avocatul ei mi-a explicat toate demersurile pe care le-aţi făcut. El este cel care mi-a dat datele dumneavoastră.

— Cred că sunt şanse ca să fie eliberată mâine.

Colleen îşi ridică privirea. Sam ghicea întrebarea care îi stătea pe buze şi tânăra nu întârzie s-o formuleze:

— O cunoaşteţi de multă vreme pe Juliette?

— Nu chiar, recunoscu el.

— Câteva luni?

— Câteva zile.

Din nou, Colleen îl privi atent pe doctor. Cu cât îl asculta mai mult, cu atât pricepea ceea ce o atrăsese pe Juliette: un amestec de hotărâre şi blândeţe, o lumină în ochi care îl făcea atât de tulburător…

— Trebuie să vă pun o întrebare, îi spuse ea după un moment de ezitare.

Cu un gest al mâinii, Sam o invită să continue.

— Ce v-a împins să ajutaţi o femeie despre a cărei existenţă nu ştiaţi nimic cu o săptămână înainte?

— Este o poveste foarte simplă şi foarte complicată în acelaşi timp, admise Sam.

Colleen lăsă câteva secunde să treacă.

— Nu ştiu decât un lucru care poate fi în acelaşi timp foarte simplu şi foarte complicat.

— Şi acest lucru este?

— Iubirea.

*

Câteva ore mai târziu, în Harlem, în inima nopţii newyorkeze, o siluetă se strecura pe lângă un imobil de cărămidă, în acest mare depozit – nu departe de locul unde Clinton şi-a instalat birourile după ce a părăsit Casa Albă – erau păstrate dosarele cu rezultatele autopsiilor, imediat după ce ancheta era clasată sau rezolvată.

Grace Costello pătrunse în holul clădirii administrative. Era liniştit. Se uită la ceas: puţin după ora 3 dimineaţa. După cum prevăzuse, doar o echipă restrânsă asigura paza de noapte.

— Bună seara! spuse ea apropiindu-se de un funcţionar care căsca în spatele biroului de primire.

— Salut! A îngheţat afară, nu?

— Da, răspunse ea lăsându-şi legitimaţia şi insigna cum cerea regulamentul.

Ştia că în acest moment chiar o cameră de supraveghere îi filma toate mişcările, dar îşi asuma riscul. Nimeni, credea ea, nu vedea niciodată aceste înregistrări şi, în orice caz, nimeni n-ar fi putut s-o recunoască.

— Dacă mi-ai oferi o cafea, nu te-aş refuza, spuse ea frecându-şi mâinile.

— E un automat acolo… făcu funcţionarul arătând spre capătul culoarului.

Atunci, Grace îi zâmbi cum numai ea ştia. Un zâmbet capabil să îi tulbure chiar şi pe bărbaţii cei mai siguri pe ei. Ştia că era atuul ei şi nu era drept. Dar uneori necesitatea făcea legea. Iar în seara asta era necesar.

— Aşteaptă, reveni funcţionarul, o să-ţi iau eu una.

— Ce drăguţ!

— Mă cheamă Robby.

— Încântată!

Se îndepărtă de birou, şi Grace profită ca să treacă la calculator. Tastă propriul nume şi ecranul afişă informaţia dorită.

„Grace Costello

Dosarul nr. 1060-674”

Mâzgăli cifrele pe un post-it şi aşteptă să se întoarcă „Robby” ca să-i ceară dosarul după număr şi nu după numele victimei.

— Nu te-am mai văzut niciodată pe aici, observă el.

— În ultimii ani am avut nişte probleme cu sănătatea, explică ea.

— Totuşi, pari în formă.

Reveni după câteva minute cu un dosar gros, cartonat. Domnul fie lăudat, nu observase coincidenţa de nume.

După ce-i mulţumi, Grace se aşează într-un compartiment mai la distanţă, ca să-şi studieze dosarul, conştientă că încearcă o senzaţie pe care niciun alt mort n-a avut-o înaintea ei: aceea de a-şi putea citi propriul rezultat al autopsiei…

Deşi încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul, nu se putu împiedica să nu-i tremure degetele când dădu prima pagină a dosarului.

INFORMAŢII GENERALE

Grace Lauren Costello

Sex: feminin – **Rasă:** albă – **Vârsta:** 38 de ani

Înălţime: 1,79 m – **Greutate:** 66 kg

„Şaizeci şi şase de kile! Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, nu începeam în veci regimul ăla, se gândi ea pentru a se relaxa un pic.”

Îşi continuă lectura încercând să descopere un element care îi putea aminti circumstanţele morţii ei. Raportul preciza că i s-a descoperit corpul la ora 5 dimineaţa, în propria maşină parcată pe o străduţă, nu departe de Manhattan Bridge.

Dar din aceste date nu pot să aflu ce făceam acolo.

Într-un plic erau o serie de poze la care îi fu greu să se uite. Chiar şi pentru ea, senzaţia suprarealistă de a-şi cerceta propriul cadavru era greu de suportat. A fost omorâtă cu un glonţ în cap. Tras din spate, glonţul a explodat în partea stângă a cutiei craniene înainte de a se înfige în emisfera superioară dreaptă a creierului. În fotografii, partea din spate a craniului nu era decât un terci sângerând.

Restul corpului avea o singură urmă de lovitură – un hematom foarte detaşat la nivelul unui pomete dar fără urme de tortură, de viol sau de rană defensivă. Nu a avut timp nici măcar să se zbată sau să se apere, pentru că cineva căruia îi întorcea spatele i-a zburat creierii.

La început, nu se uită şi peste ultimele două pagini, care conţineau raportul toxicologic, convinsă că n-o să găsească acolo nimic interesant. Şi, chiar după ce luă la cunoştinţă, de trei ori se strădui să pună cap la cap informaţiile, atât o lăsară de perplexă cele descoperite: probele de sânge arătau, de fapt, urme de heroină în organism.

Grace se lăsă în scaun. Lovitura era greu de suportat. Ceva nu se potrivea. Nu se drogase niciodată în viaţa ei! Încă zăpăcită, se ridică şi îi dădu dosarul lui Robby.

Când ieşi în stradă, un frig aspru şi ascuţit îi muşcă faţa, dar nu se feri. În mintea ei, trei întrebări se învârteau ca şerpii alunecoşi. Cine a omorât-o? De ce avea droguri în sânge? Şi toate astea aveau vreo legătură cu ciudata misiune pe care trebuia s-o îndeplinească acum ?

Marţi dimineaţă

La ora 9:30, Juliette Beaumont fu condusă în faţa celui de-al treilea tribunal din Queens. În timp ce intra în sală, căută din priviri un chip familiar, dar, cum audierile nu erau publice, nici Colleen, nici Sam nu avuseseră voie să asiste.

La sfaturile avocatului, pledă vinovată la acuzaţia de insubordonare faţă de forţele de ordine şi infracţiune faţă de legea imigrării.

Poliţia newyorkeză, neputând dovedi nici cea mai mică implicare a franţuzoaicei în explozia avionului, tribunalul renunţă la toate învinuirile aduse contra ei şi, după discuţii cu procurorul, o condamnă doar să plătească o amendă de o mie cinci sute de dolari.

După ce trecu pe la comisariat ca să-şi recupereze obiectele personale, fu condusă spre serviciile de imigrare care trebuiau să pună în aplicare procedura de expulzare, În vreme ce Juliette se aştepta să fie trimisă fără menajamente în Franţa, o obscură comisie de anchetă asupra securităţii naţionale intrată în funcţie după 11 septembrie – îşi manifestă brusc intenţia de a o interoga în zilele următoare. La ora 12, se suspendase deci procedura de expulzare care o viza şi, printr-o ciudată ironie a sorţii, ieşi din clădire cu o prelungire excepţională a vizei în buzunar până la viitoarea ei convocare!

Colleen venise după ea, şi cele două prietene se aruncaseră una în braţele celeilalte. S-au îmbrăţişat plângând şi, un lung moment, au fost mai apropiate decât oricând. Au luat un taxi până acasă. Era frumos, nu ploua şi niciodată lumina zilei nu i se păruse lui Juliette mai reconfortantă.

Cum ajunse acasă, îşi pregăti o baie fierbinte care transformă încăperea în saună. Odată dezbrăcată, alunecă în apa parfumată şi o lăsă să curgă, gata să dea pe-afară. Cu capul sub apă, rămase mai mult de un minut fără să respire, încercând să-şi golească mintea, ca să-şi recapete puterile.

Arestarea şi încarcerarea reprezentaseră pentru ea o încercare pe care nu era pregătită s-o înfrunte şi pe care n-o va uita niciodată. Cu timpul, spera doar ca acest episod să nu lase urme prea adânci în mintea ei şi spera ca prietena ei, Colleen, să n-o sâcâie cu întrebările.

Scoase capul din apă ca să respire. Se simţea ca nouă, epuizată şi în acelaşi timp plină de energie, şi se părea că la fel de bine ar fi putut să doarmă trei zile sau să alerge zece kilometri prin Central Park.

Îşi puse un halat şi i se alătură lui Colleen în salon.

— Mulţumesc că ai venit să mă iei!

Colleen arătă spre o veche geantă de voiaj aşezată pe canapea.

— Ţi-am găsit haine de schimb. Ai lăsat-o în fundul dulapului.

Juliette începu să scotocească în geantă ca într-o ladă cu o comoară. Majoritatea erau haine din perioada când era studentă şi câteva din cele de adolescentă.

— E foarte îngrijorat pentru tine, ştii… zise Colleen ca din întâmplare.

— Cine?

— Tu cine crezi?

— Nu ştiu… Domnul Andrew, vecinul nostru nonagenar?

— Bagă la cap, continuă Colleen cu un mic zâmbet, înţeleg că ai clacat: este chiar… cum să zic? *Frumos* nu e cuvântul potrivit… *drăguţ* nici atât… în orice caz, e un tip adevărat.

— Nu pricep despre ce vorbeşti.

— Foarte bine, cum vrei, s-o lăsăm baltă.

Juliette continuă să cerceteze hainele din tinereţe, în căutarea a ceva „purtabil”. Scoase un pulover cu ochiuri mari, împodobit cu perle şi strasuri, o cămaşă brodată cu flori care putea fi încă de efect, cu un pantalon prespălat, plin de buzunare şi de rupturi, pe care şi-a amintit că l-a cumpărat de la Halles când şi-a luat bacul.

Lăsând impresia că se miră în faţa comorii, nu înceta să rumege cele spuse de Colleen. Deja regreta că a pus capăt discuţiei şi o întrebare îi ardea buzele: de unde îl cunoştea colega ei pe Sam Galloway?

— Spune-mi…

— Hm?

— Ce-ai vrut să spui mai precis cu *e foarte îngrijorat pentru tine?*

Colleen se făcu că nu înţelege.

— Absolut nimic, dragă. Vrei să-ţi păstrezi grădina ta secretă, mi se pare normal.

— Încetează să mă torturezi!

Mulţumită, Colleen îşi ridică ochii din calculator.

— Ei, bine, am avut o mică discuţie cu Sam Galloway şi cred cu adevărat că bărbatul ăsta ţine la tine.

— Este foarte complicat, ştii: este medic, însurat… şi nu cred că ar putea să mă iubească aşa cum sunt acum.

— Şi eu cred contrariul, zise Colleen întinzându-i un reportofon.

Juliette făcu o mutră întrebătoare, dar colega ei o lăsă să aştepte.

— Bine, te las. Acum că m-am liniştit în legătură cu soarta ta, o să am putere să merg la cumpărături. Am văzut o rochiţă la Saks şi cred că o să mă las tentată…

Colleen plecând din bun-simţ, Juliette apăsă pe butonul play al aparatului şi vocea lui Sam, atât de îndepărtată, atât de aproape, răsună in cameră.

Dragă Juliette..

20

Ceea ce am învăţat poate fi rezumat
în trei-patru cuvinte:
În ziua când te iubeşte cineva, se
face foarte frumos, nu ştiu s-o spun
mai bine, se face foarte frumos!

Jean Gabin

Dragă Juliette...

Te rog să-ţi faci timp să mă asculţi, chiar dacă eşti supărată pe mine...

Ştiu că aceste ultime zile au fost foarte grele şi n-am încetat niciun minut să mă gândesc la tine.

Ştiu, de asemenea, că nu s-ar fi întâmplat nimic la aeroport, dacă aş fi avut curajul să-ţi cer să rămâi cu mine în loc să te las să te urci în blestematul ăla de avion. Nu lipsa dorinţei m-a împiedicat, poate doar pierderea încrederii şi teama că povestea noastră se bazează pe o minciună.

Juliette se aşează pe canapea, cu picioarele strânse la piept, fără să se aştepte la vreo mare dezvăluire din partea lui Sam.

Căci te-am minţit: nu sunt căsătorit. Am fost, dar soţia mea a murit, acum un an.

Se numea Federica. Am cunoscut-o din copilărie. Am fost elevi în acelaşi cartier din Brooklyn. Un cartier rău-famat, aşa cum există în toate marile metropole. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii şi cea care m-a crescut, aşa cum a putut, a fost bunica. În ce-o priveşte pe Federica, familia pentru ea însemna doar o mamă drogată până în măduva oaselor, de dimineaţa până seara. Iată ce a însemnat copilărie pentru noi. Ca să-ţi mai faci o idee,

trebuie să ştii, pur şi simplu, că în ultimii ani, atunci când ne uitam la vechile fotografii din şcoală, ne dădeam seama că majoritatea foştilor noştri colegi erau fie morţi, fie în închisoare.

Dar noi, noi eram foarte vii. Eu eram doctor şi ea – pictoriţă; trăiam într-o casă frumoasă; eram salvaţi.

Cel puţin asta credeam până în acea groaznică seară...

Îmi amintesc că era pe la mijlocul lui decembrie şi că mă lăsasem prins de euforia acelei perioade. După-amiază, fusese petrecerea de Crăciun la spital, într-o atmosferă călduroasă. Copiii au împodobit un brad mare cu origami făcute de ei. Nu mai pierdusem niciun pacient de cincisprezece zile. Federica aştepta un copil, iar eu eram în al nouălea cer.

După ce am ieşit de la spital, În seara aceea, m-am plimbat un moment prin faţa vitrinelor, trebuia să cumpăr nişte cadouri; o carte despre Rafael pentru Federica, o marionetă din lemn pictat şi un elefant de pluş pentru a-l aşeza în camera copilului...

Pentru prima oară viitorul nu mai era sumbru şi, cu inima uşoară, am intrat în casă. Uşa era deschisă. Când am ajuns pe scară, am strigat-o pe Federica, dar n-a răspuns. Uşor îngrijorat, am împins uşa de la baie ca să descopăr acolo ceva de nedescris. Peretele şi podeaua erau mânjite de sânge, în cadă, trupul neînsufleţit al Federicăi zăcea într-o apă roşiatică, cu încheieturile şi gleznele adânc tăiate. Soţia mea s-a sinucis în timp ce era însărcinată.

Tulburată, Juliette îşi şterse o lacrimă care îi curgea pe obraz. Ascultând muzică la căşti, ieşi pe terasă ca să ia puţin aer. Sam continuă:

Orice mi s-ar întâmpla, sunt sigur că nimic nu se compară cu moartea soţiei mele.

Trebuie să înţelegi, Juliette: ca medic, practica mea se bazează pe convingerea că suferinţa nu este o fatalitate.

În fiecare zi, am la consultaţii copii distruşi de violenţă, de moartea părinţilor sau de boală. Treaba mea este să-i conving că se pot face bine. Şi, de obicei, reuşesc. Într-un fel. pentru asta m-am făcut doctor: pentru că ştiu că până şi după o traumă majoră poţi trăi. Să-i îngrijeşti pe oameni nu înseamnă numai să cauţi cauzele bolii lor, înseamnă şi să le dai speranţa că mâine o să fie mai bine.

Dar n-am putut niciodată s-o conving pe Federica. Femeia pe care o iubeam suferea cumplit, şi eu am fost incapabil s-o eliberez de suferinţele ei. Trăiam unul lângă altul, dar nu eram decât „unu + unu", fără să reuşim vreodată să fim doi.

Cred că nu poţi ajuta pe cineva decât dacă îţi acceptă ajutorul. Dar Federica se dezvăluia din ce în ce mai puţin. Nu s-a eliberat niciodată de trecutul ei. A renunţat la luptă într-o măsură pe care n-o bănuiam. Cât de deznădăjduită trebuie să fii ca să te sinucizi când eşti însărcinată...

În lunile care au urmat, totul îmi era indiferent. Nimic nu mă putea atinge: nici bucuria, nici durerea. Propria moarte nu mă mai speria. În unele zile, o aşteptam ca pe o eliberare.

Doar meseria continua să-mi menţină treaz interesul, dar o practicam cu mai puţină convingere. Nu mai speram, trăiam ea un robot.

Până să te întâlnesc pe tine...

Ce şansă crezi că mai avem să ne întâlnim? Am citit undeva că mai mult de un milion şi jumătate de persoane îşi încrucişează drumurile în Times Square. Un milion şi jumătate, îţi dai seama!

De cât ar fi fost nevoie ca să ratăm? O jumătate de secundă? O secundă cel mult...

Dacă traversai strada cu o secundă mai devreme, pierdeam ocazia. Dacă eu schimbam banda o secundă mai târziu, ratam ocazia.

Toată povestea noastră ţine de această secundă.

Doar o secundă, şi nu ţi-aş mai fi zărit faţa.

O secundă neînsemnată, şi n-ai fi ştiut nici măcar că exist.

O secundă neînsemnată, şi tu n-ai fi coborât din avion...

„O secundă, şi aş fi fost moartă...” gândi Juliette pe terasă.

Şi dacă această secundă era secunda noastră? Scânteia noastră nesperată, şansa noastră.

Cea care ar putea schimba vieţile noastre pentru totdeauna...

Gândeşte-te la asta!

Ştiu că te-am minţit şi fii convinsă că o regret.

Ştiu, de asemenea, că tu nu eşti avocată, dar nu-ţi imagina că asta mă deranjează, dimpotrivă. Chelneriţă sau actriţă, nu contează. Nu caut nici bogăţie, nici onoruri. Banul nu a fost niciodată scopul meu. N-am nicio avere, nu am nimic, nici măcar un apartament al meu. Doar o meserie care este toată viaţa mea.

Şi o speranţă pe care te las s-o ghiceşti...

Cu lacrimi în ochi, Juliette opri reportofonul. Îşi scoase halatul şi, fără să se aranjeze, se îmbrăcă într-o clipă cu hainele pe care le alese. Îşi completă ţinuta cu o eşarfă lungă în culori aprinse şi o jachetă din catifea reiată, căptuşită cu blană.

După două secunde părăsi camera.

Totuşi, nu peste mult timp se întoarse: în graba ei ieşise desculţă. Scotoci în geantă şi dădu peste credincioasa ei pereche de Kickers bicolori, din piele întoarsă şi tălpi de cauciuc.

În faţa oglinzii din ascensor se „aranjă” puţin. La urma urmei, nici nu arăta chiar aşa de rău. Vechile ei haine o făceau boemă. Bineînţeles, nu erau şic, dar o reprezentau.

*

L-a găsit pe Sam la spital şi aceeaşi dorinţă de a fugi din oraş în după-amiaza aia i-a cuprins pe amândoi. Pica tocmai

bine: Leonard McQueen îi propusese din nou lui Sam să profite de casa lui din New-England şi de data asta n-a mai refuzat.

Au părăsit deci New York-ul pe Autostrada 95. Nici în maşină nu s-au despărţit. O singură mână cu zece degete schimba vitezele şi se sărutau la fiecare stop. Sărutările lor aveau gustul primăverii şi erau foarte uimiţi. Cum au ieşit din New York, au părăsit autostrada ca să se bucure din plin de frumuseţea peisajului. Coasta care ducea spre nord-est era presărată cu golfuri, golfuleţe şi porturi. Ducea la frontiera dintre Connecticut şi Rhode Island, într-un sătuc de pescari unde McQueen îşi avea casa.

Vara, locul îi atrăgea pe numeroşi turişti şi petrecăreţi datorită galeriilor de artă şi buticurilor cu produse artizanale, în timp ce astăzi satul părea aproape gol şi mult mai autentic decât în sezonul estival.

După ce au parcat maşina, Sam şi Juliette s-au plimbat un timp pe strada principală, străjuită de fostele locuinţe ale căpitanilor de mare. De dimineaţă, cerul s-a degajat şi temperatura era incredibil de blândă, ca şi cum vara indiană se instalase în plină iarnă. Cert, schimbarea climei era mai evidentă pe zi ce trecea. Ţinându-se de mână s-au plimbat prin lumina aurie, de-a lungul digului. Admirau vapoarele, când Juliette făcu o glumă:

— Dacă asta se întâmpla într-un film, dacă eu eram o actriţă cunoscută şi tu erai Kevin Costner, ne-am fi urcat pe unul dintre vasele astea cu pânze şi tu m-ai fi dus în larg.

— Habar n-ai ce adevăr spui: McQueen mi-a spus că avea un vas ancorat aici.

— Cum îi spune?

— *Jasmine*, răspunse Sam verificând actele vasului.

După câteva minute de căutare, au ajuns la un magnific velier de douăzeci şi opt de picioare, din lemn lustruit.

— Ştii să navighezi? îl întrebă sărind pe punte.

— Avantajul, atunci când faci medicina la Harvard, este că eşti uneori invitat în weekend la iahting, îi explică el alăturându-i-se.

— Serios, vrei să facem un tur?

— Trebuie să fim la înălţimea vedetelor de film.

— Dar cred că trebuie să ai un permis ca să conduci o maşinărie ca asta…

— Nu-ţi face griji, dacă suntem opriţi, de data asta eu merg la închisoare.

Desfăcu pânzele şi pregăti vasul. După ce descoperi cheia în maldărul pe care i-l dăduse McQueen, porni motoraşul care începu să toarcă fără să se lase rugat.

— Pânzele sus! strigă Sam. Mă rog, asta ar fi spus Kevin Costner, nu?

— Nu-ţi ajunge nici la degetul mic, răspunse ea sărutându-l şi cu o săritură graţioasă se caţără pe partea mai înaltă a punţii de unde contemplă rândunelele arctice, care se roteau deasupra capului ei.

Când prinseră un vânt favorabil, Sam opri motorul, înălţă pânza şi o fixă. Treptat, vasul prinse viteză. Soarele cobora încet, pictând cerul cu reflexe roşietice. Juliette se apropie de Sam. Se lipi de el. Vântul serii îi colora şi îi învăluia ca un văl invizibil. În tăcere, gustau plăcerea simplă de a fi împreună şi, legănaţi de valuri, se abandonară clipei fugare a acestui moment în care existenţa, dintr-odată inundată de lumină, părea să le ofere o nouă şansă.

*

S-au întors în port după o jumătate de oră. Juliette s-a dus să se încălzească puţin cu o cană de ceai într-un mic restaurant în timp ce Sam punea velierul în ordine. Când a terminat a luat-o de-a lungul falezei. Simţea că pluteşte şi era euforic. Când eşti îndrăgostit, viaţa capătă alte culori. Din nou, existenţa lui părea să aibă un sens.

Se pregătea să ajungă la Juliette, când soneria unui telefon puse capăt stării de beatitudine. Nu era nici pagerul, nici mobilul, doar unul dintre telefoanele publice ale unei cabine în aer liber. O glumă? Se întoarse la dreapta, apoi la stânca nu era nimeni. La început, voi să nu dea atenţie acestui fapt, dar repede fu cuprins de reflexul doctorului: şi

dacă cineva avea nevoie de ajutor? Mai bine nu-şi asuma riscul de a lăsa un apel fără răspuns.

— Da? întrebă el ridicând receptorul.

La capătul firului, persoana pe care avea cel mai puțin chef s-o audă apelă la memoria lui:

— Nu uita de târgul nostru, Galloway: povestea se termină sâmbătă la miezul zilei.

— Costello? Ce mai vrei? Şi, de fapt, unde eşti?

— Ştii foarte bine ce vreau, răspunse Grace.

— Nu pot să-i fac una ca asta femeii pe care o iubesc!

— Mă tem că nu ai de ales.

— De ce ne faci asta? Am jelit destul! Mi-am plătit partea mea de suferinţă!

— Ştiu, Sam, dar nu eu sunt cea care decide.

— Atunci cine decide? strigă el. Cine decide?

Grace închisese.

De furie, Sam zdrobi aparatul de cabină.

21

Viaţa trebuie trăită privind înainte,
dar nu poate fi înţeleasă decât
privind înapoi.

Sören Kierkegaard

Joi dimineaţă

Sam se întoarse spre Juliette. De sub pătură nu se vedeau decât o parte din umăr şi câteva şuviţe aurii care se întindeau ca razele de soare pe pernă. Reuşise să doarmă câteva ore, dar, deşi tânăra era alături de el, o îngrijorare surdă nu încetase să-l chinuie. Eliberat din braţele lui Morfeu, aruncă o ocheadă spre ceas – ora 5:04 minute se hotărî să se ridice din pat, deşi era foarte devreme.

Nu mai putea să se amăgească la nesfârşit cu poveşti: un pericol îl ameninţa şi nu ştia cum să-l înfrunte. Copleşit de nesiguranţă, se simţea ca un personaj din *A Patra Dimensiune*, serialul de televiziune la care se uita când era puşti: un om obişnuit care ajunsese la o frontieră a cărei existenţă n-o bănuia şi care devenise, îngrozit, conştient de o fisură în realitate.

Se dădu jos din pat fără să facă zgomot. Pe parchet erau împrăştiate urmele îmbrăţişărilor lor din ajun: o bustieră, un pulover colorat, o cămaşă Arrow, lenjerie…

Intră în baie şi deschise robinetul duşului. Apa caldă făcu să tremure ţevăria şi umplu camera de aburi. Sam se aruncă sub jetul fierbinte bântuit de aceleaşi îndoieli. Evenimentele îl depăşeau şi, mai ales, înfrunta totul de unul singur. Cui i-ar fi putut vorbi despre ce i se întâmpla fără să stârnească neîncrederea? Spre cine să se întoarcă?

„Ar fi cineva, gândi dintr-odată, dar a trecut atâta timp…”

Refuză să se gândească serios la această eventualitate, ieşi de sub duş şi se şterse cu prosopul.

Întors în cameră, se îmbrăcă repede, mâzgăli două cuvinte pentru Juliette şi puse biletul la vedere, pe pernă. Îi lăsă şi cheile de la apartamentul din Manhattan.

În bucătărie, căută cu disperare nişte cafea, dar fără succes.

„Chiar în dimineaţa asta când aş fi avut nevoie de zece câni!”

Înainte de a pleca, o privi pe Juliette încă o dată şi ieşi pe peronul din faţa casei unde îl întâmpinară un vânt îngheţat şi un zgomot asurzitor de valuri. Cufundat în gânduri, coborî cele câteva trepte şi îşi frecă mâinile. În ciuda frigului, maşina lui demară la prima cheie.

Cum era încă devreme, ajunse la New York în mai puţin de o oră. O tăie spre est ca să se îndrepte spre spital, dar deodată schimbă direcţia cu intenţia să întoarcă spre Brooklyn.

— Aaaahhh!

Tocmai pusese o frână bruscă, să nu dea peste camioneta unui florar care pleca de la o livrare. Pneurile scrâşniră şi derapă pe şosea. Sistemul de frânare era eficient, dar asta nu împiedică maşina să se oprească în fundul unei furgonete. Deşi nu fu un şoc violent, avu parte totuşi de o zdruncinătură.

Sam dădu înapoi, apoi demară ca să depăşească maşina florarului. Constată că şoferul ei – un tânăr hispanic certăreţ -nu era rănit. Dimpotrivă, gesticula în toate direcţiile şi îşi agita pumnul spre doctor, tratându-l cu diferite „amabilităţi”.

Sam se decise să nu coboare din maşină. Luă o carte de vizită din portofel şi o scoase pe geam.

— Plătesc tot! strigă el demarând.

Era gata să îşi asume răspunderea pentru tot: pentru moment, avea alte priorităţi.

Trebuia să meargă să vadă pe cineva.

Cineva la care se mai întorsese şi altă dată.

Atunci când nu era în stare să dea un sens lucrurilor.

*

Sam parcă de-a lungul trotuarului. Zece ani se scurseseră de când părăsise Bed-Stuy-ul. Îşi jurase că n-o să se mai întoarcă niciodată aici şi, până acum, se ţinuse de cuvânt.

La început, fu dezamăgit de „evoluţia”' cartierului. Explozia imobiliară alungase clasa mijlocie din Manhattan şi un număr mare de orăşeni se grăbiseră să cumpere la preţuri mici casele din piatră maronie, care înainte gemeau de imigranţi ilegali.

Mai în jos, pe stradă, o maşină de poliţie patrula liniştită şi locul părea chiar curat. Ca şi cum în câţiva ani *Micul Beirut* devenise la fel de liniştit ca o zonă rezidenţială!

Totuşi, nu după mult timp, un frison îi străbătu şira spinării, ca în vremurile bune. Sam înţelese atunci că pentru cei care trăiseră aici în timpul anilor grei bântuiau şi acum fantomele ameninţătoare ale imigranţilor şi ale vânzătorilor de droguri.

Urcă strada pe jos. Bisericuţa era tot acolo, ghemuită între terenul de baschet şi un depozit propus pentru demolare. Sam urcă cele câteva trepte şi se opri în faţa intrării. Altă dată, părintele Hathaway lăsa mereu deschisă „casa Domnului”, pentru *orice eventualitate*. Apoi, părintele Hathaway a murit şi un nou preot i-a urmat. Totuşi, când Sam a împins uşa din lemn aceasta s-a deschis scârţâind. În fine, ceva care nu se schimbase…

Biserica era recunoscută pentru decoraţia ei exuberantă. Cele mai heteroclite ornamente coabitau într-o ciudată armonie, ceva în genul bisericilor din America de Sud. Pereţii erau acoperiţi cu ţesături aurii şi zeci de oglinzi. Deasupra altarului, o statuie a Fecioarei îşi întindea mâinile spre vizitatori, în timp ce o frescă în culori îndrăzneţe punea accentul pe suferinţele lui Hristos.

Sam înaintă emoţionat. Pe când era copil, se refugia adesea aici. Părintele Hathaway i-a aranjat un mic spaţiu în scaristie, ca să-şi poată face temele. Sam nu fusese

niciodată credincios, dar locurile în care putea învăţa erau puţine în cartier.

Doctorul se apropie de un stâlp scăldat într-o lumină aurie. O crăticioară atârnată cu mici lanţuri ţinea loc de cădelniţă. De jur împrejur, ardeau zeci de lumânări. Puse câţiva dolari în cutie şi aprinse trei lumânări: una pentru Federica, una pentru Angela şi ultima pentru Juliette.

Biserica mirosea mereu a piper şi vanilie, fapt care juca pentru Sam rolul unei maşinării care îl trimitea înapoi în timp şi ajungea brusc cu zece ani în urmă.

În sinea lui aştepta acest moment. Multă vreme fusese convins că a trecut încercările tinereţii, dar nu era adevărat. De zece ani, trăise ca un automat, studiind şi îngrijindu-i pe alţii fără încetare. Şi-a zis că dacă reuşea să salveze un anumit număr de bolnavi, o să se vindece definitiv şi o să-şi găsească liniştea. Dar nu mergea chiar aşa: chiar dacă amărăciunea dispăruse, rănile erau tot acolo. Şi nu ştia cum să procedeze. Sinuciderea Federicăi ar fi putut totuşi să-l oblige să-şi înfrunte trecutul ca să se elibereze. Din contră, încremenise în ipostaza văduvului neconsolat. Până ce a întâlnit o privire, o speranţă... Dar această întâlnire nesperată cu Juliette a fost întinată de minciuna lui, apoi de prezicerile alarmante ale lui Grace Costello.

Sam se aşează pe una dintre băncile rustice care se înşirau pe cele două părţi ale traveei. Acolo, în lumina reconfortantă a bisericii, se lăsă copleşit de amintiri.

Câteva fărâme din trecut, prea multă vreme ferecate în cufărul memoriei, ieşiră la suprafaţă, ca să-l proiecteze în august 1994.

Vara când vieţile lor s-au schimbat...

*

Împlineau nouăsprezece ani. Până atunci, Federica şi el reuşiseră, cu chiu, cu vai, să rămână în afara violenţelor din oraş.

La şcoală, Sam se descurcase bine. De un an, studia cu succes ştiinţele la universitate. Îşi petrecea vremea în

universul cărţilor, şi eforturile lui dădeau roade: era şef de promoţie şi dacă progresa, putea să fie acceptat la una dintre cele mai bune *medical school* de pe Coasta de Est. Totuşi, ar fi avut nevoie de bani. Pentru moment, beneficia de o mică bursă, dar numai până anul următor. Îşi va face un împrumut pentru studenţi, dar n-o să fie suficient. De la paisprezece ani lucra in fiecare vară, economisind fiecare bănuţ, aproape în secret, în speranţa să strângă o mică sumă. În vara aia, îşi găsise un job pe plaja de la Atlantic City, într-un hotel luxos de la malul oceanului. *Oraşul jocurilor* era la două ore şi jumătate de New York, Sam dormea acolo şi nu se ducea s-o vadă pe Federica decât la două săptămâni, în ziua liberă.

Destinul fetei fusese mai haotic. Terminase studiile la o şcoală de horticultură, lucrând în acelaşi timp cu jumătate de normă pentru un apicultor din Massachusetts, care avea zeci de stupi în grădinile şi parcurile din Manhattan.

E adevărat că, deşi ea nu s-a drogat niciodată, făcea totuşi şi pe *dealerul* când şi când, ca să plătească dozele şi tratamentul mamei ei, a cărei stare de sănătate se deteriorase.

Sam chiar îi propusese să-i dea el bani; ea refuzase cu o asemenea vehemenţă, încât n-a mai insistat. Încercase atunci s-o aducă cu picioarele pe pământ, avertizând-o că toate astea o să se sfârşească prost, făcându-i chiar morală: distribuind droguri, punea viaţa altor persoane in pericol şi devenea astfel complice cu traficanţii. Dar nu era nimic de făcut. „Nu-mi cere să-mi las mama să moară” fusese singurul răspuns al Federicăi şi discuţia fusese încheiată.

Multă vreme, se mulţumise să livreze pliculeţe pe ici, pe colo, de-a lungul traseului ei de la stupi. Apoi, la începutul faimoasei veri, boala mamei sale se agravase şi mai tare. Ar fi trebuit operată rapid, ceea ce necesita o sumă mare.

Acela a fost momentul când Dustface intrase în viaţa lor. Traficantul ăla irascibil şi brutal controla o parte din cartier. Dustface o pândea deja de o vreme pe Federica. Tânăra avea acea aură misterioasă pe care o au uneori femeile din

America de Sud, chiar atunci când trăiau în mizerie. Un amestec de demnitate şi de distincţie care explica, fără îndoială, faptul că, în timpul deselor descinderi ale poliţiei, sticleţii nu-i căutau niciodată pricină. Acest dar îi dăduse lui Dustface ideea de a o folosi pe Federica drept cărăuş, ca să aducă în Statele Unite cocaină.

Dacă Sam ar fi ştiut de planul ăsta, s-ar fi opus, utilizând şi forţa, ca să-şi apere prietena. Din nefericire, se întâmpla în perioada când lucra la Atlantic City. Fără să-i sufle un cuvânt, Federica a luat un avion spre Caracas şi, in zborul de întoarcere, a adus cu ea treizeci de biluţe de cocaină pe care le-a înghiţit cu puţin timp înainte. Acest moment a fost unul dintre cele mai groaznice din scurta ei existenţă. Tot drumul s-a rugat, torturată de teama ca latexul ambalajului să nu se topească şi drogul să nu i se răspândească în stomac.

Coşmarul s-a încheiat şi s-a jurat că asta a fost ultima dată. Dar Dustface s-a întors, propunându-i o misiune mai puţin riscantă, dar care îi aducea un comision zdravăn. De data asta, era vorba să se ducă în Mexic şi să aducă o maşină ale cărei camere de aer fuseseră umplute cu cocaină.

Spre nenorocirea ei, Federica n-a ştiut să spună nu. S-a îmbarcat deci pentru Mexico, unde i s-a dat o Toyota obişnuită, plină cu praf alb. După ce a trecut de postul de frontieră de la Tijuana fără să fie controlată, a ţinut-o drept spre New York, luând-o pe drumurile cel mai puţin frecventate şi respectând viteza regulamentară. Toate bune şi frumoase, dar, ar fi trebuit să se teamă, pentru că se ştie că urciorul nu merge de multe ori la apă.

Pe drumul spre Baton Rouge, s-a oprit într-o staţie de benzină ca să facă plinul şi să meargă la toaletă. Când s-a întors în parcare, maşina dispăruse. Întâmplare nenorocită sau capcană? Pentru ea consecinţele ar fi fost aceleaşi: niciodată n-ar fi putut înapoia o asemenea sumă, şi o brută ca Dustface era în stare s-o tortureze, să o transforme în sclavă şi probabil s-o omoare.

În imposibilitatea de a se întoarce în Brooklyn, a luat autobuzul până la Atlantic City, ca să se ascundă in braţele lui Sam.

Tânărul a fost luat prin surprindere de povestea fetei. Disperată, Federica i-a împărtăşit intenţia de a părăsi pentru totdeauna New York-ul. Sam a încercat s-o facă să răzgândească: nu puteau lăsa totul în urmă aşa. Ar fi însemnat să trăiască fugind toată viaţa. Totuşi, nu se punea problema s-o abandoneze. Întotdeauna fusese convins că destinele lor erau legate şi că se vor salva împreună sau aveau să piară împreună. El însuşi îşi reproşa că nu a prevăzut catastrofa, dar oare nu refuza să vadă ceea ce îi era frică să vadă? Toată noaptea, Federica i-a cerut iertare că l-a atras în această poveste, dar acum era prea târziu.

În cele din urmă, Sam a decis să se întoarcă singur la New York. Naiv, credea că până la urmă lucrurile se vor aranja. Autobuzul Greyhound l-a lăsat în oraş spre seară. S-a dus întâi acasă, apoi s-a decis să meargă singur să-l înfrunte pe Dustface. Mai întâi a golit cutia din fier în care ascundea economiile pentru studii. Erau acolo aproape şase mii de dolari. Era gata să-i dea lui Dustface în schimbul promisiunii de a o lăsa în pace pe Federica. Dar mai înainte s-a oprit şi i-a făcut o vizită prietenului său, Shake Powell. Acesta nu era acasă şi Sam a considerat că era chiar mai bine aşa. A escaladat faţada imobilului până la acoperiş şi de acolo s-a strecurat până la fereastra camerei prietenului său. Ascunsă după o cărămidă din perete, a găsit arma pe care o păstra Shake. Un fel de ascunzătoare pe care i-a lăsat-o în grijă fratele lui, înainte de a pleca să-şi petreacă vacanţa la Rykers Island[15]. Sam a verificat dacă era încărcată, apoi a strecurat-o în buzunarul interior al jachetei. Întotdeauna s-a ţinut la distanţă de arme, dar se îndoia foarte tare, de data asta, că lucrurile o să decurgă aşa cum spera el.

Dovadă, în cele din urmă, că nu era chiar aşa de naiv…

*

— Iată-l pe fiul rătăcitor, mereu gata să viseze!

Timbrul unei voci metalice îl readuse pe doctor la realitate şi îl făcu să tresară, ca şi cum era prins pe picior greşit. Ridică ochii ca să-l descopere pe Shake Powell, care tocmai intra pe uşa sacristiei.

— Shake!

— Salut. Sam!

Oricât de incredibil ar fi părut, Shake s-a făcut preot şi i-a urmat părintelui Hathaway. A fost distrus de moartea fratelui său care s-a sinucis în închisoare şi, fără îndoială, găsise în credinţă alinarea de care avea nevoie.

Ca în vremurile bune, şi-au strâns mâna după un cod complicat, înainte de a se îmbrăţişa călduros. Marele Negru era la fel de masiv ca un boxer. Purta nişte jeanşi prespălaţi şi o jachetă de trening care abia îi cuprindea trupul musculos. Barba tăiată foarte scurt şi albită contrasta cu pielea neagră şi mată. Shake era o forţă a naturii, foarte puternic, şi Sam nu-şi mai aducea aminte de câte ori îl apărase de-a lungul vremii.

— Cum îţi merge?

— Mai bine decât ultima oară.

Cei doi bărbaţi nu se mai văzuseră de zece ani, deşi, din când în când, mai ţinuseră legătura. Aşa cum îl sfătuise Shake după acea teribilă noapte, Sam a rupt orice legătură cu cartierul, deşi l-a costat foarte mult să nu-şi mai poată vedea singurul prieten care i-a fost cu adevărat apropiat.

— Am impresia că a fost ieri, remarcă Sam, ca să nu se lase pradă emoţiilor.

— Şi mie mi s-a părut o eternitate. Ultima oară, eram încă nişte puşti, în timp ce astăzi tu porţi costum şi eşti şef într-un mare spital.

— Este şi meritul tău.

— Termină cu prostiile!

Rămaseră un moment tăcuţi, apoi Shake se decise:

— Am auzit despre Federica şi te-am sunat de mai multe ori…

— Ştiu, am primit mesajele tale şi mi-au făcut bine, chiar dacă nu ţi-am răspuns.

Apoi, condus de un al şaselea simţ, Shake întrebă:

— Ai necazuri, amice?

— Cine nu are?

— Haide, vino să-mi povesteşti la o cafea. Poate este casa Domnului, dar se face al naibii de frig!

Shake locuia într-un mic apartament, curat şi bine întreţinut, chiar în spatele bisericii. Îl invită pe Sam să ia loc pe unul dintre taburetele din living, apoi trecu în spatele unui bar ca să prepare două espresso la un aparat cromat, antic, de făcut cafea, care s-ar fi potrivit într-un vechi bar italian. Pe etajere se îngrămădeau numeroasele trofee câştigate de Shake în timpul turneelor de box. Dar, ca să nu lase să se creadă că este o apologie a violenţei, preotul înrămase o frază din Shakespeare: „Sângele nu se spală cu sânge, ci cu apă”.

— Gustă din asta şi spune-mi noutăţile, făcu el punând o băutură cremoasă în faţa doctorului.

— Este o cafea columbiană?

— Una jamaicană: Blue Mountain. Straşnică, nu-i aşa?

Sam aprobă clătinând din cap.

— Priveşte, făcu Shake arătând o bucată dintr-un ziar prins în piuneze pe o grindă de lemn, am decupat articolul pe care l-a publicat *New York Times* despre tine.

— Articolul era mai mult despre spital decât despre mine, răspunse Sam.

— După cum văd, mereu faci pe modestul…

Sam ridică din umeri.

— Am primit şi cecurile tale, reluă Shake. Cinci mii de dolari la fiecare Crăciun, pentru operele de binefacere ale parohiei…

— Am încredere în tine: ştiu că banii vor fi bine folosiţi.

— Da, dar nu eşti obligat să trimiţi.

— E un mod de a-mi plăti datoriile, îi explică Sam. Când am plecat de aici cu Federica, părintele Hathaway ne-a dat bani.

— Ştiu: mi-a spus cândva că a fost cea mai bună investiţie pe care a făcut-o în întreaga lui viaţă.

— Dar banii ăia erau destinaţi săracilor…

Un zâmbet firav lumină faţa lui Shake.

— Nu te-ai gândit niciodată că noi eram săracii epocii?

Sam meditǎ o clipă la acest adevăr, apoi se întoarse spre prietenul lui.

— Sam, mi se întâmplă un lucru absolut aiurea…

Sam îi povesti apoi întâmplările ciudate care i-au afectat viaţa în ultimele zile. Îi pomeni mai întâi întâlnirea lui providenţială eu Juliette, acea senzaţie nouă de bine şi de plenitudine care l-a cuprins, i-a dat speranţa că regăseşte iubirea şi că-şi poate întemeia o familie. Temerile, precum şi stângăcia lui l-au împiedicat s-o aibă şi acum aproape au grăbit tot talmeş-balmeşul care a urmat exploziei aeriene. Cu câteva reţineri, Sam făcu apoi o relatare a incredibilei lui aventuri cu acea femeie-poliţai care afirma că este un *emisar* căzut din cer, pentru a îndeplini o misiune macabră.

Shake Powell era un preot care mergea din casă în casă şi care hotărâse să-şi folosească viaţa ajutând familiile defavorizate şi tinerii în dificultate. Metafizica nu era punctul lui forte şi lăsa problemele teologice altora. De asemenea, nu era foarte înclinat spre supranatural. Ascultă totuşi cu mare seriozitate dezvăluirile amicului său. Ştia că Sam nu era niciun iluminat, niciun om credul. În viaţa lui de slujitor al Bisericii, Powell se confruntase el însuşi o dată sau de două ori cu lucruri inexplicabile. Când s-a întâmplat, s-a înclinat cu umilinţă în faţa acelui *ceva* care îl depăşea. Spera să primească toate răspunsurile mai târziu.

Totuşi, pe măsură ce povestea lui Sam se derula, nu-şi putea stăpâni tulburarea, şi neliniştea lui crescu atunci când doctorul îi relată acel târg oribil pe care i-l propusese emisarul.

Un lung moment, amândoi au tăcut, spoi Shake a rupt tăcerea cu o întrebare pe care era obligat s-o pună, cu toate că ştia deja răspunsul:

— N-ai fost niciodată credincios, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Sam, prefer să nu mint.

— Ştii, uneori Dumnezeu…

Sam respinse scurt întorsătura pe care o lua discuţia:

— Te rog, lasă-l pe Dumnezeu.

Apoi se ridică de pe canapea ca să se aşeze pe marginea ferestrei. Zărea terenul de baschet pe care jucase de-atâtea ori. Păstra amintirile, deşi estompate. În unele zile, se distra foarte bine, alteori, lua o chelfănealã de la cei mai mari, mai puternici, mai duri. În orice caz, nu-şi arătase niciodată lacrimile, ceea ce însemna deja o formă de victorie.

— După tine, ce ar trebui să fac? întrebă Sam întorcându-se spre prietenul lui.

Shake oftă.

— Ce mi-ai povestit e tulburător, dar nu trebuie să cedezi şantajului acestui pretins emisar

— Dar ne ameninţă, pe Juliette şi pe mine.

— Atunci trebuie s-o înfrunţi, fără s-o implici şi pe Juliette. Trebuie să o aperi pe femeia pe care o iubeşti, Sam.

— Nu sunt sigur că sunt în stare.

— Mereu te subestimezi…

— Nu, vorbesc serios. Nu ştiu ce să fac.

— Lasă-mă să-i vorbesc eu, propuse Shake lovind cu pumnul în palma mâinii. Doar să-l sperii puţin…

— Nu, Shake, de data asta n-o să meargă. Femeia asta lasă impresia că nu se teme de nimic.

— Nu există cineva care să nu se teamă de nimic. Crede-mă.

Preotul îl conduse pe Sam la maşină. Încet, cartierul se trezea: băcănia coreeană îşi deschidea uşile, un autobuz şcolar urca încet strada pe unde de la Frisco începea agitaţia.

— Ştii, nu trece o zi fără să mă gândesc la faimoasa seară de acum zece ani, atunci când…

— Da, ştiu, i-o tăie Shake. Dacă te consolează, şi eu mă gândesc în fiecare zi.

— Eşti sigur că am luat decizia bună?

Regretul se putu citi în ochii preotului.

— Niciodată nu eşti sigur că ai luat decizia bună. Ceea ce dă gustul libertăţii pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o.

Sam răsuci cheia în contact, apoi coborî geamul:

— Salut, Shake!

— Ţine-mă la curent şi nu ezita să mă chemi dacă ai nevoie de mine. Şi nu mai aştepta zece ani ca să te întorci! Lucrurile s-au potolit acum şi nu mai ai de ce te teme.

Sam nu era atât de convins.

După ce îi mai făcu o dată semn cu mâna, demară. Adesea, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost înarmat când s-a dus la întâlnirea cu Dustface. În fond, a salvat-o cu adevărat pe Federica, în seara aia celebră, sau n-a făcut decât să amâne un sfârşit ineluctabil?

Din acea zi, în orice caz, a învăţat că oamenii se împart în două categorii: cei care au ucis pe cineva şi restul.

El aparţinea primei categorii.

22

Iată că am trimis înaintea ta un înger
ca să te apere pe drum și ca să te
ducă la locul pe care ți l-am pregătit.

Exodul 23. 20

Cu ghiozdanul pe umăr, Grace se plimba pe străzile din East Village. La începuturile carierei sale, o trimiteau mereu să patruleze în acest cartier. Şi-l amintea ca pe un loc efervescent în care imigranţii din Europa de Est se amestecau cu punk-işti, rastas[16] şi gotici[17]. Ca peste tot în Manhattan, cartierul era pe cale să devină zonă rezidenţială, chiar dacă unele insule de sărăcie rezistau în jurul HLM[18]-urilor din Alphabet City.

Frigul era pătrunzător, dar soarele dimineţii anunţa o zi frumoasă de iarnă. Grace se opri într-o patiserie din colţ ca să comande o cafea la pachet şi o felie de tort. Hotărât lucru, viaţa era plină de tentaţii cărora era greu să le rezişti!

Jodie Costello urca pe 1st Avenue spre Tompkins Square Park. O mulţime de vânzători de suvenire se înşirau de cele două părţi ale străzii. Ascunsă în spatele unei tarabe, Jodie se asigura că nu e niciun poliţai prin preajmă. Când fura genţi, prefera să „opereze” asupra turiştilor, pentru că probabilitatea de a găsi bani lichizi era mai mare. Totuşi, în dimineaţa asta, s-a orientat spre o zonă mai puţin turistică, dar şi mai puţin bătută de poliţişti. Nu se simţea bine: dârdâia, avea rău de la stomac şi abia se ţinea pe picioare. Trebuia să îşi aleagă o ţintă uşoară. Nu un tip care ar fi vrut să facă pe eroul şi să se ia după ea, de exemplu.

Ochi o femeie care era cu spatele la ea, îmbrăcată cu o jachetă de piele, avea o alură sportivă şi părea încă tânără.

Era riscant, dar avea amândouă mâinile ocupate cu un pahar de cafea şi o prăjitură. Pe deasupra, geanta de piele părea de calitate, ceea ce o făcea să presupună că avea bani.

Jodie cântărea situaţia: „Mă duc, nu mă duc, mă duc, nu mă duc…” Doamne, detesta să facă asta. Se simţea mizerabil şi îi era frică. „Mă duc, nu mă duc…” Avea nevoie de bani. Din nou era pe gol şi simţea picăturile de sudoare care îi alunecau pe şira spinării. „Mă duc, nu mă duc…” Dintr-odată, se hotărî şi începu să-şi ia elan: „Mă duc”.

Grace îşi simţi mâna stângă zburând violent în faţă, ca şi cum i se desfăcea umărul. Paharul dansă în aer înainte de a se vărsa pe asfalt. Ea însăşi se dezechilibră şi căzu. În fugă, îşi zări agresorul: era o femeie, o fată tânără chiar, îmbrăcată într-o haină militară. Avu timp să-i remarce părul răvăşit şi unghiile date cu negru. Timp de o clipă, privirile li se încrucişară. Ceva se aprinse dintr-odată în ochii stinşi ai lui Jodie: un amestec de speranţă şi de groază, rapid şterse de un val de îndoială. Nu dură mai mult de o secundă, dar momentul se desfăşură cu încetinitorul, se fixă pentru totdeauna, ca o strălucire de cristal, în memoria lor.

Apoi totul se acceleră, Jodie deja o luă la fugă, strângând la piept geanta pe care tocmai o furase. În jurul ei se auzeau voci indignate. Grace se ridică in picioare într-o clipă şi pomi în urmărire. Ceva o tulbura la fata asta, dar nu ştia ce. Jodie traversă strada, ferindu-se de maşini. Aruncă o privire în spate, mirată să vadă că victima a prins-o din urmă. Încercă să iuţească ritmul, alergând cu respiraţia tăiată şi fără să-şi mai simtă picioarele. Într-un concert de claxoane, Grace traversă la rândul ei printre maşini, ca să ajungă pe trotuarul opus. Alerga bine, câştigând câţiva centimetri la fiecare fuleu. Jodie simţi cum i se întoarce stomacul pe dos: dacă ar fi mâncat ceva, ar fi vărsat acolo, în mijlocul trotuarului. Inexorabil, Grace venea tare din urmă şi, cu cât se apropia, cu atât era mai tulburată, fără să priceapă bine încă motivul exact al emoţiei. Jodie era la capătul puterilor. Câţiva paşi, şi o să fie prinsă. Când ajunse pe strada 14, o

luă la stânga. Nu departe era o staţie de metrou. Trebuia să mai reziste câţiva metri.

— E acolo! strigă un bărbat.

Jodie se uită în urmă ca să-i vadă pe cei doi poliţişti în uniformă, care se luară după ea.

Încrucişându-şi pentru a doua oară privirea cu cea care-i furase geanta, Grace simţi un fior de gheaţă de-a lungul spinării. Pricepu atunci ce-o tulbura aşa de mult la această fată, dar era atât de incredibil, încât mintea ei refuza să admită.

Total panicată, Jodie intră în gura de metrou şi o luă repede pe scara principală. Adunându-şi toate puterile, sări bariera automată, cu Grace şi cei doi poliţişti pe urme. Grace nu voia să renunţe. Împinse mai mulţi călători, coborî o scară rulantă în sens invers ca să ajungă, în cele din urmă, pe peron. Din nou o zări pe fată şi inima ei vorbi în locul raţiunii:

— Jodie? strigă ea. Jodie!

Fata se opri brusc, ca lovită de trăsnet. Se întoarse încet, dădu drumul genţii pe care o ţinea în mână şi îşi simţi inima bătând, ca şi cum explodase în ca o grenadă, în mii de schije. „Vocea asta… chipul ăsta…”

Paralizate şi incapabile să scoată un sunet, cele două femei se aflau faţă in faţă, despărţite doar de câţiva metri.

— Mam…? începu Jodi şi vocea îi îngheţă.

Deschise din nou gura, dar nu-i ieşi niciun sunet şi tot trupul îi fu copleşit de spasme de necontrolat. Din nou, timpul s-a oprit şi asta a fost clipa *lor*. O clipă de cunoaştere şi recunoaştere: un moment în afara timpului şi a raţionalului.

Trenul sosi în trombă, deplasând aerul ca un ciclon.

Când legile gravitaţiei îşi recăpătară drepturile, Jodie făcu încă un pas ca să se apropie de Grace. Dar cei doi poliţişti ajunseseră în dreptul lor şi cel mai voinic se năpusti cu toată greutatea asupra adolescentei.

— O ţin eu! strigă el trântind-o violent la pământ.

O imobiliză fără dificultate, o întoarse cu faţa în jos şi ii răsuci braţele la spate, ca să-i pună cătuşele.

Îi prinsese deja prima cătuşă, când o lovitură grozavă de picior dată în coaste îi tăie respiraţia. Fără să priceapă ce i se întâmplă, se întoarse spre Grace chiar în clipa când aceasta îi dădea o a doua lovitură, în faţă, dezechilibrându-l.

— Urcă în vagon! îi porunci fiicei sale în timp ce al doilea poliţai îşi ridica bastonul ca să-şi apere colegul.

Înlemnită de emoţie, Jodie rămase ţintuită locului, fără să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Urcă în tren! repetă Grace când auzi semnalul care anunţa închiderea uşilor.

O primă lovitură de baston o izbi în ceafă, apoi a doua. Chiar înainte de a-şi pierde cunoştinţa, i se păru că îşi zăreşte fiica sărind în vagon.

În timp ce garnitura se punea în mişcare, Jodie îşi lipi faţa de geam ca să-i vadă pe poliţişti cum îi târau mama în sus, pe scări.

*

Shake Powell era îngrijorat. N-a vrut s-o arate în faţa lui Sam, dar povestea asta cu emisarul l-a tulburat şi o întrebare nu îi dădea pace.

Sună la informaţii şi ceru să i se facă legătura cu spitalul St Matthew’s. Acolo se prezentă şi ceru cu doctorul Galloway.

— Shake?

— Spune-mi, bătrâne, cum se numeşte femeia despre care mi-ai vorbit adineauri?

— Grace Costello, răspunse Sam. Îţi spune ceva?

— Nu, minţi preotul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Se grăbi să închidă, de teamă ca prietenul lui să nu-i pună alte întrebări.

„Grace Costello” repetă ca un ecou. Era numele pe care se temea să nu-l audă. Shake simţi dintr-odată cum îi zvâcnesc tâmplele. Avea nevoie de aer. Aproape clătinându-se, cobori scările ca să ajungă la terenul de baschet.

„Grace Costello!” Poate că trebuia să-l avertizeze pe Sam? Luă în calcul o clipă şi ipoteza asta, dar nu se putu hotărî. Aproape resemnat, intră în biserică şi se închină. Toţi anii ăştia, ca să reuşească să-şi păstreze credinţa, *a pariat* fără încetare pe existenţa unui Dumnezeu înţelegător şi îndurător. Dar, în fond, ce ştia el despre natura cerului? Sigur, Dumnezeul cu care întreţinea el un dialog era binevoitor şi generos.

Dar oare Dumnezeul acela exista şi în altă parte decât în sufletul lui?

*

Juliette se trezi într-un confort care pusese capăt ultimelor trei nopţi petrecute în celulă. Se strecură o ultimă oară sub pilota moale şi caldă ca puful, înainte de a arunca un ochi la pendulă şi să se sperie: era 9:30 şi trebuia să fie la serviciul de imigrări la ora 10, pentru vizita medicală, indispensabilă prelungirii vizei. O poveste cu nişte vaccinuri care nu erau la zi.

Se grăbea să intre sub duş când găsi biletul lui Sam pus pe pernă. Îl citi cu încântare. O dată. de două ori, de trei ori.

Înfăşurată într-o pătură, ieşi pe plajă ca să se lase îmbrăţişată de cer, de ocean, de vânt. Euforică, savură câteva clipe noua fericire, amintindu-şi cu plăcere tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore.

Aerul din larg era îngheţat, dar nu destul ca s-o împiedice să facă roata de mai multe ori pe nisip.

Se simţea frumoasă, parcă plutea. Viaţa era minunată.

*

Când deschise ochii, Grace era îndesată pe uşa din spate a unei maşini de poliţie.

— Hei, uşurel! Sunt de-a casei! strigă ea.

Din faţă, unul dintre poliţişti se întoarse spre ea aruncându-i o privire urâtă. Trebuie spus că ţinea la nas o batistă plină de sânge…

— Sunteţi pe cale să faceţi o mare porcărie, băieţi. Sunt detectiv la districtul 36.

— Aşa e, răspunse şoferul, şi mama este Britney Spears!

— Verificaţi în buzunarul de la piept…

Ca să ia la cunoştinţă, agentul cu faţa turtită scotoci în jacheta lui Grace şi dădu peste insigna NYPD.

— La dracu’, atunci! înjură „bătăuşul' apăsând pedala de frână.

Făcu manevra şi parcă, de-a lungul Lexington.

— Şi fata aia? întrebă pe jumătate convins.

— Era una dintre legăturile mele! explică Grace.

— Totuşi, nu ţi-a furat geanta?

— Era o fentă!

— O fentă?

— Ascultaţi, băieţi, nu căutaţi să înţelegeţi tot, OK?

— Şi trebuia să ne faci praf? Aproape mi-ai spart nasul!

Grace ridică din umeri.

— Trebuia să fac ceva ca să repar porcăriile voastre.

— Ne făceam doar meseria. Recunoaşte că aparenţele îţi erau potrivnice, se justifică cel de la volan, dezlegând-o.

— Bine, bine! Până atunci faceţi-vă utili şi conduceţi-mă undeva.

— Unde mergeţi?

— La spitalul St Matthew's, spuse ea frecându-şi încheieturile.

*

Centrul se sănătate John Kennedy îşi avea sediul într-un turn de metal şi sticlă în colţul dintre Park Avenue şi strada 52. Juliette intră în clădire grăbită, întârziase la întâlnire cu un sfert de oră, dar, mă rog, n-o s-o bage la închisoare pentru asta.

„Oricum, aici nu se ştie niciodată…”

Aşteptând liftul, aruncă o privire admirativă bolţii bizantine – acoperită cu frunze de aur şi mozaic – care domina holul de la intrare. Asta îi plăcea ei la New York: chiar dacă trăiai aici de ani de zile, în fiecare zi descopereai câte ceva.

Luă ascensorul până la etajul 33, promiţându-şi să se întoarcă să admire bolta, după placul inimii, când o să termine cu formalitatea asta.

Îşi prezentă documentul de convocare la biroul de primiri. Înainte de a pătrunde într-un coridor cu miros de spital, i se ceru să aştepte. Juliette tot plutea în nori şi nici chiar culorile austere, şterse şi reci ca oţelul, nu reuşeau să-i afecteze moralul. Bineînţeles că ar fi preferat să fie în altă parte. „Ca să rămâi sănătos, fugi de doctori”, repeta mereu străbunica ei, care se pregătea să atingă vitejeşte bariera celor nouăzeci şi cinci de ani, şi până acum, tânăra franţuzoaică se străduise să-i urmeze sfatul.

— Domnişoara Beaumont? întrebă un bărbat in halat alb.

— Eu sunt.

— Eu sunt doctorul Goldwyn. Dacă sunteţi de acord, o să începem.

Juliette îl urmă până într-o cameră impersonală şi lungă. Vizita trebuia să fie o consultaţie rapidă. Mai întâi o să îi facă vaccinul, apoi o să-i ia sânge. Pe urmă, a răspuns la câteva întrebări privind antecedentele medicale şi cele familiale. În fine, doctorul i-a făcut o consultare de rutină. Ca să destindă atmosfera, Juliette ceru ca pe o favoare:

— Fără cancer astăzi, vă rog: sunt îndrăgostită!

Dar doctorul nu schiţă niciun zâmbet. Centrul de sănătate îngrijea oameni din închisoare şi, dacă sperai la puţină căldură, mai bine băteai la altă uşă.

— Gata, domnişoară.

— Pot să plec?

— Da, lăsaţi-ne o adresă şi o să vă trimitem lista completă. Doar dacă nu doriţi să aşteptaţi rezultatele.

— Durează mult?

— O jumătate de oră.

— O să rămân, hotărî ca.

Măcar să termine odată cu toată povestea asta. Au rugat-o să ia loc într-o sală de aşteptare aseptizată. Luă o cafea de la un automat şi rămase multă vreme în faţa ferestrelor, admirând cum se reflectau zgârie-norii care mărgineau Park

Avenue. Ca într-un joc de oglinzi, fiecare prismă de sticlă reflecta cerul şi clădirile dimprejur. Juliette găsi asta magnific şi îngrozitor în acelaşi timp, poate pentru că ea se simţea minusculă, fragilă, muritoare.

Cafeaua îi făcea greaţă. Turti paharul de carton între mâini De ce avea dintr-odată un presentiment ciudat în legătură cu sănătatea ei?

Era ridicol. Se simţea bine. Dacă i-ar fi cerut, ar fi putut alerga la maratonul de la New York sau ar fi putut urca cele şapte mii de trepte de la Empire State Building. Îşi alungă temerile gândindu-se la lucruri pozitive. Imediat ce o să plece de aici, o să se ducă să-l sărute pe Sam. Sigur avea o pauză la prânz şi ar fi putut merge să se destindă în Bryant Park.

Uşa sălii s-a deschis şi a apărut o infirmieră.

— Domnişoară Beaumont, doctorul Goldwyn are rezultatele dumneavoastră. Vă rog să mă urmaţi.

*

Jodie îţi ţinu fruntea lipită de geam tot drumul. Peisajul subteran al metroului defila prin faţa ochilor săi cu o viteză ameţitoare. Sfâşiată între frică şi supărare, nu ştia la ce să se gândească. Sigur, îşi pierdea minţile. Cum să explice altfel faptul că a crezut că-şi vede mama?

Oh, nu-şi făcea iluzii. Ştia bine că Grace era moartă şi îngropată de zece ani. Toate astea nu erau decât un efect secundar al nenorocitului de drog. Un fel de halucinaţie care îi tulbura minţile.

Totuşi, totul a părut atât de real. Mama ei era exact aşa cum îşi aducea ea aminte: aceeaşi vârstă, aceeaşi alură, aceeaşi voce protectoare şi liniştitoare. În mintea ei, imaginile acestei întâlniri ciudate se derulau cu încetinitorul, în timp ce un bubuit din ce în ce mai puternic îi răsuna în creier. O întrebare revenea fără încetare. De unde-i ştia femeia aia prenumele şi de ce a apărat-o de poliţai? Jodie nu avea nici cea mai mică idee şi, ca s-o spună drept, nu era

deloc sigură de ce văzuse pentru că, de când drogul făcea parte din viaţa ei, îşi pierduse orice certitudine.

Fata coborî la staţia Union Square şi luă trenul spre nord. În vagonul care o ducea spre Bronx, cineva îşi aruncă privirea spre cătuşele care îi atârnau la încheietură. Jodie îşi băgă mâna în buzunar ca să le ascundă.

Acum lacrimile îi inundau faţa şi nu putea face nimic ca să le oprească. Niciodată nu se simţise mai vulnerabilă şi mai singură.

*

Juliette împinse uşa biroului doctorului Goldwyn.

— Luaţi loc, domnişoară Beaumont.

Se aşeză în faţa lui. Avea aerul superior al doctorului care ştie despre tine ceva ce tu habar nu ai şi care consideră asta ca pe o putere.

— Deci? întrebă Juliette ca să pună capăt acestui spectacol.

Doctorul îi întinse tinerei o foaie de hârtie: rezultatele de la analiza de sânge. Juliette o apropie, dar nu văzu decât o înşiruire de cifre care îi dansau sub ochi.

— O să mor curând? întrebă ea, nici foarte serioasă, nici foarte îngrijorată.

— Dimpotrivă…

— *Dimpotrivă?*

— Facem un test de sarcină tuturor pacientelor noastre la vârsta aptă să facă un copil…

— Şi…?

— Sunteţi însărcinată, domnişoară Beaumont.

23

Nu suntem făcuţi decât din cei pe care-i iubim, și din nimic altceva.

Christian Bobin

Spitalul St Matthew’s

— Doamnă, n-aveţi voie în zona asta.

Grace Costello se pregătea să treacă pe lângă biroul de primiri al serviciului de urgenţe. Se apropiase de tabelul pe care erau afişate intervenţiile, ca să caute numele lui Sam.

— Locul ăsta este rezervat personalului! o avertizară doi mastodonţi de la pază, năpustindu-se spre ea.

Se pregăteau s-o înhaţe, când le fâlfâi pe sub nas insigna miraculoasă, înainte de a şi-o prinde la reverul jachetei.

— Poliţia! îl caut pe doctorul Galloway, este urgent!

Connie consultă planificarea şi o informă:

— Etajul doi, sala 203.

Grace urcă treptele val vârtej şi ateriză în camera lui Sam, care termina de pansat un puşti, care făcuse greşeala să repete acasă o secvenţă din *Jackass*[19].

Văzând-o apropiindu-se, doctorul ridică ochii spre cer, dar Grace nu-i lăsă timp să-şi manifeste furia:

— Am nevoie de ajutorul tău, Galloway.

Surprins de cererea ei. o cercetă mai atent.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă arătând spre echimozele făcute de loviturile de baston.

— Nimic grav.

— Stai, sângerezi…

Mirată, Grace îşi duse mâna la arcadă: un fir de sânge curgea de-a lungul tâmplei. S-a lovit cu capul de pământ când s-a bătut cu poliţiştii, dar nu credea că este rănită.

— Stai jos, să mă ocup de asta, propuse Sam după ce termină cu pacientul lui.

Grace îşi scoase jacheta şi se aşează pe un scaun. Sam se înarma cu o compresă şi se apucă să dezinfecteze rana.

— Cine te-a pocnit aşa?

— Doi poliţai, dar ar fi trebuit să vezi ce le-am făcut cu lor.

Sam nu se putu împiedica să nu zâmbească în faţa acestei tresăriri de orgoliu şi acum îl înţelegea mai bine pe Rutelli, care nu reuşise niciodată să-i mărturisească sentimentele acestei femei mândre care te intimida.

— N-are rost să faci pe dura cu mine, ştii asta.

— Cu atât mai bine, pentru că am nevoie de ajutorul tău şi mi-ar plăcea să nu fie nevoie să te implor în genunchi.

— Ajutorul meu, pentru ce?

— Ca să-mi găseşti fiica.

Aproape imperceptibil, vocea i se schimbase şi Sam crezu că ghiceşte o umbră de vulnerabilitate la Grace Costelio.

— Ţi-ai revăzut fata?

— Întâmplător: a încercat să-mi fure geanta, acum jumătate de oră.

— E clar, grozavă familie mai aveţi! oftă el.

Ea îl privi cu o urmă de reproş.

— Este serios, Galloway. Sunt realmente îngrijorată. Avea ceva în priviri, ştii…

El se încruntă:

— Ce?

— …strălucirea aia întunecată şi îngrijorătoare pe care o au uneori drogaţii.

— Dar cum a fost posibil s-o întâlneşti din întâmplare?

Grace îi povesti în amănunt circumstanţele întâlnirii ei cu Jodie şi, într-un fel, Sam nu reuşi să-şi stăpânească emoţiile.

— De ce nu încerci să-i vorbeşti? propuse Sam.

Ea şopti:

— Pentru că sunt moartă, Galloway. Credeam că în timp o să reuşeşti să pricepi.

— Pentru o moartă ai o tăietură destul de frumoasă, spuse el examinând rana, după ce o dezinfectase. O să trebuiască

să-ţi pun două copci.

În timp ce pregătea materialul, Grace continuă:

— Vreau să mă ajuţi să dau de Jodie şi să-i vorbeşti.

— Ca să-i spun ce?

— Găseşti tu ceva, am încredere în tine.

— De ce eu?

— Pentru că are nevoie de îngrijire şi pentru că eşti doctor. Şi pentru că…

— Da?

— …pentru că nu te am decât pe tine, Sam. Pentru toată lumea sunt moartă şi aşa trebuie să rămân. Sub niciun pretext nu pot interveni în viaţa oamenilor.

Ridică ochii spre el. În privirea ei speranţa se amesteca acum cu teama unui refuz. Timp de câteva secunde, latura feminină îşi spunea cuvântul, şi Sam fu impresionat de forţa şi de feminitatea ei.

Grace nu lăsă tulburarea să pună stăpânire pe ea.

— Vai, ia-o mai uşurel, ceru ea tresărind, o faci special sau ce?

— Da, îmi place să te văd suferind.

— Bine, încântată că-ţi pot oferi porţia de plăcere pe ziua de azi, dar acum aştept un răspuns: mă ajuţi sau nu?

Ignorând întrebarea. Sam continuă să se informeze:

— Unde locuieşte fata ta în momentul ăsta?

— Dacă ştiam, m-aş fi putut lipsi de serviciile tale.

— Tu eşti poliţia, remarcă el, eu nu sunt decât doctor.

Ea tăcu. El reflectă câteva secunde înainte de a constata:

— Dacă vrei s-o găsim pe Jodie, cred că avem nevoie de cineva…

Grace se încruntă. Sam scoase din portofel cartea de vizită pe care i-o dăduse Rutelli şi i-o arătă lui Grace.

Reacţia ei fu hotărâtă:

— Lasă-l pe Mark departe de toate astea, înţelege!

— Ascultă, mi-ai spus că Jodie avea o pereche de cătuşe agăţate de încheietură. Este un amănunt care n-o să treacă neobservat. Cineva o să semnaleze la poliţie şi Rutelli o să fie informat.

— Nu obligatoriu. Ştii foarte bine că a fost retrogradat…

Sam insistă:

— Dacă îl punem la curent, sunt sigur că o să ne ajute într-un fel sau altul. Era un bun poliţist, nu?

— Cel mai bun, răspunse Grace fără ezitare.

— Atunci lasă-mă să-l sun. Asta n-o să ne oprească pe noi să încercăm şi singuri ceva.

Grace încă ezita. Sam o smulse din rezerva ei.

— Tipul ăsta e nebun după tine, Costello, dar asta presupun că o ştiai.

Grace nu îi răspunse, dar ceva străluci în privirea ei. Nu o lacrimă. Doar o lucire colorată de nostalgie şi regret.

Sam continuă:

— După moartea ta, ceva s-a stins definitiv în Rutelli.

— Crezi că nu mi-am dat seama?! N-are rost să răsuceşti cuţitul în rană. Îţi amintesc că am fost asasinată. Nu eu am ales ce mi s-a întâmplat!

Sam o privi cu compasiune. Pentru prima oară, Grace i se părea umană. Fără îndoială nu era foarte diferită de el şi dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări poate ar fi putut fi prieteni. O întrebare îi veni atunci în minte:

— Cine te-a omorât, Grace? Ştii?

Întrebarea rămase în suspans, plutind câteva secunde în aerul călduţ al spitalului, până ce uşa s-a deschis şi Janice Freeman a intrat în cameră cu un pacient.

— Credeam că sala asta e liberă…

— Am terminat, răspunse Sam, dar aş avea nevoie să-mi dai ziua liberă.

— Nici nu te gândi, îl opri Janice, sala de aşteptare e plină-ochi şi aminteşte-ţi că deja ţi-ai luat o după-amiază, nu mai departe de ieri…

— Nu ţi-am cerut nici măcar o zi de concediu de doi ani de când lucrez aici!

— Ei bine, ţine-o tot aşa.

— Este important, insistă el.

— Ţi-am spus nu, Galloway, am de organizat nişte ture.

Grace se nelinişti. Ca adeptă a metodelor în forţă, se interpuse între cei doi doctori şi o privi ţină pe impozanta şefă de serviciu.

— Poliţia din New York. Suntem într-o anchetă delicată şi avem nevoie de doctorul Galloway ca să ne ajute.

*

Jodie coborî pe peronul unei staţii din South Bronx. Buzele îi tremurau şi fruntea îi ardea. Se simţea atât de slăbită, încât s-a decis să se ducă direct la Cyrus, chiar dacă ştia că era o greşeală. Nu avea bani şi el n-o să scape ocazia să-şi reia avansurile. Dar aşa este când eşti în pană: nu-ţi mai aparţii cu adevărat. Aparţii diavolului interior care îţi devorează pântecele şi te torturează fără încetare. Şi asta n-are nicio legătură cu voinţa şi raţiunea.

Jodie traversă curtea înconjurată de imobile murdare şi coşcovite, apoi o tăie pe un teren viran împrejmuit cu sârmă ghimpată. De câţiva ani, datorită fondurilor publice, unele locuri au fost renovate, ceea ce nu era cazul zonei Hyde Pierce. În media, era de bonton să pui accentul pe spiritul creator al cartierului şi pe eforturile locuitorilor lui de a reface un climat de securitate. Altfel spus, sudul Bronx-ului rămânea tot unul dintre colţurile cele mai sărace din ţară. Oamenii care trăiau aici rareori au dorit aşa ceva şi, dacă aveai chef de o mică plimbare, mai bine alegeai un alt loc.

Ca teleghidată de o forţă rea, ajunse în faţa cvartalului unde trăia Cyrus. Pe faţada blocului un desen întunecat întruchipa un prizonier în spatele gratiilor, care privea cum zboară un porumbel. Dedesubt, cu litere scrise cu şablonul, erai prevenit: „Infernul există atunci când moare speranţa”. Un slogan frumos care n-a împiedicat niciodată pe nimeni să se drogheze…

Când intră în casa scării, Jodie se întâlni cu una dintre clientele lui Cyrus, o siluetă fantomatică, slabă şi plină de răni, care fusese cândva o femeie, dar care nu mai semăna cu nimic.

„Poţi să nu urci, ştii…”, îi şoptea o voce în cap.

Era un murmur îngrozitor, un rânjet rău care se distra cu suferinţa ei şi pe care era incapabilă să-l controleze. Dar aşa era: vina făcea parte din tortură.

„Ţi-e frică, nu-i aşa? insista vocea. Ştiu că ţi-e frică.”

Jodie se chinuia să n-o asculte. Urca treptele ca un robot, se străduia să nu se gândească. Oricum, nu avea puterea să lupte. Îi era frig, atât de frig că ar fi vrut să se înfăşoare într-o pătură şi să adoarmă pentru totdeauna.

Dar vocea nu-i dădea niciun răgaz.:

„Eşti o sclavă, ştii? O sclavă *junky*[20]„.

Ajunse în faţa apartamentului lui Cyrus. Auzea acea muzică insuportabilă, atât de tare că făcea să vibreze uşa.

„Ai impresia că ai suferit destul, nu-i aşa? Dar dacă împingi uşa asta, o să faci un pas în plus în tenebre.”

Jodie se opri câteva secunde, ca pentru a se convinge că încă îşi stăpânea destinul.

„Hai dă-i drumu', intră, o incita vocea. Dar va fi mult mai rău decât îţi imaginezi, crede-mă.”

Ar fi vrut să apese pe un buton ca să facă suferinţele să tacă. Îşi simţi picioarele arzând şi, cu un ultim efort, ciocăni în uşă:

— Sunt eu, Cyrus!

S-a auzit zgomotul unui zăvor tras. Apoi uşa s-a deschis şi Jodie a fost aspirată în cameră, ca şi cum ar fi căzut într-un abis.

*

Unul lângă altul, Sam şi Grace urcau pe bulevardul care trecea pe lângă spital. Cu mobilul la ureche. Sam discuta aprins cu Rutelli. Voia să ştie dacă poliţistul a primit veşti despre Jodie.

— Şi de ce te interesează? întrebă Rutelli.

— Pentru că presupun că Jodie este în pericol.

— Sunt exact zece ani de când micuţa asta este în pericol: de când şi-a pierdut mama.

O umbră de tristeţe întunecă privirea lui Grace, care asculta conversaţia printr-o cască.

— Ştiţi unde locuieşte? întrebă Sam.

— A fugit dintr-un cămin pentru tineri delincvenţi acum şase luni, explică poliţistul. De atunci a fost imposibil de localizat. Ultima oară a fost zărită pe lângă South Bronx, dar nu am o adresă exactă şi e dificil să mergi să patrulezi acolo, la noroc.

— Ascultă: Jodie a reuşit să scape, fără să fie umflată de doi poliţişti, azi-dimineaţă.

— În ce loc?

— Lângă East Village. Le-a scăpat, chiar dacă unul dintre ei a apucat să-i pună o cătuşă.

— La dracu', de unde ştii toate astea?

— Nu contează, Rutelli.

— Ai revăzut-o, nu-i aşa?

— Pe cine?

— Pe femeia care se dă drept Grace, ai revăzut-o?

Sam o întrebă de Grace din priviri, dar ea scutură din cap şi cu un gest al mâinii îl obligă să pună capăt conversaţiei.

— Trebuie să închid, Rutelli. Sună-mă dacă ai vreo informaţie.

*

Taxiul era prins în trafic. Nerăbdătoare, Juliette ceru şoferului s-o lase în dreptul Murray Hill. Ajungea mai repede pe jos şi aerul îngheţat ar fi ajutat-o poate să-şi limpezească gândurile.

Încă sub şoc, nu reuşea să se calmeze. Dacă inima îi spunea să trăiască din plin această fericire, raţiunea o sfătuia să nu se ambaleze.

S-a gândit din nou la tot ce a trăit în ultimele zile. Există într-adevăr perioade în care totul se accelerează în viaţă. Acest copil a fost conceput cu o săptămână înainte, într-o seară de viscol, cu un bărbat pe care nu-l cunoştea atunci decât de câteva ore.

Încercă să-şi pună ordine în gânduri. Era oare momentul potrivit ca să aibă un copil? În mod ideal, şi-a spus întotdeauna că o să devină mamă atunci când o să aibă o

slujbă stabilă, o casă a ei şi o relaţie stabilă. Şi de ce oare nu aştepta să se termine şi cu sărăcia din Africa sau venirea unui nou Mesia?

Bineînţeles, era lefteră şi viaţa ei nu era un exemplu de stabilitate. Bineînţeles, lumea era în plin haos şi planeta era distrusă de poluare, dar ce sens ar fi avut viaţa ei fără copii?

Două întrebări nu îi dădeau pace. Să-i spună lui Sam că e însărcinată? Şi dacă da, cum o să reacţioneze?

O maşină care încerca să-şi taie drum claxonând o atinse, şi şoferul o insultă furibund. Ca să nu sfârşească zdrobită, scotoci în geantă şi îşi puse ochelarii. Tocmai şi-i potrivea când îl zări pe Sam pe cealaltă parte a străzii.

Inima i-o luă la goană. Se pregătea să-l strige şi să-i facă semn, când îşi dădu seama că era însoţit de o femeie. La început, n-o distinse clar. Îi bătea soarele în ochi. Juliette îşi schimbă locul ca s-o observe pe Grace în amănunt. Era înaltă, brunetă, subţire, căţărată pe cizme cu tocuri. O pereche de jeanşi mulaţi pe picioarele subţiri şi o jachetă de piele bine cambrată îi dădeau o alură seducătoare şi relaxată.

Ca să nu vadă, Juliette renunţă să traverseze şi se ascunse după o covrigărie. Cine era femeia asta? O colegă de serviciu? O prietenă? O amantă?

Într-o clipă, toată bucuria legată de sarcină se evaporă, făcând loc unei melancolii instantanee.

Cu toate eforturile, Juliette nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la cea pe care o considera deja ca pe o rivală. Păreau legaţi de o ciudată complicitate. Purtau o conversaţie animată. La un moment dat, femeia puse mâna pe braţul doctorului, ca să-l invite să intre într-o cafenea. Pentru că se aşezaseră la o masă la intrare, Juliette putu să-şi continue supravegherea uitându-se prin peretele de sticlă.

Felul în care femeia capta lumina era bizar. O răspândea. Avea ceva inaccesibil, în genul Catherine Zeta-Jones, dar cu o nuanţă de *girl next door* care inspira încredere. Oricum, era o adevărată newyorkeză. Juliette era sigură. O bănuia

charismatică şi cu un caracter puternic. Genul de femeie capabilă să-şi hotărască propriul destin.

Timp de o secundă, Juliette se întrebă de ce se simţea atât de furioasă şi de frustrată. Fără îndoială, pentru că această femeie era „mai bine decât ea”: mai înaltă, mai frumoasă, mai stăpână pe ea. Văzând-o cu Sam, se trezeau în ea toate îndoielile legate pe puterea ei de seducţie.

Să fie gelozie? În orice caz, era o suferinţă reală. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă încredere în Sam, ştiind foarte bine că nu avea încredere în ea însăşi.

Atunci, ca să se liniştească, se gândi la mesajul pe care i-l înregistrase pe reportofon, la biletul pe care i-l trimisese de dimineaţă, la ultimele ore pline de pasiune pe care le petrecuseră împreună.

Dar asta nu îi alina durerea.

*

Aşezaţi la masa de lângă fereastră, Sam şi Grace se gândeau la ce ar fi de făcut ca s-o găsească pe Jodie.

— Dacă fata ta se droghează, cu siguranţă a frecventat un spital sau un centru de îngrijire.

— Crezi?

Printre cei care iau supradoze sau metadonă, serviciile de urgenţă ale spitalelor primesc şi mulţi toxicomani. Aş putea cerceta dosarele de primire ca să văd dacă dăm de vreo urmă.

— Ai voie să faci asta?

— În teorie, nu. Pot totuşi să dau câteva telefoane. Cunosc medici din majoritatea spitalelor: oameni pe care i-am întâlnit în misiunile umanitare din Africa şi din Balcani. Mi-am creat nişte relaţii: dacă insist, n-o să mă refuze.

— Foarte bine. numai că trebuie s-o luăm în ordine. Mark a spus că a fost văzută bântuind prin South Bronx.

— OK, sun la centrală ca să aflu numerele spitalelor din acea zonă.

*

— Nu? nicio urmă de Jodie Costello? Eşti sigur? Cu atât mai rău, Alex, îţi mulţumesc.

Sam închise. Era al cincilea telefon fără succes. Spera să afle mai multe de la Alex Stiple, un doctor pe care-l cunoscuse în Nigeria, în ultima campanie de vaccinare contra poliomielitei. Stiple era şeful internelor de la Spitalul de urgenţă din Mount Crown, cel mai mare spital din Bronx, şi Sam crezuse cu adevărat că dă de o pistă telefonând acolo.

Citi decepţia pe chipul lui Grace şi încercă s-o liniştească:

— O să reuşim, afirmă el, sunt sigur că, în cele din urmă, o s-o găsim pe Jodie.

Ca să-i arate cât de implicat era, se pregătea să formeze un alt număr, când îi sună mobilul.

— Galloway, spuse după ce deschise aparatul.

— Sam? Sunt Juliette…

Am vrut să te sun de mai multe ori, dar nu aveam numărul. Deci cum a mers vizita medicală?

— Bine, unde eşti?

— Pe Park Avenue. Pot să trec să te văd? Să mâncăm împreună…

— Ascultă, mi-ar plăcea grozav, dar mi-este imposibil. Cu epidemia asta de gripă suntem depăşiţi. Oamenii aud despre gripa aviară la televizor şi au luat-o razna. Trebuie să-i liniştim. Sunt prins la urgenţă până la ora 14, apoi mă apuc de consultaţii.

— Unde eşti?

Sam ezită. Chiar nu voia să o mintă, dar nu era momentul să-i vorbească despre Grace Costello. O să-i povestească totul… mai târziu, atunci când o să fie sigur că pericolul a trecut.

— Unde sunt? La muncă, unde să fiu.

— La spital?

— Da, la spital, răspunse el stânjenit.

Grace îi aruncă o privire ciudată, ca pentru a-l avertiza.

— Ce făceai când te-am sunat?

— Eram cu o pacientă, răspunse el, o fetiţă de şase luni.

— De ce suferă?

— De bronşită. Este o bronşită care îi afectează pe toţi sugarii şi care…

— Ştiu ce e bronşita. Cum se numeşte pacienta ta?

— Ah… Maya. Ascultă, ai o voce ciudată, Juliette. Eşti sigură că totul este în regulă?

— Nu, nimic nu e în regulă.

— De ce?

— Pentru că mă minţi.

— Ba, nu-i adevărat, se apără el.

— TU MĂ MINŢI! strigă ea dând două lovituri cu latul palmei în peretele de sticlă al cafenelei.

Toţi clienţii tresăriră şi, în acelaşi timp cu Sam, ridicară privirile spre geam.

Juliette era acolo, în picioare. Sam o privea, cu un aer aiurit. Ea murmură ceva la adresa lui şi, citindu-i pe buze, ghici mesajul:

„I don’t trust you anymore.[21]„

Doctorul se ridică şi ieşi din cafenea alergând. Dar Juliette fugea de el. Încercă s-o reţină.

— Aşteaptă, te rog!

Tânăra ieşise în şosea şi agita mâinile ca să oprească un taxi.

— Juliette! Ascultă-mă, vrei? Dă-mi voie să-ţi explic!

Un taxi se opri în dreptul franţuzoaicei care urcă în el fără să-i arunce nicio privire lui Sam. Medicul alergă pe lângă maşină, bătând în geam fără succes. Apoi taxiul prinse viteză şi se pierdu in trafic.

— Rahat! lăsă Sam să-i scape.

Când se întoarse, o văzu pe Grace Costello depărtându-şi braţele în semn de neputinţă.

— Sunt dezolată. Galloway.

— Şi tu, mai termină!

Şi mai adăugă ceva când telefonul sună. Răspunse fără să aştepte, convins că era Juliette cea care îl suna.

— Ascultă, iubito, pot să-ţi explic totul! În orice caz, nu e absolut nimic din ce-ţi imaginezi…

— Aş vrea mult să te cred, răspunse vocea lui Alex Stiple, dar sunt sigur că eu sunt cel care trebuie să te convingă…

— Alex? Iartă-mă, bătrâne, credeam că… e altcineva.

— Femeile! oftă Stiple. Toate ne mănâncă sufletul, nu?

— Da, aprobă Sam aruncându-i lui Grace o privire ucigaşă, nu crezi că mai bine ai spune…

— În orice caz, dacă te mai interesează, am găsit-o pe Jodie Costello.

— Adevărat? făcu Sam arătând cu degetul spre Grace.

— Mi-a luat ceva timp, pentru că nu ea e de fapt cea care s-a tratat, ci a însoţit o prietenă care a făcut o criză urâtă. Dacă vrei, am o adresă.

— Dă-i drumu', răspunse Sam luând un pix din buzunarul interior al jachetei.

Ca un elev, îşi notă în palmă datele pe care i le dicta prietenul său.

După ce-i mulţumi, Sam închise. Îşi revenise puţin.

— Să mergem, propuse întorcându-se spre Grace. Maşina nu e departe, dar cu circulaţia asta ar fi mai bine să ne grăbim.

Sam mergea cu pas hotărât spre parcarea spitalului. O luă înaintea lui Grace cu câţiva zeci de metri, în timp ce aceasta îl interpelă:

— O mică precizare, Galloway!

— Care?

— Fii convins că apreciez ajutorul tău, îl asigură ea ajungându-l din urmă, dar, chiar dacă mă ajuţi, nimic n-o să se schimbe.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă încruntându-se.

— Sunt aici ca s-o iau pe Juliette cu mine, şi asta n-o să se schimbe, înţelegi?

Câteva secunde, nu spuse nimic, ca şi cum tot nu credea în povestea asta cu toate întâmplările tulburătoare care se adunaseră. Grace îl privea uimită, ca hipnotizată de energia

lui. Individul ăsta avea ceva uimitor în încăpăţânarea lui de a vrea să facă bine.

— Grăbeşte-te, o să-ţi găsim fiica, fu singurul răspuns. Ridicând mâna, arătă cu degetul spre ceas ca s-o facă pe Grace să priceapă că timpul era măsurat.

*

Un zâmbet sadic strălucea pe faţa lui Cyrus. Jodie îl implora să-i dea ceva. Nu contează ce: pilule, praf, heroină… Nu avea bani, dar putea plăti *altfel*.

Dealerul exulta. Ştiuse întotdeauna că Jodie o să ajungă într-o zi la mila lui. Aşa era cu drogurile: la început, veneau la el cu un aer ţanţoş, apoi când îi cădeau pradă cu adevărat, se întorceau târându-se, lăsând demnitatea la o parte, gata să facă orice.

Mai mult, micuţa Jodie era deosebit de bine făcută. Puţin prea slabă poate, din cauza porcăriilor pe care le înghiţea… dar cu forme.

Rareori fusese atât de excitat. Nu arăta nici milă, nici înţelegere pentru fata asta total confuză. Cyrus trăia într-o lume unde nu existau decât raporturi de forţă. Dar, înainte de a trece la lucruri serioase, o să se distreze puţin cu ea. Îi porunci să se aşeze pe o canapea şi să-şi scoată haina. Cum se mişca încet, se lipi de ea şi îi sfâşie puloverul.

— Arată-mi micul tău piercing!

Violenţa lui o scoase dintr-odată pe Jodie din moleşeală. Scoase un ţipăt şi căută să scape. Dar Cyrus se aruncă peste ca şi o apucă de gât.

— Nu aşa repede, Babe-o-rama!

Jodie se sufocă. În zadar încerca să se elibereze. Cu o singură mână, tânărul negru o sugruma. Jodie nu mai avea aer, simţea cum sângele îi bubuia în urechi. Cyrus strânse şi mai tare, şi Jodie crezu că leşină. El profită ca s-o dezechilibreze şi s-o pună la pământ. Imediat fu deasupra, călare pe spinarea ei. Simţea cum îl cuprinde un nou val de dorinţă, dar Jodie se zbătea cu o energie care îi solicita toată atenţia.

— Stai liniştită!

Îi puse genunchiul pe şira spinării ca s-o imobilizeze, ceea ce nu fu dificil, având în vedere că era de două ori mai greu decât adolescenta. Apoi îi răsuci braţele. Ceva trosni, şi Jodie scoase un strigăt de durere.

— Gura! urlă el, dându-i o palmă care ar fi putut să pună la pământ un boxer.

Capul lui Jodie se lovi de podea şi păru că-şi pierde cunoştinţa. Membrele îi înţepeniră şi toţi muşchii îi împietriră, ca şi cum intra într-o criză de catalepsie. Cyrus profită ca să-şi scoată bandana pe care o purta în jurul frunţii şi o băgă în gura fetei.

Când îşi recapătă cunoştinţa, Jodie era legată şi cu căluş la gură. Cyrus cobora scara şi o purta de umăr ca pe un banal sac de ciment. Ajuns în curte, deschise portbagajul unui Lexus ultimul model, o aruncă pe Jodie înăuntru şi se aşeză la volan.

În timp ce conducea, scoase din buzunar un mobil cromat şi formă un număr ca să-şi anunţe sosirea.

— Ai ce ţi-am cerut? întrebă o voce.

— Da, domnule, răspunse Cyrus.

Apoi închise.

Dealerul îşi mişcă mâna strâmbându-se de durere: asta mică îl zgâriase până la sânge, îi smulsese pielea. Ar fi trebuit să-i dea o chelfăneală bună şi imediat să-i facă felul. Asta merita.

Dacă îşi ţinuse firea nu fusese din înţelegere pentru Jodie, ci doar pentru că îi pregătise alte distracţii.

Şi, în orice caz, din locul unde o ducea, puţini se întorseseră.

24

Răul pe care oamenii îl fac le
supravieţuieşte.
Dar binele ades îi însoţeşte-n groapă.

Shakespeare

La volanul bolidului său, Cyrus rula cu viteză de-a lungul străzilor din Hyde Pierce. Voia să termine cât mai repede cu afacerea asta. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie în altă parte, dar când Vulturul pleşuv îţi cere un *serviciu*, e bine să nu întârzii să i-l faci. Cel puţin, dacă vrei să-ţi mai prelungeşti puţin şederea pe lumea asta…

Vulturul pleşuv se numea de fapt Clarence Sterling. Era şeful celei mai importante reţele din Bronx South şi aproape toată marfa pe care o livra Cyrus provenea de la el. La începuturile sale, Sterling nu era decât un lichidator care îşi oferea serviciile celui care plătea mai mult. Apoi a profitat de o reglare de conturi între două bande rivale ca să se lanseze, la rândul lui, în afaceri.

Cu timpul, cruzimea şi modul nemilos de eliminare a duşmanilor i-au adus porecla de Vulturul pleşuv, chiar dacă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o pronunţe în faţa lui. Sigur, violenţa era parte integrantă din acest gen de afaceri, dar Clarence Sterling îi adăuga o doză suplimentară de brutalitate.

Adevărul este că-i *plăcea* să provoace suferinţă. În parte, şi-a construit legenda răstignindu-l pe o masă de biliard pe un dealer care a încercat să-l trişeze: două piroane în încheieturi, şi alte două ca să-i zdrobească gleznele. Şi asta n-a fost singura lui faptă „eroică”. Cu alte ocazii, martorii au vorbit despre torturi şi mutilări, în locul unui „simplu” glonţ care ar fi rezolvat problema.

În ultima vreme, violenţa părea că s-a accentuat. Se şoptea ici şi colo că Vulturul pleşuv era bolnav şi că nu mai

era întreg la minte (dacă a existat vreodată raţiune într-o minte ca a lui).

Cu câteva zile înainte, când Cyrus prelua livrarea heroinei proaspăt sosite, Sterling şi-a manifestat dorinţa de a-i găsi o fată pentru *ceva mai special*. Ce înţelegea Vulturul pleşuv prin asta Cyrus nu voia să ştie şi s-a ferit să pună cea mai mică întrebare. Când, la sfârşitul vizitei, Sterling şi-a reînnoit cererea, imediat s-a gândit la Jodie.

Cyrus dădu înapoi ca să parcheze pe o mică alee care ducea spre un şir de depozite recent renovate. Aici îşi avea Vulturul pleşuv cartierul general. Dealerul se opri în faţa unui garaj, îşi semnaliză prezenţa scurt, claxonând, apoi făcu un semn spre camera de supraveghere plasată deasupra intrării.

„Bine că s-a terminat”, se gândi, auzind-o pe Jodie care lovea cu piciorul în portbagajul din spate. În câteva secunde, uşa automată se ridică şi Lexus-ul o luă pe o rampă de beton care ducea la nivelul inferior.

Cyrus execută ordinele pe care le primise. Deschise portbagajul şi o apucă pe Jodie de păr, obligând-o să iasă.

— Cyrus, te rog. Nu…

— Gura!

Jodie încercă să se zbată, dar avea clavicula fracturată, şi fiecare mişcare bruscă îi accentua durerea.

Traversară o parcare prost luminată, apoi dealerul o conduse într-o cameră lungă şi îngustă, unde o obligă să se aşeze pe un fotoliu înclinat, care semăna cu scaunul folosit de dentişti. Acolo îi legă mâinile de mânere, înainte de a-i lipi gura cu leucoplast.

Odată sarcina îndeplinită, Cyrus se grăbi să părăsească încăperea fără să mai aştepte nimic.

În momentul când stinse lumina, îi aruncă o ultimă privire fetei, convins că n-o să o mai revadă niciodată.

*

Mark Rutelli opri maşina în faţa intrării principale a birourilor NYPD.

— Nu puteţi parca aici! îl avertiză un tânăr agent în uniformă.

— Ştii ce, puştiulache? Nu numai că o să-mi las maşina aici, dar în plus o să mi-o şi păzeşti.

Urcă repede câteva trepte şi se opri exact când poliţaiul îl avertiză:

— O să cer să vi se ridice maşina!

Rutelli se întoarse şi se postă în faţa agentului. Era mai înalt ca el cu un cap. Era unul din acei tineri recruţi, arătoşi şi atletici, care semănau mai mult cu un Chippendale decât cu ideea pe care o avea Rutelli despre un „adevărat poliţai.

— N-o să pui să se ridice absolut nimic, flăcău!

— Este o ameninţare, ofiţer?

— Ah, da, răspunse Rutelli apucându-l de gât şi strângând cu putere. Dacă maşina asta se mişcă fie şi cu câţiva milimetri, o să-ţi zdrobesc mutra de capotă până ce va curge destul sânge ca să vopsesc clădirea în roşu. Este destul de limpede formulată ameninţarea?

— Mmm… cred… cred că da.

— Cum adică, crezi? întrebă strângând mai tare.

— Este… foarte… clar, reuşi să articuleze tânărul recrut sub ochii trecătorilor stupefiaţi.

Rutelli slăbi strânsoarea brusc.

— Văd că s-a înţeles.

Pătrunse în clădirea administrativă fără să se uite înapoi. Nu purta uniformă, dar experienţa îl ajută să treacă de filtrul de la recepţie. Renunţă la lift în favoarea scărilor, pe care le urcă în grabă. În fine, ajunse la etajul unde se afla biroul lui Jay Delgadillo, şeful patrulelor din NYPD.

Rutelli îl cunoscuse bine cândva. La începutul carierei lor, erau amândoi doi tineri şi străluciţi detectivi. Apoi drumurile lor s-au despărţit. Rutelli s-a cufundat într-o viaţă solitară şi de dependenţă, în timp ce Delgadillo a urcat repede toate treptele ierarhiei din poliţie. Animat de o puternică ambiţie politică, nu făcea un mister din intenţia de a deveni primul primar hispanic al New York-ului.

De parcă ar fi fost în misiune, Rutelli trecu de bariere până la uşa biroului fostului său prieten.

JAY DELGADILLO
ŞEFUL PATRULEI

Chiar dacă una dintre secretare a încercat să-l oprească: „Nu, domnule, nu puteţi…”, Rutelli intră în cameră fără să fie anunţat.

Delgadillo era într-o discuţie cu alte două persoane. Nemulţumit de apariţia acestuia, reacţionă rapid:

— Mark, nu poţi să aterizezi aşa in biroul meu. Te rog să ieşi!

— Dă-mi doar trei minute, Jay, este important.

Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Delgadillo n-ar fi întârziat să cheme paza, dar se temea de reacţiile imprevizibile ale lui Rutelli şi preferă să nu-şi asume riscul.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, le spuse interlocutorilor.

Rămaşi singuri, cei doi bărbaţi se lansară într-o discuţie dură.

— Ce mai vrei, Mark?

În câteva cuvinte, Rutelli îl puse la curent, îi explică faptul că o căuta pe Jodie Costello şi îi cerea să fie anunţat primul dacă cineva îi semnala o fată cu o pereche de cătuşe la mâna dreaptă.

— Nici nu se pune problema! răspunse decis Delgadillo. Nu mai eşti decât o simplă patrulă, Mark. Şi, după toate porcăriile de anul trecut, nu mai eşti în situaţia să ceri nimic. Lăsă să treacă apoi câteva secunde înainte de a adăuga: Dacă vrei părerea mea, ar trebui chiar să te mulţumeşti cu faptul că mai ai o slujbă.

Rutelli oftă. Timp de o secundă, avu chef să se arunce asupra lui Delgadillo să-l facă să tacă. Apoi se gândi la Jodie şi se stăpâni.

— Întrevederea a luat sfârşit, decise Delgadillo, arătându-i uşa

În loc să se îndrepte spre ieşire, Rutelli se apropie şi mai mult de biroul superiorului său.

— Ascultă, Jay, în viaţă nu există numai politică. Şi tu o cunoşteai foarte bine pe Grace. Şi dacă-mi amintesc bine, noi doi am fost prieteni…

— Este adevărat, admise Delgadillo, am fost prieteni, dar asta înainte ca tu să devii o zdreanţă.

— Termină cu asta, Jay!

— Ştii, Mark, eşti slab şi nu-mi plac oamenii de acest gen. Sunteţi ruşinea poliţiei şi, când o să se facă într-o bună zi curăţenie, o să fii primul care o să plece.

Rutelli se străduí încă o dată să se stăpânească. Bănuia că Delgadillo voia să-l facă să cedeze. În loc să se lase impresionat, se postă în faţa ferestrei mari care dădea spre bulevard.

— Vezi clădirea din marmură roz de-acolo?

— Da.

— În spate e o curte mică, un teren asfaltat unde puştii pot juca baschet.

— Şi? întrebă Delgadillo exasperat.

— Şi, răspunse Rutelli privindu-l în ochi, dacă lăsăm armele şi insignele şi mergem să „stăm de vorbă” ca de la bărbat la bărbat în curticica aia, ştii foarte bine cine o să fie cel *tare* şi cine cel *slab*…

— Să mergem să ne batem într-o curte! Să „stăm de vorbă ca de la bărbat la bărbat”! îl ironiză Delgadillo. Trezeşte-te, Mark! Unde te crezi? Într-un film? S-a terminat cu astea. A trecut vremea ta.

Rutelli clătină din cap.

— *Crezi* că s-a sfârşit, pentru că nu eşti singur pe teren, pentru că porţi costume Armani şi pentru că în continuare crezi că ai ajuns important.

— Mi-e milă de tine.

— Ţie milă de mine? Foarte bine. Lasă-mă să-ţi amintesc ceva: mai ţii minte spargerea de la bijutierul de pe Broadway, unde am fost chemaţi amândoi de urgenţă?

— Ştiu unde vrei să ajungi…

— Îţi aminteşti ce ai simţit când unul dintre spărgători ţi-a pus arma în ceafa? Eu, eu sunt sigur că-ţi aminteşti. Sunt sigur chiar că încă visezi noaptea aia. Şi în ziua aia, erai foarte mulţumit să fiu alături de tine…

— Bine, admise Delgadillo, mi-ai salvat viaţa acum cincisprezece ani imobilizându-l pe hoţul ăla, dar ţi-ai făcut datoria, nimic mai mult. Şi dacă vrei să ştii, dacă nu interveneam eu erai dat afară de multă vreme. Deci cred că mi-am plătit datoria, Mark…

— Nu întru totul, mai e ceva, insistă Rutelli. E ultima dată, ai cuvântul meu: dacă mă ajuţi, nu-ţi mai cer niciodată nimic.

Delgadillo încrucişă mâinile şi se legănă uşor în scaun, oftând, se gândi zece secunde înainte de a tranşa problema:

— OK, o să dau instrucţiuni, făcu el ridicând telefonul. Dacă o patrulă află ceva despre Jodie Costello, o să fii prevenit primul şi o să te lase să acţionezi.

— Mulţumesc, Jay.

— Totuşi, există o condiţie la schimb: luni dimineaţă, vreau demisia ta pe birou. Ori una, ori alta.

Rutelli nu se aştepta la această ultimă lovitură. Demisia lui! Ce-o să se întâmple cu el dacă îl dau afară? A pierdut deja aproape totul. Totuşi, încasă şocul fără să clipească.

— Foarte bine, o s-o ai.

— Demisia, arma şi insigna, precizează Delgadillo.

*

Sam părăsi East Harlem şi o luă pe Triborough Bridge ca să ajungă în Bronx. Grace îl puse în gardă.

— Dacă o găsim pe Jodie, nu trebuie să-i vorbeşti de mine sub niciun pretext, pricepi?

— O să fie dificil…

— Ştiu, dar te descurci ca s-o examinezi şi s-o convingi să facă o cură de dezintoxicare.

Sam clătină din cap:

— Şi cum o să fac să-mi justific intervenţia? Jodie este o adolescentă rebelă care n-o să accepte ca un necunoscut să

intre în viaţa ei ca să-i dea lecţii de morală.

— Dacă eşti tu, o să meargă. Ai ceva care inspiră încredere, şi o ştii foarte bine.

Afară, soarele lăsase locul norilor, şi câţiva fulgi de zăpadă cădeau, ici şi colo, pe parbriz. Grace apăsă butonul şi închise căldura de sub scaunul ei. Interiorul maşinii de teren o făcea să se gândească la o combinaţie între un iaht de lux şi lemn, piele şi tehnologie de ultimă oră. Pentru a douăzecea oară citea cu îngrijorare adresa unde se presupunea că locuieşte fiica sa.

— Ascultă, Galloway, adresa pe care o avem se află în Hyde Pierce. Este un loc care poate fi periculos, aşa că te rog să iei ăsta cu tine.

Sam renunţă un timp să privească drumul, ca să constate că Grace îi întindea un Glock.

— Credeam că ţi-au luat arma. se miră el.

— Un poliţai bun are întotdeauna una de schimb. Haide, ia-o.

Doctorul refuză.

— Detest armele.

— Lasă predicile: când e bine folosită, o armă poate salva vieţi.

— Nu mă convingi. Ultima oară când am pus mâna pe o armă s-a terminat rău.

— Adică?

— Am omorât un om.

Grace rămase surprinsă. O clipă, amândoi tăcură. Apoi Grace pricepu că Sam spunea adevărul.

— Când a fost asta?

— Acum zece ani, în Bedford-Stuyvesant.

— Cunosc cartierul.

— Acolo am fost elev, şi Federica la fel. Avea nevoie de bani pentru un dealer din zonă, un anume Dustface, care îşi fixa întâlnirile într-o fostă *crack-house.*

— Şi tu te-ai dus să-l găseşti… ghici Grace.

— Am adunat o parte din sumă şi credeam că asta o să-l calmeze, dar am luat arma de la un amic, în caz că…

— Ai dat peste dealer?
— Nu.
— Totuşi, mi-ai spus că…
— Nu pe el l-am omorât.
— Pe cine altcineva?

Sam fixă avertizoarele şi rămase tăcut. Se simţea dintr-odată febril şi agitat, ca şi cum retrăia scena.

— Când am intrat în *crack-house*, nu mă aştepta nimeni. Dustface se certa cu un client. Au început să se certe, şi dealerul a scos arma.

— Ce ai făcut?

— Ştiam că o să tragă. Atunci, ca să-l intimidez, l-am ameninţat cu arma mea. Tensiunea era mare. Am închis ochii şi glonţul a plecat. Nici măcar nu ştiu dacă am apăsat cu adevărat pe trăgaci. Tot ce ştiu este că, atunci când am deschis ochii, nu Dustface era mort, ci celălalt bărbat, care îi servise drept scut uman.

— Urâtă poveste, recunoscu Grace.

Nu trece o zi fără să mă gândesc la asta, într-un fel este actul care mi-a distrus viaţa. Niciodată n-o să mă împac cu asta…

Lăsă geamul ca să ia puţin aer rece înainte de a adăuga:

— Iată de ce nu vreau să iau arma.
— Te înţeleg, Sam, te înţeleg.

*

Cufundată într-un întuneric care o îngrozea, Jodie dârdâia de frică. Încercă să-şi desfacă legăturile, dar Cyrus o legase cu sârmă care îi intra în carne de fiecare dată când făcea o mişcare. Căluşul îi tăia respiraţia şi o împiedica să ţipe. Şi, chiar dacă ar fi putut urla, cine ar fi auzit-o?

Încercă să-şi recapete suflul pentru că distingea un zgomot de paşi. Imediat, îşi simţi corpul străbătut de un frison. Paşii se apropiau, ca şi cum cineva cobora o scară metalică. Din toate puterile, Jodie se rugă să nu se deschidă uşa, pentru că ştia că persoana care va intra n-ar fi putut să-i facă decât rău.

Un drug se ridică în zdrăngănit de fiare şi camera fu iluminată de o lucire palidă, care venea de la un glob de sticlă plin de praf.

În rama uşii stătea un bărbat. Silueta lui uriaşă se contura in lumină. Jodie simţi cum ii îngheaţă sângele. Bărbatul înaintă spre ea. Cu toate că era slab, avea corpul musculos şi dur. Era ras în cap, pielea depigmentată şi un tatuaj colorat i se întindea pe gât, lung şi la vedere, şi lui i se datora trista poreclă.

Clarence Sterling, Vulturul pleşuv.

Ca majoritatea oamenilor din cartier, Jodie îi cunoştea reputaţia, dar nu se gândise niciodată că drumurile lor o să se întâlnească. Ce voia Vulturul pleşuv de la ea? Ca un animal hăituit, îşi rotea ochii in jur, în căutarea unei scăpări, dar camera nu avea decât o masă, în afară de fotoliul în care era legată.

Sterling ducea o valijoară din oţel pe care o puse pe masă. Se apropie de adolescenta căreia îi aruncă o privire de zombi. Pielea lăptoasă, cu pete cenuşii, strălucea ca sideful şi-l făcea să pară o creatură aeriană.

Jodie voia să urle, dar nu putea să scoată niciun sunet. Atunci, contrar oricăror aşteptări, Vulturul pleşuv îi scoase căluşul:

— Dă-i drumu’: ţipă, plângi, îmi place…

Jodie îşi întoarse privirea şi se dezlănţui într-un hohot prelung.

Clarence deschise valijoara ca să-i examineze conţinutul: un set de seringi, flacoane şi bisturie de toate mărimile.

Îşi petrecu un timp alegând şi, când se întoarse spre Jodie, ţinea în mână o seringă plină cu o soluţie gălbuie.

Ea se răsuci ca să-i scape, dar era o iluzie. Fără dificultate, îi imobiliză o mână, apoi înfipse acul într-o venă proeminentă.

— Voiai drog? întrebă el cu o voce spectrală, ei bine, o să ai…

Dintr-o mişcare, apăsă pistonul.

Foarte repede, Jodie simţi cum orice rezistenţă îi cedează şi pricepu că nu-şi mai aparţinea. O durere teribilă, ca o arsură, îi urca până în inimă. Îşi lăsă capul pe spate şi plafonul începu a se învârti cu o viteză îngrozitoare.

Apoi urmă o gaură neagră.

25

Vampirii au noroc: se hrănesc cu alţii. Noi suntem obligaţi să ne devorăm singuri.

Extras din filmul *Bad Lieutnant,* de Abel Ferrara

Jodie deschise ochii cu greutate. La început, nu distinse decât ceva asemenea unui praf de foc, intens şi orbitor, care se învârtea în jurul ei. Mai era şi zgomot: ţipete de copii ca în curte, în recreaţie. Ca să se apere de lumina prea puternică, îşi puse mâinile la ochi, depărtând treptat degetele. Primul lucru pe care-l văzu în acel moment fu arcul din Washington Square.

Cum a aterizat aici, pe o bancă singuratică, tocmai în mijlocul Greenwich Village? Se uită la ceas: nu trecuse nici măcar o jumătate de oră de când fusese agresată de Vulturul pleşuv. Fata făcu o încercare să se ridice în picioare, dar trebui foarte repede să renunţe. Un fel de corset îi tăia pieptul, fără să mai vorbească despre vertebrele cervicale care o dureau îngrozitor.

Încercă să întoarcă uşor capul, dar mişcarea fu oprită de o descărcare paralizantă care îi iradia până în umăr. Îşi înăbuşi un geamăt. Un frison îngheţat o străbătu şi îşi auzi oasele trosnind precum cristalul. Îşi puse mâna tremurătoare pe piept: de ce avea impresia că are cinci şase coaste rupte?

Încet, trase fermoarul hainei. Un fel de vestă de salvare îi strângea mijlocul şi pieptul. De ce i-au pus chestia asta? A avut nevoie de un lung moment ca să priceapă ce i s-a întâmplat. Până când a băgat mâinile în buzunare unde a găsit un mesaj scris pe foiţă de ţigară:

One move: you BLOW

One word: you BLOW

Never forget I'm WATCHING YOU[22]

Deschise din nou haina şi examina accesoriul care îi înconjura toracele; nu era o vestă de salvare, era o centură cu exploziv.

*

„În sfârşit, a priceput!”

Aşezat în spatele monitorului, Vulturul era în culmea extazului. Datorită reţelei de camere instalate de-a lungul parcului, putea observa, în timp real, pe calculatorul lui, tot ce se petrecea în Washington Square. A împărţit ecranul în patru dreptunghiuri: trei imagini din parc sub unghiuri diferite şi un plan apropiat al lui Jodie.

Delicat îşi trecu degetul peste butonul portocaliu al detonatorului legat la mobilul lui. Acest simplu contact îl făcu să tresară.

Pentru că totul o să sară în aer. Maşinăria explozivă fixată de Jodie conţinea mai mult de un kil de TNT combinat cu fragmente metalice. Deflagraţia o să facă un masacru şi o să provoace panică. În ultimele luni, o femeie kamikaze sc aruncase în aer în metroul din Moscova. De aici i-a venit ideea... La televizor, s-a vorbit de douăzeci de morţi şi de mai mult de şaizeci de răniţi. El spera să facă mai mulţi. În douăzeci de minute, o să aibă loc o reprezentaţie de teatru susţinută de studenţi în faţa fântânii. Manifestaţia săptămânală aduna mereu multă lume. Ceea ce însemna un adevărat carnagiu!

În mintea lui bolnavă, întotdeauna a crezut că a distruge un lucru era modul absolut de a-l poseda. Bineînţeles, ar fi putut să nu aştepte şi să facă totul să sară in aer într-o secundă. Dar prefera să mai rabde un pic pentru a-şi savura din plin actul şi să facă maximum de victime. Mai ales îi plăceau pregătirile, momentul de calm înainte de a lăsa să vorbească focul, atunci când cea mai nebunească apoteoză pare încă imposibilă...

Cu câteva clicuri de mouse, dădu zoom pe faţa lui Jodie, ca să se delecteze cu disperarea ei. Era fascinat de fragilitatea acestei fete şi de eforturile pe care le făcea ca să nu cadă. Totuşi, o simţea la capătul puterilor. Pentru moment, totul mergea bine, dar trebuia să fie prudent. Din nou, îşi trecu degetul peste detonator.

Doar să nu întârzie prea mult.

*

Pe coridorul imobilului, unii se distraseră distrugând inutil toate soneriile de pe etaj. Aşa că Sam fu nevoit să bată în uşa apartamentului. Auzi paşi, apoi un foşnet şi bănui să este spionat prin vizor.

— Haide, intră! strigă o voce din spatele uşii.

Sam examină broasca şi constată că era distrusă dinainte.

— Nu sunt hoţ, anunţă el dorind să dea asigurări, şi de la poliţie nici atât.

În fine, se auzi o cheie răsucindu-se şi o mutră bosumflată apăru în prag: cea a lui Birdie, colega de apartament a lui Jodie. Tânăra era în ţinută de casă: un şort provocator şi un t-shirt roz-bombon care lăsa să i se vadă buricul.

— Pe cine căutaţi?

— Mă numesc Sam Galloway, sunt medic şi vreau s-o văd pe Jodie.

— Nu e aici, răspunse Birdie regretând deja că a deschis.

— Vă rog, e important, o asigură Sam strecurând un picior în uşă.

— Ce vreţi de la ea?

— Doar s-o ajut.

— N-are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Eu cred că are.

— Jodie are neplăceri?

— Se droghează, nu-i aşa?

— Puţin…

Sam căută privirea lui Birdie. Avea ochii trişti, mânjiţi de rimelul care curgea.

— Ascultă: ştiu că ai fost deja în spital din cauza unei supradoze şi că Jodie te-a dus acolo. Te-a ajutat de câte ori ai avut nevoie. Astăzi, este rândul tău. Dă-mi doar adresa unde, dacă am noroc, o s-o găsesc.

Birdie ezită:

— În momentul ăsta, n-o duce prea rău la Cyrus…

— Cyrus?

— Furnizorul nostru. O să vă scriu adresa lui, numai să nu-i spuneţi că o aveţi de la mine…

— Promit!

Birdie mâzgăli câteva cuvinte pe dosul unui bon de reduceri. Sam îi mulţumi şi îi întinse o carte de vizită cu datele spitalului.

— Dacă într-o zi vrei să scapi, vino să mă vezi, o să te ajut.

Birdie refuză cartea de vizită.

— Îmi daţi douăzeci de dolari?

— Nu, îmi pare rău, răspunse el decepţionat de reacţia fetei.

De fiecare dată când vedea oameni în mizerie şi decădere, Sam se învinovăţea că nu reuşeşte să-i ajute. Ar fi vrut să salveze pe toată lumea, chiar dacă ştia că nu era posibil. La spital, se distrau mereu pe seama acestei trăsături a lui, dar în acelaşi timp ştia că asta reprezenta şi forţa, şi echilibrul lui. Ajunsese deja pe scări, dar nu se putu împiedica să nu se întoarcă.

— Aşteaptă!

Sam scoase două hârtii din portofel şi le îndoi punând cartea de vizită în ele, în aşa fel încât Birdie luând banii trebuia s-o ia şi pe ea în acelaşi timp.

Fata apucă hârtiile şi trânti uşa fără să spună nimic.

Ajunsă în casă, Birdie se întoarse la ocupaţiile ei – privea la televizor – nu înainte de a da o raită prin bucătărie ca să arunce cartea de vizită la gunoi. Îşi puse cele două hârtii în elasticul de sub haine. Cu asta o să-şi poată cumpăra două doze pentru o călătorie minunată…

În timpul ăsta, Grace îl aşteptase pe Sam ascunsă după capota maşinii, gata să intervină în caz de pericol.

— Deci? întrebă ea neliniştită.

— Jodie nu era acolo, dar am o altă adresă. Urcă, o să-ţi povestesc pe drum…

Birdie se lungi pe canapea cu capul în jos şi braţele încrucişate ca să se lase mai bine invadată de muzică. Dintr-odată, o sclipire de luciditate venită de nicăieri o trimise spre bucătărie. Scotoci în pubelă, recuperă datele lui Sam şi prinse cartea de vizită în piuneze pe panoul de lângă frigider.

„Într-o zi, cine ştie…”

*

Terorizată de ideea de a face şi cea mai mică mişcare, Jodie îşi auzea inima cum bate în exploziv. Genunchii îi tremurau şi un gol imens i se căsca în pântece, ca şi cum se legăna într-un hău fără fund.

Cu câteva ore înainte, viaţa i se părea exasperantă şi fără sens, şi de mai multe ori se gândise că moartea ar putea fi o eliberare. Totuşi, în clipa asta, nu era sigură decât de un singur lucru: nu voia să moară. Ideea că totul ia sfârşit, atât de brusc, în această după-amiază de iarnă, o umplea de groază. Febrilă, îşi dădu capul pe spate ca să se bucure de infinitul cerului. Un fulg pufos i se lipi de obraz transformându-se în lacrimă arzătoare.

Fără să se mişte, privi înjur. Sub efectul panicii, percepea totul cu o mare acuitate, ca şi cum făcea corp comun cu fiecare persoană prezentă în parc.

Washington Square era situat într-unul dintre cele mai frumoase cartiere din Manhattan. Aici, zgârie-norii lăsau locul caselor mici, elegante, din cărămidă roşie. Crăciunul nu era departe şi în copaci şi pe balcoane ghirlande electrice desenau îngeri şi stele.

Cu toată zăpada, o faună amestecată se îngrămădea pe alei. Spaţiul era locul preferat al studenţilor de la Universitatea din New York ale cărei clădiri ocupau mai multe străzi din jurul parcului. Unii studenţi repetau o piesă

de teatru, alţii jucau frisbee, făceau jonglerii sau se dădeau cu rolele.

Dar cei mai mulţi îşi scoseseră instrumentele muzicale şi, cu tot frigul de afară, îi încântau pe trecători cu micile lor concerte. Era mult mai bine să cânţi aici decât între pereţii unui studio! La vest de parc, băncile şi mesele de lemn îi adunau în jurul lor pe jucătorii de şah, şi câţiva pasionaţi urmăreau o partidă îndrăcită între un bătrân evreu cu *kippa*[23] şi un Bobby Fischer în devenire.

Erau mame care aranjau fularele copiilor lor, le trăgeau căciulile de lână peste urechi înainte de a se hotărî să-i lase să alerge după veveriţe.

Era adevăratul spirit al New York-ului. Un New York multietnic şi multicultural, unde preţ de câteva clipe puteai să crezi într-o lume mai bună.

Jodie privea toate astea cu empatie nouă. Pe banca de lângă ea, un cuplu de îndrăgostiţi împărţea o prăjitură, giugiulindu-se. Îi privi emoţionată: ea o să moară fără să fi avut vreodată un iubit.

Dintr-odată, lângă fântâna centrală, un grup de studenţi care aşteptau începutul piesei de teatru reluară în cor *Hallelujah* de Leonard Cohen în stilul lui Jeff Buckley. Frapaţi de frumuseţea cântecului, numeroşi trecători se opriră ca să asculte şi, o clipă, sentimentul de graţie şi puritate plană deasupra parcului.

Apoi, un predicator, cu Biblia în mână, îi opri pe gură-cască pentru a le anunţa iminenţa unei catastrofe.

Dar nimeni nu-l luă în seamă…

*

Mark Rutelli patrula în Midtown, aşteptând, fără speranţă, ca un apel radio să-l pună pe urmele lui Jodie. Nu băuse nimic toată dimineaţa. Delgadillo ar fi fost foarte satisfăcut să-l vadă beat şi n-a ţinut să-i ofere plăcerea asta. Chestiune de demnitate.

Totuşi, de câteva minute, simţea că mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare. Aproape fără să vrea, piciorul apăsă pe frână în faţa unui magazin de băuturi alcoolice. Nu era cazul să viseze: încă n-a venit ziua să se lase de băut.

Intrase în magazin de unde ieşi cu o sticlă mică de votcă învelită în hârtie de ambalat. Aştepta să ajungă în maşină ca să tragă o primă duşcă. Alcoolul îi ardea limba, palatul şi gâtul înainte să aprindă flacăra reconfortantă din esofag şi apoi din tot corpul. Rutelli ştia foarte bine că această revenire nu era decât o păcăleală, dar, pe termen scurt, otrava îi permitea cel puţin să devină repede operativ. Cu inima plină de tristeţe şi vinovăţie, mai luă un gât şi constată cu uşurare că mâinile nu-i mai tremură.

Rutelli se simţea sfâşiat înlăuntru şi deformat la exterior. Era considerat viril şi dur, dar era exact invers. Sau se implica prea mult în meserie, sau era dominat de un preaplin de emoţii pe care nu ştia să le stăpânească.

Meseria de poliţai nu te lăsa întotdeauna să vezi lumea în ce are ea mai frumos. Din ce în ce mai des, i se părea că realitatea nu era aşa cum ar trebui să fie. Atunci, bea ca să se simtă în afara lumii şi să poată suporta degradarea şi mizeria pe care le descoperea în jurul lui.

Pe vremea când lucra cu Grace, viaţa lui era mai uşoară. Legătura dintre ei îi ajuta să treacă mai uşor peste aspectele penibile ale profesiei. Grace avea un adevărat talent pentru asta: făcea viaţa de zi cu zi frumoasă şi găsea cu uşurinţă un sens fiecărui lucru, în timp ce el nu ştia decât să cadă într-o melancolie profundă care acum nu-l mai părăsea.

Grace îi lipsea în fiecare zi. Uneori, când era beat de-a binelea, ajungea să se convingă că încă trăia. Dar asta nu ţinea prea mult şi întoarcerea la realitate era întotdeauna dureroasă.

Tocmai analiza acest ultim gând când bâzâitul radioului îl aduse la realitate:

— Ofiţer Rutelli?

— Eu sunt.

— Cred că am reperat-o pe Jodie Costello…

*

Sam parcă în faţa barierei blocurilor, lăsând motorul să meargă. Zăpada care cădea acum din abundenţă golise străzile şi dădea cartierului aspectul unui oraş-fantomă. Grace îi recomandă din nou prudenţă, pe care o alungă cu o ridicare din umeri.

— Ascultă, Galloway, insistă ea, suntem în inima Bronx-ului şi te duci să interoghezi un dealer, e periculos!

— *Yes, sir*.

Grace făcu o pauză, gânditoare, apoi:

— Mă întreb dacă…

— Te ascult.

— Dealerul soţiei tale, acel Dustface, a murit?

— Da.

Sam deschise portiera. Aerul îngheţat se strecură în interiorul maşinii.

— E o poveste veche şi nu una care se spune la sfârşitul meselor în familie…

Părăsi maşina fără să spună mai multe. Gânditoare, Grace îl privi cum se îndepărtează prin ninsoare, apoi îl prinse din urmă zece metri mai departe.

— Aşteaptă, Sam.

Îşi scoase arma, îi luă încărcătorul şi i-o oferi din nou.

— E goală. Cu asta, nu rişti să omori şi ar putea să-l intimi…

Doctorul n-o lăsă să-şi termine fraza.

— Nu insista, te rog! Fiecare cu metoda lui.

— Foarte bine, lasă-te omorât dacă asta te încântă, răspunse ea aproape jignită.

Sam intră în prima clădire ca să se orienteze, dar ieşi aproape imediat: o ceartă între vecini atinsese apogeul în casa scării. Pe deasupra, Grace nu se înşelase: nu avea rost să încaseze o lovitură de cuţit făcând pe eroul şi sfârşind prin a fi omorât într-un loc sordid.

Îi trebui un timp ca să repereze adresa exactă a lui Cyrus, din cauza cutiilor de scrisori care erau smulse. Nu întrebă pe nimeni pe unde s-o ia: îşi petrecuse copilăria într-un oraş ca ăsta şi ştia că nu poate conta decât pe el. Ajungând la uşa care trebuia, sună de mai multe ori. Nu deschise nimeni, deşi din apartament se auzea o muzică asurzitoare. Bătu în uşă până când un tânăr negru apăru, aruncându-i o privire ostilă.

— Ce vrei, omule?

— Tu eşti Cyrus?

— S-ar putea.

— O caut pe Jodie Costello. E la tine?

— Nu cunosc, răspunse Cyrus, laconic.

— Îţi baţi joc de mine. Ştii foarte bine că tu o aprovizionai cu porcăriile tale.

— Şterge-o de-aici, omule, sau îţi pocesc mecla! N-o cunosc pe Jodie asta a ta.

Se pregătea să închidă. Sam încercă din nou o lovitură de picior în uşă.

— Spune-mi exact unde este, Cyrus.

Dar dealerul nu voia să coopereze. Îşi luă elan, îşi strânse piciorul, apoi îl desfăcu brusc şi cu o lovitură circulară îl proiectă pe Sam de peretele coridorului.

— *Fucking hell! get stuffed, man*[24]*!,* îl insultă el, încântat că şi-a pus în practică antrenamentul de *kick boxing*.

Pe urmă trânti uşa după el.

Sam se ridică, umilit şi neputincios. Lovitura îl nimerise în ficat şi se sufocase. Un zgomot de paşi se auzi pe scară.

— Deci… Am impresia că metoda ta nu dă roade aici, îl ironiză Grace.

— Nu dă roade întotdeauna, admise Sam ridicându-şi paltonul.

— Cum ne grăbim, o să folosim metoda mea, dacă nu te superi.

— N-am nimic împotrivă.

— Iartă-mi dinainte lipsa de subtilitate, spuse ea scoţând arma din toc.

Se aşează în faţa uşii şi trase două gloanţe unul după altul, care făcură broasca să sară în aer. Sam trase o lovitură de picior ca să facă uşa să cedeze şi intră în apartament după Grace.

26

O să ard în iad ca să te apăr...

Extras din filmul *Naşul de* Francis Coppola

Jodie era îngheţată de frig. Haina, jilavă de transpiraţie îngheţată, era prea subţire ca s-o apere de frig, iar jeanşii i se lipeau scârbos de piele pentru că se scăpase pe ea în timpul întâlnirii cu Vulturul pleşuv. Fata tremura atât de tare, încât îşi simţea corpul topindu-se ca şi cum se dizolva în frică.

— Salut, Jodie!

Îşi ridică ochii speriată: Mark Rutelli, cu mâinile în buzunare, înainta spre ca. Ar fi vrut să-l pună în gardă, să-i spună să nu se apropie şi, mai ales, să nu-i vorbească.

Pentru că Vulturul îi pândea.

Pentru că totul o să sară în aer.

Ca să n-o facă să fugă, Rutelli se aşeză pe banca de alături. Imediat, observă starea mizerabilă în care se afla adolescenta.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el ca să lege o conversaţie.

— Nu-mi merge grozav, admise Jodie.

Avea vocea slabă şi tremurătoare, gata să se stingă, ca flacăra unei lumânări pe care încerci s-o aperi de vânt.

— Ai necazuri?

La început, rămase nemişcată, apoi aprobă din cap, şi Rutelli constată că plânge.

— Pot să te ajut, Jo?

Între două hohote sugrumate, reuşi să articuleze:

— Cred... cred că mi s-a montat o bombă...

— O bombă?

— ...pe mine...

— Ce tot spui?

— …în jurul mijlocului.

Rutelli dădu din cap.

— Lasă-mă să văd! îi ceru ridicându-se.

Se pregătea să înainteze spre bancă, dar ea îi făcu semn să nu se apropie. Ochii tinerei erau plini de groază, ceea ce-l derută pe poliţist şi-l făcu să se aşeze la loc.

Rutelli încercă să-şi pună ordine în gânduri. Povestea asta cu bomba nu stătea în picioare. Jodie delira, era evident. Era vorba despre o supradoză, aşa cum văzuse de multe ori în cariera lui. Dacă voia s-o ajute, singurul lucru rezonabil era să cheme o ambulanţă. Se pregătea să cheme salvarea prin staţie, când o privi în ochi, în general, evita s-o facă, pentru că avea ochii lui Grace, şi asta îi făcea rău.

Ochii limpezi ai lui Jodie scoteau flăcări, ca şi cum ar fi aprins marea. Lacrimile, frica, drogurile, lipsa de somn se amestecau. Peste toate astea. Rutelli descifră un mesaj, o chemare:

„Salvează-mă!”

*

De furie, Vulturul pleşuv bătea cu pumnul în masă. Cine era tipul ăla care vorbea cu Jodie? La dracu’, ar fi trebuit să o echipeze cu un microfon ca să audă ce vorbeşte! Cuprins de agitaţie, se grăbi şi uită regulile de bază. Scos din fire, bătu câteva instrucţiuni pe tastatură ca să regleze camera de filmat a adolescentei. În plan îndepărtat, se distingea silueta lui Rutelli. Se încruntă şi îşi miji ochii. Oare Jodie îl cunoştea pe bărbatul ăsta? Nu, sigur că nu. Fără îndoială este unul dintre perverşii care agaţă fetiţe prin parcuri…

Totuşi, conversaţia părea că se prelungeşte peste măsură. Vulturul ezită şi verifică celelalte ecrane. Reprezentaţia teatrală urma să înceapă curând şi din ce în ce mai multă lume se îngrămădea în jurul fântânii.

„Încă două minute”, decise el strângând detonatorul cu mână tremurândă.

*

— Crezi că ne priveşte?

Imperceptibil, Jodie aprobă din cap.

Pe ocolite, îi povesti poliţistului ce trăise în ultimele ore: cum a fost ridicată de dealerul ei şi livrată Vulturului.

— Crezi că este aici, prin împrejurimi?

Fata scutură din cap. Rutelli nu pricepea nimic.

— Atunci cum face să ne vadă?

— Datorită camerelor.

Rutelli întoarse capul.

— Ce camere? Nu sunt camere în zonă.

— Webcamerele… explică Jodie.

Rutelli scoase un mormăit. N-ar fi fost în stare să spună ce era o webcam. De zece ani, în afara evoluţiei tehnologice. Telefoanele mobile, Palm Pilot, mail, Wifi…, nimic din toate astea nu făceau parte din viaţa lui. Se gândi la ce-i spusese Delgadillo ceva mai devreme: cu siguranţă nu greşea când afirma că Rutelli „şi-a trăit traiul”.

Constatarea asta îl făcu să fie şi mai încurcat.

— Iartă-mă, spuse dintr-odată Jodie, stăpânindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

— Să te iert pentru ce? întrebă Rutelli ridicând capul.

— Iartă-mă că nu am avut încredere înainte…

Poliţistul simţi cum i se strânge inima. Şi el era tulburat de regrete.

— Nu e vina ta, Jodie. Eu am greşit. Nu am ştiut să te apăr. Trebuia să-ţi fiu alături.

— Nu ţi-am dat şansa asta, se scuză adolescenta.

Din nou, privirile li se intersectară şi Rutelli se simţi dintr-odată cuprins de o forţă necunoscută.

— O să te scot din asta, afirmă el. Dar mai întâi trebuie să-mi spui unde se află nenorocitul ăsta. Ştii adresa depozitului?

Jodie realiză cu consternare că nu ştia exact locul. Cyrus o plimbase în portbagajul maşinii şi apoi o închisese într-o cameră întunecoasă şi fără fereastră. Încercă să se gândească, dar era epuizată, mental şi fizic. O migrenă cum nu mai avusese niciodată îi învârtea creierul.

— Nu ştiu nimic… bâigui ea.

— Încearcă să faci un efort, o încurajă Rutelli.

Conştientă că viaţa ei depindea poate de informaţia asta, Jodie se concentră, încercă să-şi găsească puterea în sinea ei, în locuri pe care nu le sondase niciodată, cu toată slăbiciunea extremă.

— Cred… cred că era undeva pe lângă Traverse Road, la vest de Hyde Pierce.

— Trebuie să ştii mai precis.

— Nu ştiu… nu ştiu nimic.

Rutelli încercă să nu-şi arate decepţia.

— OK, spuse el ridicându-se ca să se îndrepte spre maşină, o să mă descurc cu asta, dar trebuie să mă grăbesc.

— Mi-e frică să rămân singură, recunoscu Jodie.

— Ştiu, spuse el, dar nu te mişca. O să mă întorc repede.

În condiţii normale, nu era în stare să-i încurajeze pe oameni şi cu atât mai puţin pe tinerele aflate în suferinţă. Totuşi, spre uimirea lui, cuvintele îi ieşeau din gură firesc:

— Ştii ce? Aşteptând să mă întorc, fă lista tuturor lucrurilor pe care ai vrea să le realizezi înainte de a împlini douăzeci de ani. Pricepi?

Ea acceptă timid.

— Şi când toate astea o să se termine, o să te ajut să recuperezi timpul pierdut. Îţi promit!

*

— La dreapta, indică Cyrus cu voce tremurătoare.

Dealerul era aşezat pe scaunul din spatele maşinii de teren, cu arma lui Grace sprijinită de tâmplă. După un interogatoriu în forţă, îl convinseseră să-i conducă până la ascunzătoarea Vulturului.

— Şi pe urmă? întrebă Sam.

— Tot înainte, apoi a doua la stânga.

Sam porni ştergătoarele ca să înlăture zăpada care începea să se adune. Maşina intră pe o alee care mergea de-a lungul unui şir de depozite.

— Aici e? întrebă Grace.

— Da, făcu Cyrus, garajul cel mai din stânga.

Rămânând la o distanţă considerabilă, Sam înaintă încet până la poarta automată.

— E nevoie de un cod, constată el, îl ştii?

— Nu, răspunse Cyrus, îmi deschide el când ştie că trebuie să vin.

Grace îşi armă pistolul şi, decisă, înfipse ţeava în gura lui Cyrus.

— Dă-ne codul!

Îngrozit, dealerul depărtă braţele în semn de neputinţă.

— Ai trei secunde. Unu… doi… tr…

— Stai! urlă Sam, spune adevărul!

— De unde ştii?

— Sunt medic psiholog, ştiu când un om minte.

— Nu sunt convinsă.

Totuşi, retrase ţeava armei din gura lui Cyrus.

— Vino cu mine!

Ieşi din maşină târându-l pe tânărul negru după ea. Îl lipi de capotă şi se scotoci ca să găsească telefonul mobil.

— Ce număr are Vulturul?

— Nu ştiu, minţi Cyrus, el este cel care mă anunţă când are marfă.

Grace îi dădu telefonul lui Sam. Medicul verifică rapid agenda şi nu descoperi nici urmă de număr al Vulturului. Grace aruncă telefonul pe jos şi-l zdrobi cu piciorul.

— Ia-ţi tălpăşiţa, îi spuse lui Cyrus.

— Pot… pot?

— Dacă încerci să-l anunţi, o să te găsesc şi o să te omor. Pricepi?

— Da, doamnă.

Dar Sam nu vedea lucrurile aşa.

— E dealer, Grace. Nu-l arestezi?

— Nu eşti ofiţer de poliţie, Gallowav.

— Dar tu eşti…

— Las-o baltă: nu suntem aici pentru asta.

În timp ce Cyrus o ştergea fără să se uite înapoi. Grace adăugă:

— Doctorii nu pot salva pe toată lumea, şi poliţaii nu pot aresta pe toată lumea. Aşa stau lucrurile.

— Atunci ce propui acum?

Grace făcu încet turul maşinii, inspectând-o, ca şi cum avea intenţia s-o achiziţioneze. Era un 4x4 înalt, cu linie elegantă, dar cu alură pătrăţoasă şi masivă, aproape militară.

Grace observă uriaşul calandru, abrupt şi masiv, care cobora vertical între farurile pătrate. Lăţimea pneurilor, înălţimea impresionantă a scaunelor, totul făcea ca maşina să aibă un aspect robust şi colţuros, ca şi cum era pregătită să se ciocnească.

— Cam cât costă o chestie ca asta? întrebă Grace.

— Foarte mult, confirmă Sam. Şi, pentru informarea ta, încă n-am terminat-o de plătit.

— E ciudat, comentă Grace. Nu mi te imaginam cu genul ăsta de maşină.

Timp de o clipă, privirea lui Sam se tulbură şi îi mărturisi cu un glas şters:

— M-a apucat aşa… în ziua când Federica m-a anunţat că era însărcinată. Eram atât de fericit că m-am grăbit în primul magazin, ca şi cum cumpărarea unei maşini mari îţi oferea o familie numeroasă. Îmi imaginam deja ieşirile din week-end, vacanţele de-a lungul parcurilor naţionale… Prostii, nu?

— Nu, Sam.

Şi cu un gest înţelegător îi puse mâna pe umăr. Sam privi maşina cu un aer gânditor şi declară:

— Ştiu la ce te gândeşti, Grace. Şi sunt de acord s-o facem.

— OK, spuse Grace. să nu pierdem timpul.

Apoi se urcă în maşină şi se aşează alături de el.

Dădu maşina înapoi în aşa fel încât să ia maximum de elan. Vehiculul dispunea de un motor V8 de 4,4 litri, motorul cel mai puternic montat vreodată pe un Land Rover.

— Pune-ţi centura, îi ceru el.

Pe tabloul de pe bord o comandă permitea precizarea felului în care se deplasa maşina. Sam mută cursorul de la condus normal la condus pe teren accidentat. Imediat, sistemul stabili reglajele cele mai potrivite cu suspensiile, puterea şi antiderapajul.

— Ştiam eu că mai devreme sau mai târziu 4x4 ăsta o să folosească la ceva, afirmă el înainte să apese pe acceleraţie.

Şi, ca un berbec puternic, cele două tone ale maşinii de teren fură proiectate în plină viteză în poarta metalică.

*

Vulturul era fascinat de imaginile care-i defilau prin faţa ochilor. Washington Square era unul dintre cele mai animate locuri din oraş, şi asta îl ameţea, el care nu reuşise niciodată să se simtă viu. Se îmbăta cu existenţa tuturor acestor oameni, se delecta cu fiecare mic detaliu: culoarea părului unei studente, zâmbetul unei mame cu copilul ei, paşii de dans ai celor doi rapperi…

O clipă închise ochii şi îşi imagină ce va urma. Explozia o să se audă la mai mulţi kilometri în jur, declanşând starea de şoc. La început, toate feţele o să fie buimace, nepricepând cum poate izbucni dintr-odată războiul. Apoi corpurile sfâşiate care zac pe pământ. Urlete atroce se aud peste tot. Oamenii aleargă în toate direcţiile, cu feţele însângerate şi maţele pe-afară.

Imaginile înspăimântătorului carnagiu ajung la el trunchiate ca şi cum s-au întâmplat deja în realitate.

Totul era atât de real. O fetiţă, ascunsă sub o bancă ţipa: „Mamă! Mamă!” Un bărbat încă tânăr se ridica după ce s-a ascuns în spatele fântânii. Capul nu-i mai era decât un terci sângerând. Cu corpul scuturat de spasme, o femeie constata că şi-a pierdut o mână.

Peste tot, morţi, răniţi, groază. Un haos de nedescris. O dezolare totală. Corpuri răspândite în bălţi de sânge.

Distrugere peste tot, atât de intensă şi de tulburătoare încât n-o vor uita niciodată.

Era nebun? Da, fără îndoială. Dar ce schimba asta? După ce s-a gândit multă vreme, Clarence a ajuns la concluzia că societatea avea nevoie de oameni ca el. Cei mai mari criminali sunt necesari umanităţii fie şi numai pentru a o face să înţeleagă ce e Răul. Şi numai Răul permitea Binelui să existe. Căci, dacă se gândeau la asta: fără boală nu există medicină; fără incendiu nu sunt pompieri; fără duşmani, nu există soldaţi…

„Da, gândi el, numai Răul deschide porţile Binelui.”

*

Sam a reluat mişcarea de mai multe ori, înainte ca poarta să cedeze. După a treia încercare, braţele barierei metalice s-au rupt în sfârşit ca să lase drum deschis pentru Land Rover.

Vulturul tresări auzind zgomot deasupra lui. Poliţia? Cum îl reperase? O privire spre ecranul de pază îi confirmă că era asediat. Totuşi, spre marea lui uşurare, constată că nu era vorba decât despre o singură maşină şi că nu erau poliţai.

Frustrat că este astfel întrerupt, apucă pistolul automat dintr-un sertar. Oricine ar fi intruşii, o să regrete.

Sam coborî rampa betonată şi ajunse într-o parcare subterană. Locul era cufundat în întuneric. Vru să aprindă farurile, dar Grace îl împiedică, să nu li se poată repera poziţia. În timp ce oprea motorul, o rafală de gloanţe făcu parbrizul să explodeze în mii de cioburi.

— Apleacă-te! îi porunci Grace, trăgându-l de mână.

Gloanţele şuierau şi ricoşau în toate direcţiile, sfâşiind spaţiul cu un zgomot asurzitor.

Maşina era tot în mijlocul parcării. Grace îl privi pe Sam. Avea faţa lividă.

— Rămâi acolo! îi şopti.

Erau amândoi pitiţi după scaune. Cu arma în mână, Grace deschise portiera fără să facă cel mai mic zgomot şi se rostogoli pe pământ.

Din nou, o rafală ţâşni spre maşină.

Grace reuşi să se strecoare într-un spaţiu betonat. Lipită de perete, ripostă trăgând câteva focuri. O clipă, în parcare se aşternu o linişte tensionată. Apoi, dintr-odată, zgomote de paşi se auziră pe ciment. Grace aruncă o privire afară din adăpostul ei şi zări pentru o clipă silueta Vulturului care fugea pe coridor. Întinse braţul, trase, dar rată ţinta. Atunci, ieşi la vedere şi o luă la rândul ei pe coridor. Culoarul era luminat slab în portocaliu, lăsând să se vadă o mică rază de lumină în spatele unei uşi.

Tot în maşină, Sam se răsuci ca să-şi ia haina de pe unul dintre scaunele din spate. Scotoci în buzunarul de la piept şi puse mâna pe mobil. Trebuia să contacteze poliţia cât mai repede posibil. În întuneric, abia distingea tastele aparatului. Apăsă pe o tastă ca să lumineze ecranul, apoi nu se întâmplă nimic. La dracu', nu-şi încărcase telefonul, şi bateria se descărcase! Îşi dăduse seama de asta în ajun, acasă la Leonard McQueen, dar nu avea încărcătorul la el. Regreta acum amarnic că nu păstrase telefonul lui Cyrus, pe care îl zdrobiseră prosteşte, cu câteva minute înainte.

Cobori şi el din 4x4. Cum putea s-o ajute pe Grace? Îşi miji privirea şi o distinse la douăzeci de metri înaintea lui. Curajoasă şi singuratică, se cufunda în întunericul coridorului având ca ţintă acea uşă întredeschisă unde poate era închisă Jodie.

Sam se frământa. Grace risca prea mult avansând fără acoperire. Ascuns în spatele uşii, fără îndoială că Vulturul o aştepta gata să dezlănţuie o nouă rafală. Lupta era inegală. Pistolul criminalului avea tir automat, în timp ce Grace nu avea decât arma de serviciu.

Dintr-odată, Sam zări o formă întunecată care se detaşa în spatele lui Grace şi îşi simţi inima bătând. Vulturul se ascunsese într-o nişă din perete. Grace trecu pe lângă el fără să-l vadă şi capcana se închidea în spatele ei. Deschise gura ca s-o avertizeze, dar nu-i ieşi niciun sunet.

— Pe mine mă cauţi? o întrebă Vulturul.

Surprinsă. Grace se opri o clipă înainte de a se întoarce cu toată viteza de care era în stare. Dar era prea târziu.

Vulturul apăsă pe trăgaci, şi Grace, cu corpul ciuruit de gloanţe, fu proiectată câţiva metri în spate.

— Nu!! urlă Sam grăbindu-se spre Vultur.

Profitând de efectul surprizei, îi dădu un pumn puternic care îl trânti la pământ. Şocat, criminalul scăpă arma. Sam îl apucă de ceafă ca să-i dea o lovitură de genunchi, dar celălalt reuşi să se elibereze din strânsoare. Tot pe jos, încercă o mişcare care îl dezechilibra pe doctor şi îl făcu să cadă. Cei doi bărbaţi se ridicară în acelaşi timp şi se aflară faţă în faţă, gata să se sfâşie. Sam uitase de frică şi clocotea de furie. La picioarele lui, corpul lui Grace era întins pe spate.

Nu se mai bătuse de o veşnicie, dar, însufleţit de furie, atacă primul, îi dădu o serie de pumni pe care Vulturul reuşi să-i pareze, înainte de a se apăra cu o lovitură de cot, care-l atinse pe Sam în tâmplă. Doctorul replică printr-o lovitură de picior care îl atinse pe adversar cu o mişcare puternică. Vulturul se făcu că se chirceşte. Era acum cu spatele, aparent vulnerabil. Sam slăbi apărarea o clipă, dar într-un moment nepotrivit, căci Sterling dezdoi piciorul dându-i o lovitură de gambă prin răsucire, care îl dezechilibră pe doctor.

Profilând de avantaj, Vulturul îşi îndoi genunchiul şi, cu o lovitură de picior zdrobitoare, îşi înfipse călcâiul chiar în tibia lui Sam.

Doctorul căzu la pământ urlând, ca şi cum i s-a rupt osul. O ultimă lovitură de cot îi zdrobi umărul şi sfârşi prin a-l face KO.

— Eficient, nu? spuse Vulturul recuperându-şi pistolul. Japonezii numesc lovitura *fumikomi.* E la fel de bună ca să zdrobeşti un genunchi sau o gleznă…

Culcat la pământ, Sam avea lipite amândouă mâinile de tibie, încercând să-şi calmeze durerea. Parcarea era tot în întuneric. Vulturul pleşuv apăsă pe un întrerupător ca să lumineze faţa prizonierului său înainte de a-l ucide. Pentru el era foarte important să vadă Răul în momentul când îl comitea.

O lumină crudă invadă depozitul. Sam închise ochii, terorizat. O să moară deci aşa, brutal, cu un glonţ în cap, singur, în fundul unui depozit sordid din Bronx ? Era prea dur! Nu era pregătit! În dimineaţa asta, se trezise alături de Juliette şi nicio secundă nu se gândise că o să fie ultima zi. Bineînţeles, n-o să fie primul a cărui viaţă o să fie seceratăîn plin avânt, dar era o slabă consolare. Acum depăşise teama, ca şi cum inima îi urca în gât.

Totuşi, Vulturul pleşuv nu trăgea.

Într-un ultim gest de curaj, Sam deschise ochii. Măcar să privească moartea în faţă. Pentru prima oară, distingea clar faţa agresorului său şi constată cu stupoare că îl cunoştea.

— Clarence Sterling!

Atunci când Cyrus i-l descrisese pe bărbatul căruia i-a livrat-o pe Jodie, nu menţionase numele adevărat, mulţumindu-se de fiecare dată să-l desemneze cu porecla lui macabră.

Sam nu era singurul care-l recunoscuse şi Sterling se porni pe un râs înspăimântător.

— Ah! ah! ah!… Galloway…

Se ridică încet. În mintea lui, totul revenea din trecut. Nu-l văzuse pe Sterling decât o singură dată în viaţă, cu zece ani în urmă, dar nu-l uitase niciodată.

Cum momentul surprizei trecuse, Vulturul constată:

— Eu ştiu cine eşti tu şi tu ştii cine sunt eu…

Clarence Sterling: ucigaşul pe care-l plătise ca să-l scape de Dustface. Pe vremea aceea, Sterling nu era decât un mărunt pungaş de cartier, deşi era deja renumit pentru cruzimea lui.

— …deci n-am nevoie să te omor. Haide! Ridică-te şi ia-o înainte!

Sam se ridică în picioare şi sub ameninţarea pistolului o luă pe coridor.

După întâlnirea ratată cu Dustface, Sam devenise conştient că dealerul o să-i sâcâie – pe Federica şi pe el – până o să-i elimine. De mii de ori, a cântărit ideea asta în minte înainte de a-şi da seama de adevăr: singurul mod de

a începe o nouă viaţă era să-l elimine pe Dustface. În oraş, se şopteau nume de ucigaşi plătiţi, capabili să execute la comandă. Sam a luat cei şase mii de dolari economisiţi ca să-i ofere unuia dintre ei. Omul de numea Clarence Sterling. Două zile mai târziu, Dustface era mort. Nimeni n-a ştiut niciodată că Sam era în spatele acelei morţi. Nici părintele Powell, nici Federica. Erau decizia şi responsabilitatea lui. Şi, în fiecare dimineaţă, când se privea în oglindă în momentul când se bărbierea, continua să plătească preţul.

Preţul sângelui.

Cei doi bărbaţi ajunseră în capătul coridorului şi o luară pe o scară de metal care ducea într-un fel de birou. Sam era convins că o s-o găsească acolo pe Jodie, legată într-un colţ. În cameră, nu erau decât un calculator cu mai multe ecrane. Vulturul pleşuv îşi reluă locul şi îi făcu semn lui Sam să se aşeze într-un colţ.

— O să stai în primele rânduri, alături de mine! Deschide ochii şi priveşte. O să fie foarte distractiv!

Pe ecranul principal, Sam o văzu pe Jodie, aşezată pe banca ei. În planul din spate, recunoscu Washington Square, fără să-şi dea seama ce se întâmplă.

Apoi îl văzu pe Sterling apucând detonatorul şi pricepu atunci iminenţa carnagiului.

— A plecat, lansă Vulturul pleşuv.

Într-un ultim efort, Sam se rostogoli către criminal, dar, din cauza rănii, nu avu viteză.

Sterling avu destulă vreme să-l vadă apropiindu-se. Apucă pistolul pe care îl păstra la îndemână şi îl îndreptă spre doctor.

— Cu atât mai rău pentru tine!

Puse degetul pe trăgaci şi trase. O primă detunătură sfâşie liniştea depozitului, urmată curând de alta, care o prelungi pe prima ca într-un ecou.

Sam îşi simţi umărul cum explodează. Sângele îi sări pe faţă, dar când Vulturul pleşuv se prăbuşi la picioarele lui, pricepu că sângele nu-i aparţinea.

Epuizat, paralizat de durere, cu mâna pusă pe rană, doctorul se încovoie cu ochii ieşiţi din orbite.

În uşă, Mark Rutelli îşi privea mâna dreaptă fixată pe tocul pistolului său.

Mâna nu-i tremurase.

Făcu câţiva paşi în cameră ca să se asigure că Sam nu era grav rănit. Apoi înainta spre cadavrul Vulturului şi mai trase două gloanţe, ca şi cum prin acest gest se elibera de toţi anii de suferinţă şi de necazuri.

În depărtare, se auzeau sirenele maşinilor de poliţie şi ale ambulanţelor.

Rutelli trecu în spatele biroului ca să găsească arsenalul informatic care îi permitea Vulturului să-şi urmărească prada. Examină monitorul principal. Ochii lui Jodie, în prim-plan. păreau să-l privească. Se apropie de ecran şi murmură:

— S-a terminat... Acum totul o să fie bine.

27

Fiecare ia apărarea cuiva de restul lumii, fiecare reprezintă pentru altcineva restul lumii.

Philip Roth

— Stai liniştit, doctore Galloway.

Claire Giuliani, o tânără rezidentă de la urgenţă, termina de făcut un bandaj voluminos în jurul umărului lui Sam care era îmbrăcat în pijamaua spitalului. La invitaţia colegei sale, încetă să se mai foiască în pat şi închise ochii. Nebuniei împuşcăturilor i-a urmat liniştea din spital. Câteva secunde după moartea Vulturului pleşuv, o armată de poliţişti şi de infirmieri invadase depozitul şi, fără să i se ceară părerea. Sam fusese condus în propriul spital, ca să fie supus unui set de analize şi radiografii.

— Aţi avut noroc, observă Claire: glonţul a trecut fără să atingă osul. în schimb, în câteva zile ar fi declanşat o infecţie: ţesutul musculara fost sfâşiat şi...

— În regulă, nu uita că şi eu sunt doctor. Şi glezna?

Ea îi întinse rezultatele de la radiologie.

— Nu a fost fracturată, aveţi doar o entorsă urâtă. Şi faptul că sunteţi medic şi dumneavoastră nu vă scuteşte să vă odihniţi cincisprezece zile. Dacă sunteţi cuminte, poate o să vă fac un frumos pansament compresiv...

Sam se bosumflă şi întoarse capul. Un tub de plastic înfipt în braţ îi limita mişcările, dar nu destul ca să-l împiedice să-l observe pe colosul în costum întunecat care stătea de pază în faţa uşii întredeschise.

— Claire, aş avea nevoie să-mi faci un serviciu.

— Şi ce-mi dai în schimb? întrebă tânăra rezidentă luând punga de gheaţă de pe glezna pacientului ei.

— Mulţumirile mele cele mai sincere, propuse Sam.

— Plus o masă la Jean-Georges[25], se pare că desertul lor este mortal.

— De acord!

Arătă cu degetul spre agentul de la FBI chiar în clipa când o infirmieră aducea o pereche de cârje. Poliţistul profită de venirea ei ca să intre şi el în încăpere. Bărbatul era croit ca un dulap cu oglinzi şi purta tradiţionala tunsoare perie obişnuită la mulţi dintre semenii lui. Înaintă spre pat şi îşi prezentă legitimaţia ca să-şi dovedească drepturile.

— Bună seara, domnule Galloway! Sunt agentul Hunter. Ştiu că este un moment delicat pentru dumneavoastră, dar aş avea câteva întrebări să vă pun.

— Vă stau la dispoziţie, răspunse Sam, cu falsitate.

Claire, care ghicise ce aştepta Sam de la ea, intră şi ea în joc:

— Nu se pune problema, spuse ea pe un ton aspru, gravitatea rănii pacientului meu necesită repaus complet.

— O să dureze foarte puţin, promise Hunter, doar câteva lămuriri pentru a verifica mărturia ofiţerului Rutelli.

— Mă opun, răspunse ea, împingându-l spre ieşire.

Dar Hunter nu era decis să bată în retragere.

— Daţi-mi un sfert de oră.

— Tot ce vă pot da este ordinul de a pleca!

— Ameninţaţi un agent federal! se revoltă el.

— Perfect, răspunse tânăra fără să cedeze. Eu răspund de domnul Galloway şi starea lui nu-i permite să fie interogat pentru moment. Vă cer deci să nu mai insistaţi.

— Hm... foarte bine, admise Hunter, nemulţumit de a fi contrazis de femeiuşca asta. O să revin mâine-dimineaţă.

— Foarte bine, anunţaţi-mă ca să vin să vă primesc cu flori!

Agentul ieşi înăbuşindu-şi o înjurătură şi regretând epoca în care femeile îşi cunoşteau locul.

Imediat ce poliţistul ieşi din cameră. Sam dădu la o parte păturile, se aşeză pe marginea patului şi îşi scoase perfuzia.

— Aş putea să ştiu şi eu ce faceţi?

— Mă duc acasă.

— Culcaţi-vă imediat la loc! porunci Claire. Cine vă credeţi? Jack Bauer? Nici nu se pune problema să părăsiţi spitalul.

Sam îndepărtă cu piciorul căruciorul pe care erau puse instrumentele de sutură şi îşi luă hainele.

— Vă dau toate semnăturile posibile pe care le doriţi, dacă asta vă linişteşte.

Claire se enervă:

— Nu e o problemă de semnătură, este una de bun-simţ: aţi trecut pe lângă moarte, umărul şi glezna sunt într-o stare deplorabilă, este ora 9 seara şi afară temperatura este mai mică de zece grade... Ce aţi avea de făcut altceva decât să staţi în pat?

— Să găsesc o femeie, răspunse Sam ridicându-se în picioare.

— O femeie! exclamă Claire surprinsă. Poate credeţi că o să vă găsească irezistibil cu cârjele şi pansamentul?

— Nu e vorba despre asta.

— Înainte de toate, cine e femeia asta?

— Nu cred că e treaba ta.

— Ei bine, da, imaginează-ţi!

— E franţuzoaică... începu Sam.

— Atât mai lipsea! glumi Claire. Odată te-am avut doar pentru mine şi mă trădezi cu o franţuzoaică...

Sam îi zâmbi şi se târî spre ieşire.

— Mulţumesc pentru tot, Claire!

Îl însoţi de-a lungul coridorului şi aşteptă ca doctorul să intre în ascensor ca să-l întrebe:

— Explică-mi un ultim lucru, Sam!

— Da?

Privirile li se încrucişară în momentul când uşile de închideau.

— De ce mereu doar unele au noroc ?

*

Uşile ascensorului se deschiseră în holul spitalului. Aproape în întregime înconjurat cu sticlă şi decorat cu plante verzi, locul avea aspectul unei grădini de iarnă. Sam îl traversă şchiopătând, ca să ajungă unde era internată Jodie. Înainte de o întâlni pe Juliette, voia să se asigure că fata era pe mâini bune.

Se opri câteva secunde ca să admire zăpada prin pereţii de sticlă. Îi plăcea spitalul noaptea, când toată agitaţia de peste zi se potolea. Cunoştea clădirea pe dinafară. Era spaţiul său, poate singurul loc de pe pământ unde se simţea la locul lui, folositor.

La capătul unui culoar, împinse uşor uşa camerei pe care i-o indicase o infirmieră.

Jodie dormea un somn superficial. La căpătâi, Mark Rutelli o veghea, cu braţele încrucişate, în picioare, lângă un scaun. Avea *ochi de tigru*, mereu în alertă, gata să sară la ce! mai mic pericol nou care îi ameninţa protejata.

Sam fu primit cu o îmbrăţişare tăcută. Cei doi bărbaţi nu-şi mai vorbiseră de când se terminase cu împuşcăturile, dar ştiau amândoi că acum îi unea o legătură ciudată. Cu o încruntare, Rutelli îl întrebă despre rană, şi Sam dădu din cap cu aerul celui care văzuse multe.

Apoi medicul se apropie de adolescentă. Un cearşaf şi o pătură îi acopereau trupul, lăsând la vedere doar o faţă diafană.

Pe noptieră o lampă mică răspândea o lumină liniştitoare. Brusc, Sam verifică dacă perfuziile erau bine puse şi consultă fişa de lângă pat.

— Trebuie să găsim un mod ca să renunţe de tot, se nelinişti Rutelli cu voce joasă. Dacă nu, într-o zi o s-o ia de la capăt.

Sam se gândise deja la problemă.

— O să mă ocup de asta, promise el. Ştiu un centru de dezintoxicare în Connecticut. Un loc foarte eficient. Cum sunt puţine locuri, o să sun chiar eu mâine.

Rutelli mormăi ceva în semn de mulţumire, apoi cei doi se lăsară învăluiţi de liniştea nopţii, până ce poliţistul porunci.

— Acum duceţi-vă la culcare! Chiar şi eroii trebuie să doarmă. În plus, aveţi o faţă de parcă aţi fi extraterestru.

— N-aţi văzut-o pe a dumneavoastră! răspunse Sam părăsind încăperea.

*

Agitată, Juliette făcea ture prin apartament. De la cearta lor de la prânz, nu mai avea veşti despre Sam. De fiecare date când îl căutase pe mobil, dădea peste căsuţa vocală, ceea ce o făcuse să vină şi să-l aştepte acasă la el.

Îşi lipi fruntea de geamul rece şi privi luminile care străluceau în depărtare. Chiar dacă povestea lor trebuia să se termine aici, trebuia să-i vorbească pentru ultima oară ca să clarifice lucrurile. Nu ştia ce să creadă despre „cealaltă femeie”, dar un lucru era sigur: ar fi vrut grozav ca Sam s-o fi minţit.

Juliette aprinse câteva lumânări şi salonul fu invadat de o lumină dulce care îi amintea trist de prima lor noapte de iubire. Destul de repede alungă gândul ăsta. Nu era momentul să-i cadă în plasă. Îşi reproşa că a crezut prea mult în iubire, câtă vreme îi cunoştea capcanele şi dezamăgirile. Ar fi trebuit să asculte sfaturile lui Kant şi Stendhal: iubirea te ameţeşte şi te face să suferi; iubirea nu este decât un soare înşelător, un drog care ne împiedică să vedem realitatea. Crezând că iubim pe cineva pentru ceea ce este, nu iubim de fapt, prin el, decât ideea de iubire.

Ca să-şi schimbe gândurile, deschise televizorul pe un canal de ştiri. *Crowlul Terror Alert in New York* clipea sub bustul prezentatoarei, o brunetă dolofană gen Monika Lewinsky care comenta principalul titlu al zilei: poliţia tocmai dejucase un atentat în Washington Square. Un reportaj realizat ca un film de acţiune evoca ciudata întâmplare nefericită a acestei fete de cincisprezece ani transformată în bombă umană de un psihopat. Sub pretextul unui apel la prudenţă, prezentatoarea înşira încă o dată cuvintele de temut: Al-Qaida, gaz sarin, bombă, antrax…

De când era la New York, Juliette se obişnuise cu dramatizarea informaţiilor. Sătulă, apăsă pe butonul telecomenzii ca să pună capăt acestei poliloghii.

*

În holul spitalului, alături de diversele automate, se înşirau telefoanele publice. Sam căută câteva monede în buzunare. Trebuia s-o găsească pe Juliette. La întâmplare, formă numărul lui Colleen. Reuşi s-o prindă, dar nu ştia unde era prietena ei, şi Sam regretă că a îngrijorat-o.

Decepţionat, ieşi din parcare şi se aruncă în unul dintre taxiurile care pândeau plecarea bolnavilor. Dârdâia. Haina îi rămăsese în maşina lui. Rana îl obligase să păstreze partea de sus a pijamalei de la spital şi nu avea pe el decât jacheta ca să-i ţină de cald.

— Totul este în regulă, domnule? se nelinişti şoferul privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Merge, îl asigură el, ghemuindu-se în scaun.

Maşina demară. Un cântec plăcut al Cesariei Evora se auzea la radio.

Sam puse mâna pe frunte şi constată că avea temperatură. Era epuizat. Ziua asta fusese una dintre cele mai copleşitoare din viaţa lui. Moartea lui Grace îl afectase profund şi nu pricepea clar sensul clipelor pe care le trăia.

Legănat de vocea cântăreţei, închise ochii şi se lăsă cuprins de un somn tulbure.

*

O fereastră prost închisă, un curent de aer, o uşă care se trânteşte şi Juliette care tremură.

Venise ca să-l anunţe pe Sam că era însărcinată. Îi datora adevărul, dar oricare ar fi fost reacţia lui, ea decisese să păstreze copilul. Se gândise la asta toată după-amiaza. Spre marea ei uimire, decizia s-a impus ca o evidenţă şi acum îşi dădea seama că întotdeauna a ştiut că într-o zi o să aducă pe lume o viaţă.

Cu toată nesiguranţa zilei de mâine.

Cu toate suferinţele lumii şi nebunia oamenilor.

Îngheţată, Juliette încercă fără succes să dea căldura mai tare. Ca să nu-i mai fie aşa de frig, trase pe ea una dintre jachetele lui Sam, pusă pe mânerul unui fotoliu şi, astfel îmbrăcată, alergă să se ghemuiască în colţul canapelei. Jacheta avea mirosul lui Sam şi îşi simţi inima strângându-i-se. De emoţie, i se făcu pielea de găină, ca şi cum un lichid îngheţat îi înţepenise brusc gesturile.

Cu mâneca îşi şterse o lacrimă care ii curgea pe obraz.

„La dracu', cum poate un tip să mă aducă în starea asta?"

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, observă o foaie de hârtie mototolită, care ieşea dintr-un buzunar. Curioasă, o desfăcu: era fotocopia unui articol de ziar care relata un fapt divers vechi de zece ani.

Grace Costello, detectiv din districtul 36, a fost găsită moartă noaptea trecută, la volanul maşinii sale, ucisă cu un glonţ în cap. Circumstanţele morţii rămân pentru moment misterioase...

Juliette citi primele rânduri distrată, apoi privi cele două fotografii care însoţeau articolul şi o recunoscu pe femeia cu care se întâlnise la începutul după-amiezii în compania lui Sam. Nevenindu-i să creadă, se frecă la ochi, dar nu exista nicio îndoială: era clar aceeaşi persoană.

Dar de ce n-a făcut niciun rid în toţi anii ăştia? Şi, mai ales, ce făcea pe străzile din Manhattan dacă era moartă de zece ani?

Juliette cântări toate aceste întrebări până când auzi deschizându-se uşa de la intrare. Se grăbi spre scară şi fu surprinsă când îl zări pe Sam, sprijinit în două cârje, aranjându-şi bandajul de pe umăr. Într-o clipă, toată furia i se transformă în îngrijorare.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Bărbatul o trase spre el sprijinindu-i capul pe umăr. Parfumul părului ei fu primul moment de plăcere al acelei zile. Ea se eliberă şi îl privi cu îngrijorare. Buzele vinete îi tremurau de frig.

— Eşti fierbinte, constată ca punându-i mâna pe obraz.

— E în regulă, o asigură el.

Îl ajută să urce scara şi, cum ajunse sus, zări articolul de ziar care zăcea pe masă.

— Cine e femeia asta. Sam? întrebă cu voce sugrumată.

— O fostă poliţistă, explică el, prins între neputinţa de a minţi şi imposibilitatea de a-i spune adevărul. O prietenă care mi-a cerut s-o ajut să-şi găsească fiica.

— Dar e moartă de zece ani!

— Nu, astăzi a murit.

Din nou vru s-o ia în braţe, dar ea îl respinse.

— Nu pricep nimic, îi spuse ea cu voce gâtuită.

— Ascultă, nu pot să-ţi spun mai mult, te implor să ai încredere în mine. Şi îţi jur că femeia asta nu este amanta mea, dacă asta te preocupă.

— Puţin, mă preocupă!

Sam era conştient că îi datora o explicaţie, una adevărată, îi spuse deci în mare povestea lui Jodie şi faptul că Vulturul pleşuv a răpit-o. Îi povesti cum a fost doborâtă Grace şi cum el însuşi n-ar fi fost salvat fără intervenţia lui Mark Rutelli. Ca să explice de ce articolul din ziar anunţa moartea lui Grace, Sam pretinse că a căpătat o nouă identitate, cu zece ani înainte, în cadrul unui program de protecţie a martorilor. Asta fu singura concesie făcută adevărului.

— Ai fi putut muri! constată ca când Sam termină.

— Da. în momentul când ticălosul şi-a îndreptat ţeava spre mine, am crezut că am să mor şi atunci m-am gândit că…

Se opri, făcu câţiva paşi în direcţia lui Juliette şi îi mângâie faţa cu mâinile.

— Te-ai gândit la mine?

— M-am gândit că am găsit în sfârşit pe cineva să iubesc şi că n-o să mai am timp să i-o spun.

Ea ridică încet capul spre el, îl sărută tandru şi i se lăsă în braţe.

Între două săruturi pasionate, reuşi să articuleze:

— Vreau să te întreb ceva…

— Spune, făcu el muşcându-i buzele.

Îi desfăcu primii nasturi de la bluză.

— Spune odată.

— Şi dacă o să avem un copil?

*

O oră mai târziu

Sam şi Juliette erau întinşi pe canapea, cu picioarele împletite, cu trupurile lipite unul de altul, liniştiţi.

Au dat căldura cât s-a putut de tare şi au deschis o sticlă cu vin. Pe platan, discul cu Angie, cântat de Roling Stones, era dat la maximum.

Sam constată că Juliette a adormit, cu faţa lipită de pieptul lui. O şuviţă lungă de păr blond îi şerpuia pe obraz. Cu vârful degetelor, o mângâie pe pieptul care se ridica în ritmul respiraţiei, calm şi regulat. Lângă ea încerca un fel de linişte aproape magică. Nu se mişcă deloc ca să n-o trezească, mulţumindu-se să-i strecoare mâna sub pântece. Un copil! O să aibă un copil! Când Juliette l-a anunţat a plâns de fericire. Hotărât, trăia ziua cea mai neaşteptată şi cea mai intensă din toată viaţa lui. Totuşi, nu reuşea să se destindă pe deplin. Fără îndoială, pentru că se temea de fericire.

„Atunci când totul merge prea bine. în general nu durează prea mult”, era gata să-şi spună, când soneria ascuţită a interfonului îl smulse din visare.

Juliette se trezi din somnolenţă, tresărind. Se înveli în pătură şi într-o clipă îşi regăsi energia şi vitalitatea.

— Vrei să mă duc să răspund eu?

— Bine, propuse Sam, căruia ii era greu să se ridice din cauza rănii.

Apucă telecomanda combinei hi-fi şi cu o apăsare de bulon îi dădu un bobârnac lui Mick Jagger.

— E vecinul tău, îl anunţă Juliette întorcându-se în cameră. Pretinde că maşina ocupă locul lui în parcare.

Sam se încruntă.

— Ce vecin?

Şi cum de maşina era aici câtă vreme rămăsese în parcarea Vulturului?

Nelinişte a care-l cuprinsese cu câteva minute mai înainte crescu în intensitate.

— Lasă-mă să mă duc să văd. făcu el îmbrăcând un halat, apoi haina.

Coborî scara şi ieşi în stradă. Noaptea era rece şi limpede.

— E cineva acolo? strigă el.

Nimeni nu-i răspunse.

O ceaţă ca o pânză învăluia tot grupul de case. Sam făcu câţiva paşi în întuneric, aproape pe pipăite.

— Galloway…

El se întoarse, năucit de timbrul vocii care îl striga: Grace Costello, sprijinită de un felinar, îl privea cu un aer trist. Faţa ei, sub lumina albă. strălucea ca porţelanul.

— Grace?

Neîncrezător, înaintă spre ea.

Era imposibil! îi văzuse corpul ciuruit de gloanţe alunecând la pământ! Şi Vulturul pleşuv nu trăgea cu gloanţe oarbe: umărul lui şi parbrizul o puteau dovedi.

— Nu… nu pricep nimic.

Ca medic asistase uneori la vindecări spectaculoase, chiar miraculoase, dar nimeni nu se putea ridica în picioare la câteva ore după ce a primit o rafală trasă de un automat.

— Nu eşti…!

Grace îşi descheie jacheta şi desfăcu cele două banderole care, de fiecare parte, susţineau o vestă antiglonţ. Îşi scoase cele două apărătoare care îi strângeau pieptul ca să le arunce la picioarele doctorului.

— Îmi pare foarte rău, Sam.

Atunci ceva se rupse în el. Niciodată raţiunea nu-i fusese atât de tulburată. În mintea lui, în corpul lui, totul izbucnea, totul se amesteca: supărarea şi vina pe care le-a încercat de la moartea Federicăi; şocul de a vedea moartea cu ochii; amintirile traumatizante ale trecutului său de care încerca să fugă şi care îl urmăreau tot timpul; bucuria profundă pe

care a simţit-o aflând că Juliette era însărcinată; şi acum această apariţie a lui Grace pe care a crezut-o moartă.

Se lăsă să cadă pe scara acoperită de zăpadă, îşi luă capul între mâini şi plânse de frică, de furie şi de neputinţa de a înţelege.

— Îmi pare foarte rău, repetă Grace, dar te-am prevenit: o să rămân aici până când misiunea mea o să fie îndeplinită. Nu pot „să mă întorc” decât cu Juliette.

— Nu acum! imploră el, nu mi-o lua acum!

— Scadenţa e aceeaşi, Sam: poimâine, la telefericul de pe Roosevelt Island.

Se ridică în picioare cu greutate. Durerea din umăr continua să-l copleşească, dar acum părea ceva lipsit de importanţă.

— Ce urmează depăşeşte voinţa mea, preciză Grace îndepărtându-se.

Dezorientat, Sam strigă după ea.

— N-o să te las niciodată s-o faci!

— O să mai vorbim despre asta, dar nu acum.

— Când?

— Mâine-dimineaţă, propuse ea, vino să ne vedem în Battery Park.

Cu tot conflictul lor, simţi în vocea ei compasiune, ca şi cum el era bolnavul şi ea îl îngrijea. Oare în cele din urmă toate astea erau ceva surprinzător? În sinea lui, a fost întotdeauna convins că n-o să profite niciodată multă vreme de momentele lui de fericire, ca şi cum un blestem, al cărui sens nu-l pricepea, se ţinea de fiecare pas al lui?

Înainte să dispară în noapte, Grace pronunţă o ultimă frază:

— Mi-ar plăcea să nu mă întorc, Sam, mi-ar plăcea ca toate astea să se termine altfel…

Şi Sam pricepu că era sinceră.

28

Nimic nu e mai sigur ca moartea.
Nimic nu e mai puţin sigur ca
momentul sosirii ei.

Ambroise Paré

Vineri – ora 8:12 a.m.

Grace îşi ridică gulerul jachetei. Vântul sufla în rafale peste Battery Park. Grădina din punctul sudic al Manhattan-ului alcătuia o insulă de verdeaţă cuprinsă între mare şi zgârie-norii de pe Wall Street. Grace depăşi parcul ca că iasă pe lunga promenadă care se întindea de-a lungul fluviului şi oferea o panoramă care-ţi tăia răsuflarea. Turiştii şi cei care alergau erau deja numeroşi, în ciuda frigului şi a orei matinale. Grace se instală pe o bancă şi, un moment, se cufundă în contemplarea golfului, acum agitat de remorchere şi de feriboturi.

Aerul pur şi rece îi înţepa ochii, în timp ce un uşor frison îi străbătea trupul. De când revenise, percepea micile detalii ale existenţei cu o intensitate nouă: culoarea cerului, ţipetele pescăruşilor, senzaţia vântului prin păr... Ştia că şederea ei aici însemna sfârşitul şi că trebuia, în curând, să renunţe la tot ce făcea deliciul existenţei. Totuşi, de când îşi revăzuse fiica, recăpătase gustul vieţii, şi asta o făcea mai slabă şi mai vulnerabilă.

Mai umană.

Bineînţeles că ştia că nu putea scăpa de misiunea ei şi că va fi obligată s-o facă la timp, dar această idee chiar şi ei îi era insuportabilă şi mai multe întrebări continuau s-o tulbure. De ce era întotdeauna incapabilă a-şi aminti cu exactitate cele câteva zile care îi precedaseră moartea? De ce la autopsie se găsiseră urme de droguri în organismul ei?

Şi, mai ales, de ce au ales-o pe ea să împlinească această ciudată misiune al cărui sens nu-l pricepea deloc?

*

Când Sam deschise ochii, Juliette nu mai era acolo. Rămăseseră treji până în zori, apoi primele raze ale zilei şi medicamentele pe care le luase ca să-i potolească durerea îi aduseseră un somn superficial.

Speriat, sări într-o clipă în picioare, dar un bilet, pus la vedere pe pernă, îl linişti:

Iubirea mea.

Trebuie să mă întorc la consulat ca să-mi reglementez situaţia. Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine.

Te iubesc.

Juliette.

P.S: începe să te gândeşti la numele copilului nostru. Mie mi-ar plăcea Matteo dacă este băiat şi Alice dacă este fată.

Si de ce nu Jimmy şi Violette...

Aproape îndurerat, Sam se trânti pe pernă căutând ceva din parfumul femeii pe care o iubea. Se duse apoi la baie unde îl aştepta, pe oglindă, o notiţă caligrafiată cu ruj de buze:

Sau poate Adriano şi Celeste?

Sau Mathis şi Angele...?

„Şi dacă sunt gemeni?” se gândi el dintr-odată, prinzându-se în joc.

În bucătărie, pe frigider, constată că literele din magneţi, în formă de animale din junglă, au fost mutate ca să formeze două noi cuvinte. Reuşi să le descifreze: Guilermo, apoi, mai jos, Claire-Lise, întrebându-se cum se pronunţă aceste două nume franţuzeşti.

Se îmbrăcă aşa cum putu, cu toată rana de la umăr, şi ieşi în stradă. Cum era încă devreme, găsi rapid un taxi.

— Battery Park, îi spuse şoferului.

Acesta îl lăsă în faţa turnurilor Lower Manhattan. O senzaţie de vid îi chinuia stomacul. Realiză că nu mâncase nimic de douăzeci şi patru de ore şi se opri în primul Starbucks ca să comande un mic dejun newyorkez: o gogoaşă şi o cafea mare pe care o bău mergând pe stradă.

Pe drum, îi sună mobilul. Cineva îi lăsase un mesaj. Era vocea lui Juliette care îi propunea:

Poate Manon sau Emma sau Lucie, Hugo, Clement, Valentin, Garance, Tony, Susan, Constance, Adele...

Făcu o mică strâmbătură, nemulţumit de faptul că nu putea aprecia ceea ce ar fi trebuit să fie un moment de bucurie şi de complicitate.

Târându-şi piciorul, înconjură Castle Clinton, micul fort din centrul parcului, care servea cândva la apărarea portului şi care fusese transformat în casă de bilete pentru feriboturi. Preferase să nu îşi ia cârjele, dar deja regreta amarnic.

O luă pe curba lină care ducea la debarcader, unde o zări pe Grace, care îi venea în întâmpinare.

Din nou nu se putu împiedica să nu fie surprins văzând-o vie. La trezire, în dimineaţa asta, aproape îşi dorise ca întâlnirea lor să nu fi avut loc decât în imaginaţia lui. Mai mult, avusese febră şi delirase în somn.

Dar nu trebuia să-şi facă visuri.

Stângace, Grace puse mâna pe braţul lui şi-l întrebă stânjenită:

— Sper că rana nu te face să suferi prea tare.

— Cum vezi, sunt în formă, răspunse el, aproape agresiv, aproape plictisit. Ce-ai zice de o mică partidă de squash?

— Încă o dată, îmi pare foarte rău, Sam.

El explodă:

— Încetează să mai repeţi că îţi pare rău! E prea simplu! Intri în viaţa mea şi mă anunţi că femeia pe care o iubesc o să moară şi ai vrea să dansez samba ca să-mi arăt bucuria!

— Ai dreptate, recunoscu ea.

Amândoi erau îngheţaţi de frig. Ca să se încălzească se lăsară duşi de un val de pasageri care se îndreptau spre

terminalul feriboturilor din Staten Island. Sam încercă să ascundă faptul că-i era greu să meargă, ceea ce n-o împiedică pe Grace să-şi dea seama. Vru să-l ajute, dar o respinse.

Un vas se afla la chei şi se pregătea să plece. Fără să schimbe un cuvânt, deciseră să urce: traversarea era scurtă, gratuită şi pe feribot era cald.

Vasul era aproape plin. Cu toate că era frig, Sam se instală pe puntea din spate, şi Grace îl ajunse din urmă după câteva clipe. Ca la prima lor întâlnire, îi întinse un pahar cu cafea.

— S-ar părea că e locul cel mai rău din New York: clocoteşte toată ziua ca un cazan…

Sam luă paharul şi bău o gură.

— De fapt, e o curiozitate, se strâmbă el.

Poate cafeaua era ca o spălătură de vase, dar avea măcar meritul de a-i încălzi mâinile.

Cât timp au băut au rămas tăcuţi, unul lângă altul, cu privirea pierdută în lumina albăstruie a orizontului. Grace fixa Ellis Island şi docurile din Brooklyn, ca şi cum le vedea pentru prima oară. Sam îşi aprinse o ţigară şi inhală îndelung fumul. La câteva lungimi de vas în faţa lor, Statuia Libertăţii îşi ridica torţa în vânt.

După câteva minute, Grace încercă să reînnoade conversaţia:

— Ştii, Sam, chiar dacă aş refuza să-mi îndeplinesc misiunea, ar trimite pe altcineva.

— Pe altcineva?

— Un alt *emisar*, ca să repare greşeala…

— Să repare greşeala! Îţi atrag atenţia că vorbeşti despre viaţa mea şi a lui Juliette!

— Sunt foarte conştientă, dar ţi-am explicat deja: Juliette trebuie să moară, de asta am fost trimisă. N-am cerut niciodată misiunea asta şi poţi fi convins că n-o îndeplinesc cu dragă inimă.

Încă o dată, el începu să pledeze cauza celei pe care o iubea:

— Detest ideea asta de predestinare. Toată viaţa mea, am luptat ca să nu fiu prizonierul determinismului. Sunt născut într-unul dintre cele mai rele locuri din oraşul ăsta. Totul spunea că sunt predestinat să fiu un delincvent, dar am ştiut să lupt ca să devin altceva şi am reuşit să mă salvez!

— Deja am vorbit despre toate astea, Sam. Nu ţi-am spus niciodată că acţiunile oamenilor sunt prevăzute în cele mai mici detalii ale lor, nici că viaţa nu este decât împlinirea unui scenariu deja scris dinainte.

O privi în ochi, apoi spuse:

— Ceea ce ai zis, dimpotrivă, este că există lucruri de care nu se poate scăpa.

Sam îşi epuizase argumentele. Ieri-seară, când o revăzuse pe Grace, după împuşcături, a priceput că lupta era pierdută dinainte. Adăugă totuşi ceva, ca un strigăt al inimii:

— Dar o iubesc!

Grace îl privi cu înţelegere.

— Ştii foarte bine că iubirea nu e suficientă ca să te apere de moarte. Îmi iubeam fiica, îl iubeam pe Mark Rutelli şi asta nu m-a împiedicat să primesc un glonţ în cap…

Rămase un moment gânditoare, apoi reluă ca pentru ea:

— Cel mai mare regret al meu este că am murit fără să-i mărturisesc iubirea, acum zece ani…

Sam îşi aprinsese a doua ţigară, care a ars, atât era de absorbit de discursul lui Grace. Încet, feribotul acostă pe Staten Island, dar majoritatea pasagerilor rămaseră la bord, ca să se întoarcă în Manhattan.

Acum, când era obligat să accepte incredibila poveste a lui Grace, Sam nu înceta să-şi pună întrebări legate de viaţă şi de moarte. A reflectat la asta mare parte din noapte, dar gândul revenea mereu în mod neliniştitor şi incitant. Oare viaţa oamenilor avea o finalitate sau doar se rezuma la un mecanism biologic? Şi moartea… Era lipsită de sens sau deschidea oare o trecere spre o altă viaţă, un altundeva unde ne ducem cu toţii?

De când trăsese într-un om în tinereţe, niciodată n-a acceptat moartea altora şi, în pofida meseriei lui, se simţea

de fiecare dată dezarmat. Chiar dacă a încercat să nege moartea, aceasta l-a ajuns mereu din urmă. În mintea lui, revedea faţa Federicăi pe care a fost incapabil s-o salveze, apoi pe cea a Angelei, micuţa pacientă pe care a pierdut-o de curând. Se gândi chiar şi la Vulturul pleşuv, şi imaginea morţii lui violente nu înceta să-l urmărească.

Unde se aflau acum?

Adesea, discutase cu pacienţii lui asiatici care credeau că ceva din noi nu moare niciodată şi continuă un ciclu sub o altă formă. Altă dată, fusese tulburat de poveştile celor care au trăit experienţa morţii iminente; tunelul de lumină, senzaţia de bine, reîntâlnirea cu cei dispăruţi... Dar nu fusese niciodată convins nici de asta, nici de cuvintele frumoase ale părintelui Hathaway care, în copilăria lui, îl îndemna să-l caute pe Dumnezeu şi să fie convins de existenţa lui.

Totuşi, astăzi, întâlnirea lui cu Grace îi deschidea un nou orizont al cunoaşterii. Şi apoi, Grace a trecut *de partea cealaltă* şi putea să-i dezvăluie *marele secret*.

Deci cu un amestec de curiozitate şi de neîncredere o întrebă:

— Grace, ce se întâmplă după?

— După ce?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Grace nu răspunse imediat. Da, ştia despre ce voia Sam să vorbească. De altfel, ştia că mai devreme sau mai târziu o să vină momentul să abordeze acest subiect.

— După moarte? îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu-mi amintesc nimic.

— Îmi vine greu să te cred...

— Şi totuşi ăsta este adevărul.

— Nu ai nicio amintire din aceşti ultimi zece ani?

— În mintea mea, este ca şi cum aceşti zece ani n-au existat.

— Deci moartea este cam aşa: o gigantică gaură neagră...

— Absolut deloc. Nu din cauză că eu nu-mi amintesc că nu există ceva, ca şi cum n-aş fi fost acolo. Cred mai degrabă

că atunci când emisarii sunt trimişi pe pământ misterul morţii trebuie să rămână total chiar şi pentru ei. Căci, din timpul vieţii, oamenii nu pot avea acces la ceea ce există după. Ştiu doar că nu suntem pe pământ din întâmplare.

Văzându-i dezamăgirea, adăugă cu voce mai blândă:

— Să nu crezi că asta nu mă tulbură şi pe mine! Mă simt dezarmată şi neputincioasă şi, dacă vrei să ştii totul, mi-e frică să mă întorc. Ştiu totuşi ceva, că am o misiune de îndeplinit şi în afară de asta nu pot interveni în vieţile oamenilor.

— Când a fost vorba să salvezi viaţa fiicei tale, asta nu te-a deranjat!

— Este adevărat, admise Grace, încercând s-o salvez pe Jodie mi-am împlinit o parte din sarcină…

Sam ridică din umeri. Telefonul mobil sună chiar când vasul făcea manevrele ca să se întoarcă în port. Deschise.

— Da?

Era Juliette. Se auzea prost şi vocea părea îndepărtată. Pe punte, vântul sufla cu putere, dar Sam prinse câteva cuvinte din zbor: ,.mă grăbesc să…”, „te iubesc..?”, „nu sta în frig..”, precum şi un şir de noi prenume „Jorge, Margaux şi Apolline”. Apoi semnalul căzu, ca semn că o pierdea pe Juliette.

Când primii pasageri începură să coboare, Sam decise să arunce ultima carte. În aceste ultime zile, fără să vrea s-o accepte, se gândise des la eventualitatea asta. Din seara când a văzut mesajul format prin anagramă de desenele Angelei, a priceput limpede că n-o să scape nevătămat din întâlnirea cu Grace Costello. Deşi nega, trecu în revistă toate posibilităţile care puteau s-o salveze pe Juliette şi singura ieşire care i se părea posibilă stătea în întrebarea pe care i-o puse lui Grace:

— Dacă trebuie în mod obligatoriu să iei pe cineva, dacă trebuie cu adevărat să respecţi ordinea lucrurilor…

— Da?

— Ei bine, în cazul ăsta, ia-mă pe mine! Acceptă să mă urc cu tine în teleferic, în locul lui Juliette.

Grace îl privi în ochi. Avea o ciudată blândeţe, ca şi cum nu era surprinsă de propunerea lui Sam.

Răspunsul întârzie câteva secunde. Sam deschise gura ca să adauge ceva, apoi se răzgândi.

— Este vorba de propria ta viaţă, răspunse în cele din urmă Grace. Este o decizie care nu se ia cu uşurinţă şi ai putea să regreţi în ultimul moment.

— M-am gândit destul. Ca s-o salvez pe Federica, altădată, am comis o crimă, şi în cele din urmă n-am salvat-o şi m-am pierdut pe mine. Astăzi, ştiu că pentru a o salva pe Juliette nu am altă alegere decât să-mi dau viaţa pentru ea. Primeşte-o! o imploră Sam.

— Bine, tu eşti cel care o să vii.

Se ridică o pală de vânt. Sam încercă să nu-şi arate emoţia, dar îşi simţea picioarele tremurând.

— La telefericul de pe Roosevelt Island, nu-i aşa?

— Da, mâine la ora 13, preciză Grace.

— Şi dacă mai vreau să te văd?

— O să-ţi dau eu un semn.

— Nu, Grace, spuse el scoţând telefonul, de acum nu mai eşti singura care face regula.

Înainte ca ea să aibă timp să-l refuze, Sam îi puse autoritar telefonul în buzunarul jachetei, apoi părăsi feribotul.

Grace mai rămase pe punte câteva minute. De la înălţimea punctului de observaţie, îl privi pe doctor cum se îndepărtează.

Pentru moment, totul se desfăşurase exact cum prevăzuse.

29

Ai vrea să te întorci la vremea iubirii.
Dar vremea morţii este mult mai
aproape.

Lamartine

După-amiază – spitalul St Matthew’s

Cămăruţa lui Jodie Costello era cufundată în întuneric. Uşa se deschise încet şi cineva băgă capul prin crăpătură. După ce verifică dacă fata doarme adânc, Grace se apropie de pat fără să facă zgomot.

Foarte uşor, puse o mână tremurândă pe fruntea fiicei sale. Tulburată, rămase alături de ea fără să mişte, în timp ce lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase înainte; bucuria profundă de a o fi regăsit în fine pe Jodie, amestecată cu durerea imensă de a nu-i putea vorbi. Un moment, fu cât pe ce s-o trezească şi să-i spună cât o iubea şi cât era de nefericită pentru tot ce s-a întâmplat. Dar ştia că nu avea dreptul şi că aşa ceva nu era de dorit: Jodie avea mai multă nevoie de linişte decât de un nou şoc emoţional. Se mulţumi deci doar să-i şoptească:

— Iartă-mă că te-am abandonat în toţi anii ăştia…

Apoi îi luă mâna.

— Sper că de acum înainte o să fie bine pentru tine.

Jodie dormea uşor. Se agită în pat şi mormăi câteva cuvinte de neînţeles. Pe noptieră, Grace recunoscu fotografia pe care şi ea o purta mereu în portofel.

Îşi amintea foarte bine de ziua când fusese făcută, la începutul anilor ’90…

Era o zi frumoasă de toamnă, într-o duminică, Grace şi Mark Rutelli hotărâseră să profite de soarele din Nantucket. la sud de Boston. Şi-au lăsat bagajele la Madaket, plaja

preferată a surferilor, înainte de a-şi aşeza păturile pe malul oceanului. Alături de ei, Jodie – care tocmai îşi sărbătorea prima aniversare – se distra în nisip ronţăind dintr-un biscuit Oreo.

Un post de radio demodat difuza un cântec al lui Simon şi Garfunkel, care vorbea despre puterea legăturilor sincere. Grace a închis ochii, îi era bine. Liniştită, legănată de zgomotul valurilor şi mângâiată de o urmă de briză estivală.

Apoi au luat masa în aer liber: sendvişuri cu peşte, plăcintă cu pui şi, ca să-i facă plăcere lui Jodie, clătite cu afine şi sirop de arţar.

Tot în acea zi au discutat despre cariera lor. Unul dintre foştii lor colegi, care şi-a înfiinţat propria firmă de securitate, le-a propus o slujbă şi mai bine plătită şi mai puţin periculoasă decât cea pe care o aveau atunci. Rutelli – deja sătul de duritatea vieţii de poliţist – era tentat să accepte, în timp ce pentru Grace nu se punea problema.

— Îmi iubesc meseria, Marko. îmi place să fiu pe teren…

— Îţi place să ai un salariu mizerabil, să conduci o maşină hodorogită şi să trăieşti într-un apartament păduchios?

— Nu ridiculiza şi în primul rând apartamentul meu nu e păduchios!

— Oricum, slujba asta e prea periculoasă. Mai ales pentru o femeie!

— Iată! Am ajuns şi aici! Argumente de bărbat!

— Nici vorbă!

— Meseria asta este ce-mi place să fac. Nu vreau o slujbă călduţă. Îmi place ideea de a-mi pune viaţa în pericol ca să salvez alte vieţi…

— Îţi asumi prea multe riscuri, Grace. Acum ai un copil, gândeşte-te puţin la fată!

— Am încredere în steaua mea norocoasă.

— Într-o zi. norocul o să te părăsească.

— Când o să mă părăsească, o să mă părăsească. Pot foarte bine să mor la cumpărături.

Rutelli a luat aparatul foto şi a invitat-o pe Grace să pozeze alături de Jodie în faţa oceanului.

— N-o să renunţ niciodată la meseria asta, conchise Grace luându-şi fiica în braţe.

— Nu contează, ar trebui să fii mai prudentă, repetă Rutelli. Nu se întâmplă decât o dată.

A ridicat din umeri oferindu-i în acelaşi timp micul zâmbet care o făcea irezistibilă.

— Cine poate şti, Marko? Cine poate şti?

Scârţâitul uşii care se deschidea o aduse brusc pe Grace în prezent. Infirmiera se mulţumi să verifice dacă totul mergea bine pentru Jodie şi părăsi camera fără să-i pese de prezenţa lui Grace.

Aceasta scoase un suspin de uşurare, dar era conştientă că risca prea mult. Nu putea rămâne aici o veşnicie.

Din nou, Jodie se foi în pat, cum nu avea obiceiul înainte. Grace îi fredonă acea arie din Gershwin care suna ca un cântec de leagăn şi care avea un titlu sugestiv: *Someone to watch over me.*

În loc de adio, se aplecă peste pat şi îi promise foarte încet: Nu ştiu unde mă duc, nu ştiu ce o să mi se întâmple, sper numai ca puţin din mine să rămână cu tine, chiar dacă nu poţi să mă vezi, nici să mă auzi…

De data asta, Jodie se trezi tresărind.

Era cineva în camera ei!

Deschise ochii şi aprinse lampa de la căpătâi.

Dar Grace dispăruse deja.

*

Chelsea – 151 West, strada 34

Cu cele o sută de mii de metri pătraţi şi cele zece etaje, Macy's ocupa întregul grup de clădiri de pe Seven Avenue, în acest templu al cumpărăturilor, „cel mai mare dintre marile magazine ale lumii”, au venit Sam şi Juliette să-şi încheie după-amiaza. Între o plimbare în SoHo şi o îngheţata la Serendipity, şi-au petrecut orele de dinainte făcând planuri pentru următorii cincizeci de ani. S-au pus de acord

în legătură cu numele celor trei copii ai lor, cu culoarea obloanelor casei, cu marca viitoarei maşini şi locurile unde vor pleca în vacanţă.

Extrem de fericită, Juliette parcă strălucea. Păşind uşor, parcurgea coridoarele marelui magazin, fascinată de leagăne, de jucăriile de pluş şi de acvarii. Puţin mai în urma ei, Sam încerca să-i ţină isonul, deşi era complet distrus. Toată după-amiaza a trebuit să vorbească despre o fericire pe care n-o va cunoaşte niciodată, în timp ce era conştient că-şi trăia ultimele clipe. Mâine, la aceeaşi oră, n-o să mai fie pe lumea asta, şi asta îi antrena o frică îngrozitoare. Nu regreta nicio secundă propunerea pe care i-a făcut-o lui Grace. O s-o salveze pe Juliette şi numai gândul ăsta îl făcea să se simtă uşurat.

Căci nu trebuia să se amăgească, era responsabil de moartea a doi oameni şi, chiar dacă era vorba despre traficanţi de droguri, vina care îl apăsa de atunci i-a chinuit viaţa. Putea să inventeze orice: în adâncul sufletului a ştiut întotdeauna că trebuia să plătească într-o zi, iar moartea Federicăi nu a fost suficientă pentru asta. Din acest motiv a minţit-o pe Juliette în prima seară, pentru că povara greşelii era atât de greu de dus că îi interzicea pentru totdeauna să fie fericit.

— Sam!

La celălalt capăt al aleii, Juliette îi făcea semne, minunându-se de un dinozaur din pluş, de peste cinci metri în înălţime, i-a zâmbit şi el, dar era cu mintea aiurea.

Ca şi cum era deja mort.

Rahat, murea de frică! Totuşi, de mai multe ori şi-a condus pacienţii până la porţile morţii. A ţinut de mână oameni fără familie, încercând a găsi cuvinte de încurajare ca să alunge groaza. Dar era cu totul altceva când era vorba despre propria-i moarte!

Sam era dezamăgit, în frică se amesteca şi frustrarea de a nu-şi cunoaşte niciodată copilul. O să fie băiat sau fată? Nici măcar atât n-o să ştie.

Totuşi, asta ţinea de anii când dorea să-şi facă o familie. El n-a avut niciodată una. şi a suferit din cauza asta. Voia copii ca să prindă rădăcini undeva. Într-un mediu din ce în ce mai ostil şi mai dezumanizat, visa să ţească legături profunde şi să construiască un spaţiu de siguranţă afectivă.

Dar n-o să se întâmple aşa. Mâine, o să dispară. Juliette probabil că o să se întoarcă în Franţa şi o să-şi refacă viaţa. Poate copilul lui n-o să audă niciodată vorbindu-se despre el. Mai mult, ce moştenire o să-i lase? Nu avea niciun bun, nicio avere, nicio mărturie reală a trecerii lui pe pământ. Sigur, a vindecat şi îngrijit sute de persoane, dar cine o să-şi mai amintească de asta?

Dintr-odată, îi veni o idee: de ce nu s-ar însura cu Juliette înainte să moară? Iată, asta era o soluţie! Asta ar însemna să-şi recunoască în mod oficial copilul. Reflectă câteva minute, deschise telefonul pe care îl împrumutase de la Juliette şi sună la primărie ca să se informeze. Puteau să se căsătorească seara sau a doua zi dimineaţa? I s-a răspuns că nu erau în Las Vegas şi că orice căsătorie în statul New York necesita obţinerea unei wedding licence, care trebuia solicitată cu douăzeci şi patru de ore înainte de ceremonie. Era logic: voiau să evite ca oamenii să se căsătorească dintr-o toană. Sam închise, dezamăgit. Nu avea la dispoziţie nici măcar douăzeci şi patru de ore.

— O să mă iubeşti întotdeauna?

Pierdut în gânduri, ridică privirea ca s-o descopere pe Juliette care stătea în faţa lui, pe vârful picioarelor, aşteptând un sărut.

— Mereu, răspunse el, sărutând-o.

Ar fi vrut atât de mult să fie adevărat, dar, cum spunea Grace Costello, în viaţă erau, fără îndoială, lucruri de care nu puteai scăpa.

Pe trotuar, când Juliette se urca prima într-un taxi, o altă idee încolţi în mintea lui Sam.

— Te deranjează dacă te întorci singură? Aş vrea să fac un tur prin spital.

— Dar speram să petrec seara cu tine!

— Doar două ore, te rog! Este important.

Ea făcu o mutriţă decepţionată.

— Doar două ore! promise Sam, închizând portiera şi trimiţându-i un sărut.

Rămas singur, îşi privi ceasul. Nu era foarte târziu. Dacă se grăbea, ar mai fi avut încă timp. Fără să mai aştepte un alt taxi, intră în cea mai apropiată staţie de metrou şi, contrar celor spuse lui Juliette, nu se îndreptă spre spital, ci spre bancă.

— În mod normal, consilierii noştri financiari nu primesc decât dacă aveţi o programare, îi explică funcţionara de la recepţie. Totuşi, este posibil ca unul dintre ei să aibă ceva timp liber. O să mă informez.

Sam aşteptă în spaţiul amenajat în sala de aşteptare unde putu consulta broşurile puse la dispoziţia publicului. Aşa că, atunci când intra în biroul lui Ed Zick jr, *investment conselor*, era deja hotărât.

— Cu ce v-aş putea fi de folos, domnule?

— Aş vrea să fac o asigurare de viaţă, explică Sam.

— Avem o ofertă excelentă, simplă şi ieftină, pentru a asigura viitorul apropiaţilor, recită bancherul.

Sam aprobă dând din cap şi îl invită să-l urmeze.

— Cunoaşteţi principiul asigurărilor de viaţă? În fiecare lună, plătiţi o sumă. Dacă nu vi se întâmplă nimic şi să dea Dumnezeu să fie aşa cotizaţi în pierdere. Dar, în caz de deces prematur, vărsăm capitalul beneficiarului pe care îl desemnaţi: soţia dumneavoastră, copiii sau oricine altcineva. Şi toate astea fără drepturi de succesiune de reglat!

— Este exact ceea ce caut.

În mai puţin de o jumătate de oră, cei doi bărbaţi s-au pus de acord cu nivelul primelor, cu perioada de subscriere, cu suma asigurată (şapte sute cincizeci de mii de dolari) şi cu beneficiara contractului (Juliette Beaumont).

Sam completă chestionarul medical şi se angaja să facă a doua zi o vizită la medic şi analize de sânge. La vârsta lui,

formalităţile erau relativ simple. Ed Zick îi dădu lista instituţiilor acceptate printre care, noroc nesperat, făcea parte şi spitalul lui. Putea face acest examen a doua zi dimineaţă. Altă şansă: Zick lucra sâmbăta şi îi propuse să valideze dosarul imediat ce primeşte faxul.

Când se pregătea să semneze, bancherul îi sugeră o garanţie suplimentară, confidenţial: dublarea capitalului în caz de deces prin *accident*.

Sam se încruntă şi lăsă impresia că se gândeşte. Urmase un curs de economie medicală şi cunoştea această şmecherie de marketing. Statistic, numai un deces din douăsprezece sau treisprezece aveau la origine un accident. Asigurătorii nu-şi luau deci riscuri suplimentare prea mari, în timp ce majorarea ratelor le permitea să-şi crească profiturile.

— Bine, acceptă Sam gândindu-se la accidentul de teleferic ce urma.

Tot numai un zâmbet, Ed Zick îi întinse mâna, convins că a jecmănit clientul ideal.

„O să te bucuri mai puţin mâine-dimineaţă”, gândi Sam plecând. Dar era o slabă consolare.

Când ieşi în stradă, frigul era înţepător şi se lăsa noaptea. Pe cer primele stele îşi făceau apariţia.

Sam scoase un suspin de uşurare. Măcar din punct de vedere financiar, viitorul lui Juliette şi al copilului său era asigurat.

Dar ştia că banii sunt adesea o falsă soluţie.

*

La sud de Brooklyn – cartierul Bensonhurst – la lăsarea serii

Mark Rutelli urcă cele două etaje ale unui mic imobil din cărămidă maronie. Deschise uşa apartamentului său şi nu aprinse lumina imediat. Storurile erau trase şi luna plină scălda camera într-o lumină albăstruie şi liniştitoare. Contrar

celor ce s-ar fi putut bănui, locuinţa, modestă şi impersonală, era curată şi bine întreţinută.

Rutelli nu mai venise acasă de două zile. Îşi petrecuse ultima noapte la spital şi fusese de serviciu toată ziua. Câtă vreme munca îl ţinea ocupat, se simţea în formă, acum, se temea să fie singur. Puse un CD în aparat: o simfonie de Prokofiev. Îi plăcea şi se pricepea la muzică clasică. Oamenii care-l cunoşteau de puţină vreme îl considerau un necioplit alcoolic, şi el nu făcea nimic ca să-i convingă de contrariu. Dar cei care stătuseră de vorbă cu el înainte ştiau că era cultivat şi sensibil.

Intră în baie, făcu un duş, se bărbieri şi îşi luă hainele de casă: o pereche de blugi negri şi un pulover albastru pe care Grace i-l făcuse cadou cu multă vreme în urmă şi pe care nu-l mai îmbrăcase de ani de zile. Pentru prima oară după luni întregi, îndrăzni să se privească în oglindă. De obicei, nu-i plăcea ce vedea, dar, de când o salvase pe Jodie, simţea că ceva s-a schimbat în el şi îşi privi imaginea din oglindă fără să se strâmbe.

Se îndreptă apoi spre bucătărie şi deschise frigiderul ca să ia cele şase cutii de Budweiser. Era raţia lui, doza lui, singurul mod pe care-l găsi ca să fie sigur că adoarme. Și ştia foarte bine ce avea să se întâmple: o să bea până o să cadă, abrutizat de alcool, într-un somn agitat care o să se prelungească până la ora 3 dimineaţa. Atunci, o să se trezească, nelinişţit şi tremurând şi, ca să adoarmă la loc până dimineaţă, o să mai aibă nevoie de un pahar zdravăn de votcă.

Puse cele şase cutii pe masă, dar nu se atinse de niciuna.

„De-a ce te joci? Ştii foarte bine că până la urmă o să bei.”

Deschise prima cutie, tot fără să se atingă de ea.

„Te distrează, nu, să te convingi că nu e decât o chestiune de voinţă!”

Vărsă în chiuvetă conţinutul primei cutii, apoi pe a doua, a treia, a patra şi a cincea.

„Uite, acum n-a mai rămas decât una. Continuă manevra, numai puţin, ca să vezi cum e.”

Crăpa de dorinţa de a bea. Cu toate astea, goli de tot şi ultima cutie, deschise robinetul ca apa să alunge mirosul.

Îşi aprinse o ţigară şi ieşi pe terasă. Mâine, o să-i ceară ajutorul lui Sam Galloway şi, dacă trebuie, o să facă o cură. Pentru prima oară, asta i se părea necesar. O să termine cu băutura, pentru el şi pentru Jodie.

Îşi suflă în pumni ca să se încălzească. Frigul era ascuţit şi înţepător. Când se pregătea să intre în casă, auzi un zgomot de paşi în spatele lui.

— Salut, Marko!

Se întoarse brusc, stupefiat de timbrul vocii care îl chema.

Grace era în picioare, la trei metri de el. Luminoasă, liniştitoare, exact ca în amintirile lui.

Ochii lui Rutelli se înceţoşară. Emoţia era prea tare pentru el.

„Rahat, n-am băut picătură de alcool de două zile…”

Fără îndoială, îşi pierdea minţile. Făcu un pas spre ca, încercă să vorbească şi vocea ezită:

— Nu… nu pricep… n…

— Nu cred că e mare lucru de înţeles, spuse ea punându-i degetul pe buze.

Grace îl luă în braţe şi Rutelli se abandonă o clipă momentului pe care îl trăia.

Multă vreme rămaseră înlănţuiţi, Rutelli regăsind acelaşi parfum al pielii fostei sale coechipiere, un amestec de lapte şi vanilie, pe care nu-l uitase în anii ăştia.

— Mi-ai lipsit atât de mult. recunoscu el.

— Şi tu. Marko, şi tu.

Rutelli îşi simţea inima bătând cu putere de agitaţie şi teamă. O ţinea pe Grace de mânecă, incapabil să-i dea drumul, cu teama în suflet de a nu o pierde din nou.

— Te-ai întors cu adevărat? reuşi să articuleze.

Ea îl privi în ochi şi îi puse mâna pe obraz.

— Da, Marko…

Tăcu, cuprinsă şi ca de emoţie.

— …dar nu rămân, încheie ea.

Privirea strălucitoare a lui Rutelli se întunecă pe loc. Grace îşi puse capul pe umărul lui.

— O să-ţi explic totul.

*

După o oră. Grace îi relatase lui Rutelli incredibila ei poveste. În mai multe rânduri, s-a mirat, dar nu putea face altceva decât să accepte istorisirea colegei sale. Chiar dacă reperele erau gata să se spulbere, ştia că Grace spune adevărul. Pentru fericirea de a o revedea, nu se agăţa de întrebări despre care bănuia că vor rămâne fără răspuns.

Paradoxal. Grace a fost cea care voia informaţii.

— Poate ai putea să mă ajuţi, spuse ea întinzându-i un teanc de hârtii.

Rutelli despături foaia. Era raportul autopsiei lui Grace. Îl citise deja de mai multe ori, dar, din nou, îl examină atent.

— Nu e nimic care să ţi se pară ciudat?

— Ce? bâigui el.

— Urmele de heroină, Mark! De ce? Nu m-am drogat, nu-i aşa?

Rutelli oftă jenat.

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu.

Acum Grace se temea de ce-o să-i spună Rutelli. Nu mai era sigură de nimic. Cine era ea în realitate? Avea lucruri de ascuns?

— În vremea aia, de la narcotice ţi-au propus un post de agent infiltrat…

— Să lucrez sub acoperire?

Rutelli aprobă:

— Când ai fost omorâtă, încercai să te infiltrezi într-un grup de dealeri.

— Ceea ce explică urmele de droguri…

— Da, cunoşti ipocrizia unei astfel de slujbe…

Grace aprobă din cap. Încet-încet, amintirile îi reveneau. Ca să se facă acceptaţi de ceilalţi dealeri, poliţaii infiltraţi adesea trebuiau să se înţepe în faţa lor. Doar ca să-i

păcălească şi să nu-şi piardă acoperirea. Grace ştia că mulţi dintre ei deveneau dependenţi şi treceau de cealaltă parte a baricadei.

— Poţi fi sigură că am încercat să te conving să-mi accepţi postul, o asigură Rutelli. Dar erai proaspăt detectiv întreprinzător, pusă pe treabă, care se credea tare ca fierul.

— Voiam să fiu utilă societăţii şi să-i pot oferi fiicei mele o lume mai sigură.

— Da, erai mai ales încăpăţânată şi se ştie unde te-a dus asta!

— Viaţa e adesea crudă, constată ca gândindu-se la ce i s-a întâmplat pe urmă lui Jodie.

— Da, aprobă el, crudă şi scurtă.

O tristeţe profundă îi cuprinse pe cei doi poliţişti. Grace deveni conştientă de asta şi vru să potolească ardoarea regăsirii lor.

— Să nu irosim seara asta, Marko. Nu mă duci să mâncăm undeva? propuse ea ca să destindă atmosfera.

— Unde doreşti.

— La restaurantul nostru, decise ea maliţioasă.

Au condus câteva minute în direcţia nord şi au parcat maşina pe Brooklyn Heights, la doi paşi de River Cafe, celebrul local cunoscut în toată lumea, care oferă o vedere unică asupra Manhattan-ului şi a Blooklyn Bridge. Altă dată, când îşi făceau rondul în cartier, Grace şi Rutelli îşi spuneau mereu că într-o zi, când o să aibă bani, o să-şi ofere o masă în acest restaurant luxos. Aşteptând, au luat o pizza la Grimaldi şi s-au întors s-o mănânce în maşină. Pizza mâncată în maşină era ceea ce ei numeau „restaurantul lor”. Alternativă mai puţin costisitoare decât la River Gafe. Poate mai puţin şic, dar, în orice caz, vederea era la fel de frumoasă.

În timp ce Rutelli făcea cumpărături, Grace rămase singură. Bătu în geam şi intră în maşină cu o cutie de carton.

— *Pizza del Mare*, dacă-mi aduc bine aminte?

— Ai o memorie bună.

Ca în vremurile de demult, au mâncat ascultând radioul, cu privirea pierdută de cealaltă parte a Brooklyn Brigde. Pe post, Neil Young cânta la chitară frumoasele acorduri ale *Harvest Moon*. Zgârie-norii din Lower Manhattan se întindeau în faţa lor şi, din nou, au avut impresia că oraşul le aparţine. Aici, au discutat ore întregi, glumind şi punând ţara la cale

Rutelli puse întrebarea care îl frământa de ceva timp:

— Nu poţi să mai rămâi un timp?

Grace clătină încet din cap.

— Nu. Marko, deja ceea ce fac este destul de iresponsabil…

— Şi când te întorci şi cum?

Îi povesti ceea ce trebuia să se întâmple a doua zi la telefericul din Roosevelt Island şi o tristeţe adâncă puse stăpânire pe Rutelli. Grace încercă să-l aducă la realitate:

— Trebuie să încetezi să mă idealizezi. Trebuie să înveţi să trăieşti fără mine.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi. Eşti încă tânăr, ai nenumărate calităţi. Poţi să-ţi refaci viaţa, să-ţi faci o familie şi să fii fericit. Şi, dacă vrei, să veghezi asupra lui Jodie.

Rutelli se întoarse spre ea încruntând din sprâncene.

— Dar… şi tu?

— Eu sunt deja moartă, răspunse Grace foarte încet.

Totuşi, era un adevăr pe care Rutelli nu-l putea accepta.

— Ar fi trebuit să merg cu tine în seara când ai fost omorâtă. Ar fi trebuit să fiu acolo ca să te apăr, să nu te părăsesc niciodată!

— Nu, Marko. Nu! Nu trebuie să-ţi reproşezi nimic. Aşa a fost să fie, aşa este viaţa.

Rutelli nu renunţă:

— Totul ar fi fost altfel acum.

Multă vreme fiecare s-a închis în sine şi nimeni n-a scos un cuvânt până când Grace şi-a trecut mâna prin părul lui Mark.

— Nu mă mai jeli. murmură ea.

Rutelli se mulţumi să dea din cap.

— Fă-o pentru mine. Dărâmă zidul singurătăţii şi al dependenţei pe care l-ai construit în jurul tău.

— Dacă ai şti cât îmi lipseşti, Grace!

Vocea i se stinse şi întoarse capul ca să nu-l vadă cum plânge.

— Şi tu îmi lipseşti, spuse ea aplecându-se spre el.

Atunci au uitat de tot şi s-au sărutat pentru ultima oară.

S-au întors la Bensonhurst după miezul nopţii. Ajungând lângă blocul lui, Rutelli crezu că a venit ora despărţirii şi inima i s-a strâns.

— Trebuie neapărat să ştii…

Grace îl întrerupse blând:

— Ştiu, Marko, ştiu.

Se lupta să nu se lase cuprinsă de emoţie. În loc de asta, spuse pe un ton ironic:

— Nu mă inviţi pentru un ultim pahar? Credeam că ştii să te porţi cu femeile…

Puţin stânjeniţi au urcat scara, dar, odată ce uşa s-a închis în urma lor, orice jenă a dispărut şi s-au aruncat disperaţi într-un ultim moment de ameţeală. Amândoi ştiau că noaptea asta era noaptea lor şi că va fi ultima.

Au profitat de flecare secundă. Timpul nu mai exista, erau doar două fiinţe, îndrăgostite cu disperare una de cealaltă, care se iubeau ca şi cum trebuia să nu se părăsească niciodată.

În zori, Rutelli a fost trezit de gânguritul turturelelor şi de cântecul sturzilor. Apartamentul era scăldat într-o lumină albăstruie. Prima mişcare fu să se întoarcă spre pernă. Miracolul nu mai exista: Grace nu era alături de el şi ştia că n-o să se întoarcă.

Se ridică şi privi pe fereastră ziua care se năştea.

Multă vreme se gândi la tot ce-i spusese Grace până ce un gând îi năvăli ca o evidenţă. Examină toate consecinţele, apoi luă o decizie.

Când închise fereastra, avea inima plină de o ciudată seninătate.

30

Când mă gândesc la tot ce mi s a întâmplat, nu pot să-mi scot din minte ideea că un misterios destin țese firele vieților noastre cu o viziune foarte clară a viitorului, fără să țină cont de dorinţele si proiectele noastre

După Matilde Asensi

— Plec, iubitule.

Sam se trezi tresărind. Juliette, proaspătă şi cochetă, îl sărută pe gât şi îi puse o tavă cu micul dejun în mijlocul patului.

El se ridică brusc.

— Unde te duci? întrebă el, nelinişti t s-o vadă gata de plecare.

— Colleen, fosta mea colegă de apartament, face curăţenie astăzi. Mă duc să-i dau o mână de ajutor.

Fu în picioare, într-o clipită surprins şi nemulţumit că nu s-a trezit mai devreme. Cum a putut dormi buştean deşi era atât de îngrijorat?

— Dar... bâigui el, credeam că o să petrecem dimineaţa împreună...

— Plec doar pentru câteva ore. O să putem lua masa împreună la prânz.

„La prânz o să fiu mort!”

Îi întinse o gogoaşă pe care o unsese cu dulceaţă. El nu putea s-o scape din ochi. Îl privea zâmbind, încântată să fie obiectul unei atenţii atât de mari. Totul strălucea la ea. Iaurtul îi făcea mustăţi subţiri, albe, şi soarele dimineţii îi aurea părul.

Cineva claxona sub fereastră.

— E Colleen, constată Juliette privind prin geam. Am rugat-o să vină să mă ia.

— Mai aşteaptă un moment! o imploră Sam.

O prinse la uşă şi-i luă mâna. Îl sărută, şi el îi lipi capul de gâtul lui, respirând parfumul de flori şi de cais.

— Plec doar pentru patru ore, iubitule, remarcă ea glumind cu drăgălăşenie pe seama agitaţiei lui.

„Eu plec pentru totdeauna!”

Deja îi scăpa. N-o s-o mai revadă niciodată. Nu-şi imaginase că o să se întâmple aşa. I-ar fi plăcut să-i spună atâtea lucruri; i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine; i-ar fi plăcut…

Dar poate pentru ea o să fie mai puţin greu aşa.

Resemnat, îi lăsă mâna.

Tânăra deschise uşa şi coborî scara. Sam o urmări până în stradă, unde intră în vechiul Chevy al lui Colleen. Maşina demară şi întoarse la colţul străzii. Prin geam, Juliette îşi agita telefonul mobil şi Sam avu timp să descifreze de pe buze două fraze scurte:

Prima spunea: „O să te sun”.

Şi a doua: „Te iubesc”

*

După ce se spălă şi se îmbrăcă, Sam se îndreptă spre spital ca să-şi facă acolo examenele medicale necesare validării contractului de asigurare. În ajun, o prevenise pe Janice Freeman că o să treacă pe-acolo şi totul se încheie în mai puţin de jumătate de oră. Trimiţând rezultatele prin fax celui de la bancă, avu amara satisfacţie de a constata că o să moară perfect sănătos.

Cum era singur, va rămâne la spital să lucreze, ocupându-şi în mod util ultimele ore. De când se trezise, o nelinişte surdă nu-l mai părăsea şi îl făcea să se teamă să rămână singur. Dar Janice Freeman, care habar nu avea de îngrijorarea lui, l-a eliberat din funcţie, sfătuindu-l să profite de vacanţa forţată.

Afară, strălucirea soarelui pe zăpadă făcea oraşul să izbucnească în mii de focuri. Pe trotuar, se lăsă cu plăcere atins de oameni. Se simţea ca o picătură de apă în mijlocul unui val, un om printre semenii lui. Comunicarea asta tacită îl însenina şi, în mijlocul mulţimii, frica îşi pierdu din intensitate.

Mergea repede ca să se încălzească, bucurându-se de zăpada care-i trosnea sub tălpi. Se opri la Portobello Cafe, se aşeză la o masă şi comandă un cappuccino.

Înainte de a pleca, avea încă un lucru important de făcut: să-şi ţină o promisiune. Formă pe mobil numărul de la Butterfly Center din Hartford, un centru de dezintoxicare, specializat în îngrijirea adolescenţilor. Aşa cum prevăzuse, lista de aşteptare era plină pentru şase luni şi internarea costa mai mult de zece mii de dolari. Sam făcu toate eforturile ca să apere cauza lui Jodie, insistând pe traumatismul pe care îl suportase fata şi necesitatea de a fi internată de urgenţă. După douăzeci de minute, răbdarea îi fu recompensată şi centrul acceptă s-o trateze pe adolescentă cu condiţia ca să fie plătită factura în acea zi. Imediat, Sam sună la bancă şi ceru să i se verifice soldul contului. Ca medic într-un spital public, avea un salariu de mizerie faţă de ce ar fi putut obţine în cadru privat şi abia dacă terminase de rambursat costul studiilor.

— Mai aveţi unsprezece mii trei sute douăzeci de dolari, îl informă funcţionarul de la bancă.

Fără să ezite, ceru virarea sumei în contul Butterfly Center şi lăsă un mesaj la serviciile sociale ale spitalului ca să-i informeze de demersul lui.

„Iată, a fost ultimul meu act medical…” gândi el simţind o strângere de inimă.

Se strădui totuşi să nu se gândească prea mult şi privi în sală.

În dimineaţa asta, nu înceta să-i observe pe oamenii care îl înconjurau. I-ar fi plăcut să-i oprească şi să le spună un cuvânt tuturor. Cele mai mici amănunte i se păreau încărcate de semnificaţie şi frumuseţe: razele soarelui care

treceau prin fereastră, râsetele care izbucneau în jurul meselor, mirosul de cafea şi de patiserie... De ce a trebuit să ajungă să moară ca să aprecieze lucrurile mărunte care făceau plăcerea existenţei?

Ridică privirea spre ceasul de perete, neliniştit de secundele care se scurgeau atât de repede. Deci, deja s-a terminat ? Ce a obţinut de la viaţă? Nu mare lucru. Se gândi la ţările în care n-a fost, la cărţile pe care nu le-a citit, la toate proiectele pe care le-a lăsat pentru mai târziu...

Sam părăsi cafeneaua copleşit de melancolie. Prin minte îi treceau rapid imaginile ultimelor zile. În zadar încerca să dea un sens evenimentelor recente. De ce avea impresia că a lăsat să-i scape ceva important?

Tot gândindu-se, îşi aminti de un mic incident care îl tulburase şi căruia nu-i dăduse probabil suficientă atenţie. Ajunse la intersecţia dintre Second Avenue şi 34 Street. Mai multe taxiuri îşi aşteptau clienţii. Ridică braţul ca să oprească unul.

Trebuia să-i facă o ultimă vizită lui Shake Powell.

*

Când îl văzu pe Sam ieşind din taxi, Shake nu fu surprins de vizită. De două zile o aştepta şi se şi temea de ea. În faţa bisericii, cu ajutorul unui voluntar, încărca de zor cutii cu mâncare într-o furgonetă a unuia dintre căminele SDF ale oraşului.

— O mână de ajutor? propuse Sam.

— Nu e o treabă pentru slăbănogi, îl avertiză Shake.

— Ştii ce-ţi spune slăbănogul? răspunse doctorul apucând cutia cea mai grea.

Cei trei bărbaţi lucrau în tăcere şi, curând, toate cutiile cu hrană fură încărcate. Înainte de a închide, Shake mai puse pături şi un sac cu produse de toaletă.

— Ia-o încet, Chuckie! strigă el privind cum se îndepărtează maşina, o vechitură care era deja o ruină de pe vremea lui Ronald Reagan.

Şoferul răspunse recomandărilor prin două claxoane. Pe jumătate liniştit, Shake se întoarse spre Sam.

— Ce s-a întâmplat, omule? Ai mutra de zile rele.

— Fă-mi o cafea.

Urcară în apartament. În timp ce Shake se agita în faţa anticei lui maşini pentru espresso, Sam privea, gânditor, crucifixul tatuat pe antebraţul prietenului său.

— Nu l-am văzut niciodată, spuse el cu o voce în care străbătea un strop de mânie.

— Pe cine anume? întrebă Shake aducând cafelele.

— Pe ticălosul tău de Dumnezeu. Nu l-am văzut niciodată. Nici în cartier când eram puşti, nici în spital, nici în vreuna dintre ţările în război pe care le-am vizitat…

— Există totuşi, răspunse preotul deschizând fereastra. Trebuie să înveţi să priveşti mai bine, amice.

Sam aruncă o privire prin fereastră.

Doi copii – un băiat şi o fată — se joacă pe terenul de baschet. El e negru, ca e asiatică, nu au încă zece ani. Ea desenează cu creta, în timp ce el îşi exersează aruncările. Peste puţină vreme, cei mai mari, mai voinici, o să apară ca să pună stăpânire pe teren şi o să-i alunge. Dar, pentru câteva minute încă, terenul nu le aparţine decât lor. Puştiul este grăsuliu şi atât de scund că mingea pare enormă când o strânge în mâini. Cu toate eforturile, nu reuşeşte nici măcar să atingă cadrul de fiecare dată, ceea ce n-o împiedică pe micuţa lui prietenă să-l încurajeze afectuos. După câteva minute, consideră că trebuie să se odihnească. Cu tot frigul, se sprijină de zidul scund care înconjoară terenul, fetiţa scoate o brioşă cu ciocolată din geantă şi îi dă jumătate prietenului ei, care izbucneşte în râs.

Sam se întoarse spre prietenul lui.

— E frumos, dar nu e destul, spuse el.

— Nu e destul?

— Nu.

Răspunsul era clar şi tranşant.

— Ce vrei mai mult?
— Să înţeleg.
— Să înţelegi ce?
— Sensul tuturor lucrurilor: războaiele neîncetate, bolile incurabile, atentatele care lovesc la întâmplare…
— Mă plictiseşti, Sam. Dumnezeu nu e Superman. Tu, care iubeşti atât libertatea, ar trebui să fii fericit că poţi să alegi. Ce-ai spune de o forţă exterioară care ar interveni dintr-odată în existenţa ta pentru a-ţi corecta faptele?
Sam ridică din umeri ca să sublinieze că argumentul nu-l convinge.
— Suntem liberi pentru bine şi pentru rău, constată Shake. Este adevărat că, cu cât ai mai multă libertate, cu atât alegerea este mai complicată, dar nu trebuie să-i datorăm lui Dumnezeu preţul acestei libertăţi.
Shake se ridică şi aprinse o *cigarillo*. După miros, Sam bănui că nu conţinea numai tutun.
— Ce te-a apucat?
— Mi-e frică. Shake.
— De ce?
— Pentru că o să mor.
— Termină cu tâmpeniile!
O pală de vânt făcu fereastra să pocnească. Sam se ridică s-o închidă. Soarele dispăruse. Nori negri alergau cu viteză spre nord şi cufundară dintr-odată camera în întuneric. Shake voi să aprindă lumina, dar becul pocni.
— Trebuie să plec.
Sam se pregătea să coboare scara, când Shake îl trase de mânecă.
— Aşteaptă!
— Ce?
— Nu ţi-am spus totul data trecută…
Oprit din elan, Sam se aşeză în capul scării. Chiar dacă se temea de ce-o să-i dezvăluie prietenul său, el făcu primul pas
— Ai cunoscut-o, nu-i aşa? De asta m-ai sunat la spital.
— Grace Costello? Da. suspină Shake. am mai întâlnit-o.

— Când?

— Acum zece ani.

— Anul morţii ei?

Shake aprobă tăcut din cap.

— În timpul schimbului de focuri cu Dustface, ai crezut că tu l-ai omorât pe clientul dealerului, nu-i aşa?

— Da, aprobă Sam. Se întuneca şi nu l-am văzut decât din spate, dar îmi amintesc că era un bărbat cu caschetă.

— Nu era un bărbat, Sam.

Doctorul totuşi nu voia să creadă:

— Ce vrei să spui?

— Câteva secunde după ce ai tras, Dustface a luat-o la goană auzind o maşină. Credea că este poliţia, dar eram eu. Federica era îngrijorată pentru tine şi m-a prevenit prin telefon.

— Ştiu toate astea, confirmă Sam.

Ca nişte flash-uri, amintirile celor doi bărbaţi ieşeau la suprafaţă cu o uimitoare precizie. Retrăiau în minte acea seară urâtă, recreând atmosfera, împrejurarea şi chiar mirosul fricii pe care o trăiseră atunci.

Shake continuă:

— Când am intrat în cameră, am priceput imediat că lucrurile au luat-o razna. Voiam să te apăr, Sam.

— Mi-ai spus să fug cu maşina ta. N-am vrut, dar urlai într-un asemenea hal, că am plecat în cele din urmă, îşi aminti Sam îndurerat, ros mereu de vină.

— Asta trebuia făcut, afirmă Shake. Dacă un individ ca tine sfârşea în închisoare la douăzeci de ani, era un lucru îngrozitor. Tu trebuia să-ţi termini studiile. Era o prioritate. Pentru tine ca şi pentru Federica şi pentru noi toţi.

— Fără îndoială…

Shake continuă:

— Am rămas singur în camera aia. Mi-era frică şi pentru mine, dar ştiam că o să mă descurc. Era destul să fac să dispară cadavrul. Am îngenuncheat lângă corpul care zăcea pe podea şi l-am întors cu faţa în sus. Era al unei femei…

Sam era împietrit.

— I-am scotocit prin buzunare: nu avea portofel, dar am găsit cheile de la maşină. M-am ridicat şi foarte repede am reperat automobilul. Nu puteam s-o las în stradă fără ca poliţiştii să vină să cerceteze în Bedford. Am cărat corpul femeii până la maşină şi am dus-o departe de aici, ca să fiu sigur că n-au să ajungă niciodată până la tine.

Sam stătea nemişcat, incapabil să articuleze cel mai mic cuvânt.

Shake îşi încheie povestirea.

— Doar citind în ziar, două zile mai târziu, am aflat identitatea femeii: se numea Grace Costello şi era de la poliţie. Am dedus că lucra probabil ca agent sub acoperire, ca să îi prindă pe nenorociţii de traficanţi.

Shake era obosit, ca şi cum dezgroparea acestei amintiri îl îmbătrânise cu mai mulţi ani.

Sam era tot în stare de şoc. Cu membrele tremurând şi bătăile inimii accelerate, Shake îi puse o mână pe umăr.

— Ştii de ce am decupat articolul din *New York Times* în care se vorbea despre tine? Ca să-l arăt puştilor din cartier şi să le spun: „îl vedeţi pe tipul ăsta care a devenit doctor, s-a născut aici, ca voi, în cartierul ăsta, în rahatul ăsta. N-a avut tată, şi mama lui a mierlit-o la naşterea lui. Şi totuşi a reuşit. A reuşit pentru că i s-a oferit ocazia şi pentru că n-a ascultat de nenorociţii care voiau să-l întoarcă din drum. Tipul ăsta de numeşte Sam Galloway şi este prietenul meu.”

— Mulţumesc, răspunse Sam.

— Amândoi am făcut ceea ce am crezut că trebuie să facem, afirmă Shake cu tărie. Şi nu văd cui, pe pământul ăsta, am avea să-i dăm socoteală.

— Ei, Shake, lui Grace Costello…

În mintea lui Sam fraza asta suna ca o chemare la ordin.

Îşi privi ceasul: Grace îi fixase întâlnirea la ora 13 şi era aproape prânzul.

— Trebuie să plec, îl anunţă grăbit.

Ieşi în stradă fugind. Shake încercă să-l reţină:

— Unde te duci? se nelinişti el. Te duci s-o întâlneşti, nu-i aşa?

Din fericire, Sam chemase un taxi. Urcă pe bancheta din spate a maşinii.

— Vin cu tine! decise preotul.

— Nu, Shake. De data asta o să mă duc singur!

Sam trânti portiera, dar deschise geamul dorind să-l liniştească:

— Stai liniştit. O să-ţi dau un semn.

Maşina demară în trombă spre Manhattan, lăsându-l pe Shake Powell pe treptele bisericii, întrebându-se ce înseamnă aceste ultime cuvinte.

31

Universul mă tulbură și nu pot să
cred că acest tulburător ceasornic nu
are și un ceasornicar.

Voltaire

Ora 12:01 minut

Taxiul se târa spre intrarea pe podul Brooklyn.

— Mai repede, ceru Sam.

Şoferul ridică din umeri, arătând spre şirul de maşini care mergeau foarte încet din cauza vremii urâte.

Pentru a doua oară într-o săptămână, New York-ul se pregătea să îndure viscolul. Vântul sufla în rafale şi văzând norii negri care se învălmăşeau deasupra zgârie-norilor era greu de crezut că dimineaţa fusese însoritã.

Pe bancheta din spate a maşinii, Sam se scotocea în buzunar după pachetul de ţigări. Nu-i mai rămăsese decât una.

„Ultima ţigară a condamnatului”, gândi el aprinzând-o.

Şoferul îi arătă un afiş cu *No Smoking*.

— *Please, sir!*

Sam coborî fereastra fără ca totuşi să îşi stingă ţigara.

Confesiunea lui Shake îl tulburase puternic, dar şi lămurise multe lucruri: el fusese cel care o omorâse pe Grace şi la rândul lui o să moară. Dacă această revelaţie îl umplea de durere, pricepea în acelaşi timp că preţul era pe măsura crimei sale. Aşa că Grace se întorsese ca să se răzbune. Părea logic, chiar trebuia s-o accepte cu inima împăcată.

— Aveţi un telefon mobil? îl întrebă pe şofer.

— Mobil? repetă pakistanezul făcându-se că nu înţelege.

— Da, un telefon mobil.

— *No, sir.*

Sam oftă, apoi scoase o hârtie de douăzeci de dolari din portofel, pe care o lipi de geamul şoferului.

— Doar un apel!

Şoferul umflă hârtia şi îi întinse un mic telefon cromat care apăru miraculos din torpedou.

„Când banii ies la vedere, toate porţile se deschid” îşi spuse Sam luând aparatul.

Formă propriul număr şi, cum prevăzuse, îi răspunse Grace:

— N-ai uitat de întâlnire, Sam…

— Stai liniştită…

Era furios pe ea şi o făcu s-o simtă:

— Ştiai că aşa o să se termine, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— Toată povestea asta cu Juliette era un pretext, un mod de a mă atrage la tine. De la început, ai venit aici pentru mine, ca să te răzbuni…

— Să mă răzbun pe ce, Sam?

Tulburat, doctorul privi prin geam. Cerul era gri precum cenuşa şi acum zăpada cădea cu fulgi mari. Grace părea mirată sau chiar nu ştia cine a omorât-o? Insistă:

— Termină cu teatrul, ştii foarte bine de ce tu ai fost aleasă pentru misiunea asta.

— Nu! se jură ea.

Convingerea cu care negă îl făcu pe Sam să înţeleagă că Grace nu minţea şi că el era cel care trebuia să-i spună.

Dar nu ştia cum s-o facă. Nu aşa! Nu la telefon! I-ar fi plăcut să stea eu Grace faţă în faţă ca să se uite în ochii ei, dar nu-şi putea permite să aştepte. Atunci, cu voce tremurândă, se lansă:

— Bărbatul care a tras în tine, acum zece ani…, bărbatul care este responsabil de moartea ta şi de toate nenorocirile care i-au afectat pe apropiaţii tăi…

Se întrerupse câteva secunde, ca pentru a-şi recăpăta respiraţia, înainte ca în fine să recunoască:

— Acest bărbat… am fost eu.

Cum ea nu scoase niciun cuvânt, adăugă:

— Am vrut să trag în Dustface, ca să încerc să te salvez, şi l-am ratat.

Sam simţi răsuflarea de la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare foarte rău, Grace! Îmi pare foarte rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat!

Respiraţia se acceleră şi se transformă în hohote. Chiar dacă Grace nu spunea nimic, Sam îi putea simţi confuzia. Repeta doar: „îmi pare rău”.

Apoi legătura se întrerupse.

Ora 12:07 minute

Din cauza zăpezii, taxiul era acum blocat la intrarea în Manhattan. Toate maşinile mergeau bară la bară, într-un concert de claxoane. Sam încercase s-o mai sune pe Grace, dar ea închisese mobilul. Îşi cercetă ceasul: mai avea puţin timp până la ora 13. În cel mai rău caz, dacă circulaţia nu se îmbunătăţea, o să coboare la una dintre staţiile de metrou din downtown. Dar altceva îl deruta: dacă Grace nu s-a întors ca să se răzbune, n-a cedat prea uşor când a propus să fie luat în locul lui Juliette?

Simţea că o piesă din puzzle îi lipsea, chiar dacă nu ştia care. Pe lângă toate acestea, o îngrozitoare durere de cap îl tortura de când plecase de la Shake. Îşi cufundă capul între mâini, îşi astupă urechile cu degetele mari şi încercă să se gândească. Diavolul se află întotdeauna în amănunte, o ştia. Răbdător, trecu în revistă evenimentele marcante ale ultimelor zile: prima lui întâlnire cu Grace în Central Park, acel articol de ziar datând de a doua zi, care anunţa că Juliette era vie, discuţiile lor despre destinul implacabil contra căruia este inutil să lupţi, mesajul de după moarte pe care i l-a transmis Angela prin desenele ei, acest accident de teleferic menţionat într-o notă de actualitate pe un site-fantomă, fraza asupra căreia a insistat Grace: „Există situaţii când nimic nu poate fi schimbat”.

Asta era ce-l deranja: dacă nu putea schimba nimic în ordinea lucrurilor, de ce Grace a acceptat să plece cu el în

loc să plece cu Juliette? Asta nu se potrivea.

Apoi, dintr-odată, un detaliu îi reveni în minte. Când Grace îi arătase pagina web care prezicea accidentul de teleferic, era aproape sigur că ora menţionată în notă era 12:30. Or, Grace, îi fixase întâlnire la ora 13!

Acum totul se potrivea. Grace îl manipulase dându-i în mod special o oră greşită. A înţeles clar că el n-o s-o abandoneze niciodată pe Juliette şi că o să facă totul ca să se opună morţii ei. Ca să-l păcălească, l-a lăsat să creadă că-i acceptă sacrificiul. El a avut încredere în ea, dar ea nu şi-a ţinut cuvântul.

Şi acum Juliette era în pericol.

Ora 12:12 minute

Dacă accidentul trebuia să aibă loc la ora 12:30, nu-i mai rămâneau decât douăzeci de minute.

Violent, luă iar telefonul de la şofer…

— Hei, ai promis că nu dai decât un telefon! – … ca să formeze numărul lui Juliette.

Prima sonerie.

A doua sonerie.

A treia sonerie.

„Bună ziua, aţi sunat la Juliette Beaumont. lăsaţi un mesaj şi o să vă…”

Nenorocita de căsuţă vocală.

Ora 12:14 minute

Se uită din nou la ceas. Prea târziu. Nu avea cum să ajungă acolo, într-un sfert de oră, chiar dacă ar fi luat metroul.

Taxiul era tot prins în trafic şi nu trecea de Astor Place din cauza zăpezii, care cădea din ce în ce mai des. Speriat, neputincios, Sam nu ştia ce să facă. Întinse o hârtie de cincizeci de dolari şoferului şi sări pe trotuar. O succesiune de fulgere brăzdă cerul. Chiar şi clima înnebunise astăzi!

Privi în jurul lui. Trebuia să încerce ceva, dar ce? Îi atrase atenţia o motocicletă care făcea slalom printre maşini. Fără să stea pe gânduri, se aruncă în mijlocul drumului. Motociclistul frână chiar în faţa lui. Roata din faţă de la Suzuki alunecă, motocicleta se clătină şi căzu.

— Eşti nebun! urlă motociclistul.

Sam înaintă spre el, dar, în loc să-l ajute, îl împinse în spate ca să-l dezechilibreze.

— Îmi pare foarte rău, se scuză el, n-am timp să-ţi explic.

Într-o clipă, încălecă motocicleta şi porni.

— Dobitocule, este încă în rodaj! îi strigă conducătorul.

Dar Sam era deja departe.

Ora 12:17 minute

Uşoară şi simplu de condus, motocicleta se strecura în trafic cu o viteză impresionantă. Privea când la dreapta, când la stânga: Sam se concentra ca să nu facă un accident. Din acest moment, fiecare secundă conta. Rămânând atent la condus, se gândea la ce avea de făcut. Mai avea o şansă de a o salva pe Juliette. cu condiţia s-o găsească.

Ora 12:19 minute

Fata îi spusese că rămâne la Colleen până spre după-amiază. Acolo trebuia s-o caute. Îşi amintea adresa pe care i-a dat-o: un mic imobil la capătul lui Morningside Park. O privire în oglinda retrovizoare, un semnal şi apoi o accelerare ca să depăşească mai multe maşini şi o luă spre nord.

Pe la şaisprezece ani, Shake cumpărase o vechitură, şi Sam îl ajutase s-o repare. Toată vara, a mers cu motocicleta, cronometrându-se când făcea turul cartierului.

La asta se gândea în timp ce urca pe Broadway, Columbus Circle şi Central Park West...

Ora 12:21 minute

Ajungând la Morningside Park, reperă cu uşurinţă imobilul lui Colleen. O privire ca să verifice numele pe cutiile de scrisori îi indică etajul şase. Ascensorul? Nu, pe jos. Deşi rănit, urcă treptele în viteză, recăpătându-şi treptat speranţa.

Colleen, cu o pensulă în mână, purta un t-shirt cu Universitatea Columbia şi o salopetă de blugi. O şuviţă blondă ieşea de sub bască.

— Unde este Juliette? strigă el luând-o de umeri.

Ea îl privi ca pe un nebun furios.

— Dar ce te-a apucat, Sam?

— UNDE ESTE JULIETTE? repetă el zgâlţâind-o.

— A plecat, spuse ca respingându-l.

— Când?

— De un sfert de oră. A venit cineva după ea.

— Cine?

— Nu ştiu… O femeie. Juliette părea că o cunoaşte şi au plecat împreună.

— Cum era femeia?

— Brunetă, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu o jachetă de piele şi…

Grace!

— Unde au plecat?

Habar n-am.

La dracu’!

Ora 12:24 minute

Coborî scările şi mai repede decât le urcase. Cu respiraţia tăiată, o luă cu motocicleta în direcţia telefericului.

Temerile lui se dovedeau fondate: Grace a venit s-o ia pe Juliette ca s-o ducă cu ea.

Cu mâinile înţepenite pe ghidon, rula cât de repede putea. Îşi aruncase haina, iar frigul polar îi îngheţa oasele. Fulgii de

zăpadă i se agăţau în păr şi îi zburau prin faţa ochilor. Mai mult ghicea drumul decât îl vedea.

Ora 12:25 minute

Înconjură Central Park prin nord, apoi coborî din nou de-a lungul Fifth Avenue. Tocmai depăşea MOMA când micşoră viteza ca s-o ia pe un drum pe care îl credea o scurtătură şi care se dovedi a fi un sens unic. Coborî strada pe contrasens cale de zeci de metri, urcând de câteva ori pe trotuar şi croindu-şi drum claxonând, înainte de a putea să-şi reia cursa nebunească.

Asfaltul era îngheţat şi îi era frică să frâneze.

Ora 12:26 minute

Intră în Grand Army Plaza cu mai mult de o sută pe oră. Acolo, vântul îi devie direcţia, dar reuşi să-şi menţină echilibrul. O maşină de poliţie începu să-l urmărească, dar se decise să nu se oprească. Aproape ajunsese. Tocmai trebuia s-o taie spre Trump Tower, când o aversă de grindină se abătu peste oraş. În mai puţin de un minut, o mare cantitate de gheaţă se adunase pe pământ, deformând caroseriile, spărgând parbrizele, distrugând felinarele şi vitrinele.

Într-un minut, strada se transformase în patinoar şi nu putea menţine motocicleta în echilibru în aceste condiţii extreme. Sam încercă să frâneze, motorul derapă şi alunecă mai mulţi metri, înainte de a se ciocni de o maşină oprită.

Ora 12:27 minute

Se ridică.

Avea pantalonii sfâşiaţi, cotul îi sângera şi umărul îl durea înfiorător. Dar încă putea să meargă. Abandonă motocicleta

pe trotuar şi făcu ultima sută de metri atât de repede cât îl lăsă piciorul.

Ora 12:28 minute

Sam năvăli pe peronul telefericului la intersecţia dintre Second Avenue şi 60 Street.

În condiţii normale cabina suspendată de pe Roosevelt Island lega pe calea aerului Manhattan-ul de insula Roosevelt, din mijlocul East River. Totuşi, din cauza furtunii, cei de acolo înfăşuraseră un cablu de siguranţă în jurul platformei, cu un panou mare, galben, cu un cap de mort.

Totuşi, o ultimă cabină goală se pregătea să părăsească peronul, ca să facă traseul.

Numai că această cabină nu era goală…

Ora 12:29 minute

De unde era, Sam distingea clar siluetele a doi pasageri.

— Juliette! Grace! strigă el înaintând spre peron.

Dar era prea târziu. Uşile automate tocmai se închideau şi nacela începea să prindă înălţime.

Trebuie oprită cabina! urlă ca să acopere zgomotul vântului şi al grindinei.

Dar nimeni nu-l auzi.

Neputincios, se lăsă să cadă în genunchi, fără să piardă din priviri cabina care se ridica spre cer…

Bubuitul tunetelor alterna cu fulgerele. Inexplicabil, grindina se amesteca acum cu fulgii de zăpadă care cădeau din abundenţă. Cabina zbură pe deasupra East Side ca să urce la mai mult de şaptezeci de metri deasupra sediului ONU.

Inima lui Sam bătea să-i spargă pieptul şi, timp de o secundă, încercă zadarnic să se liniştească. Şi dacă Grace a inventat toate astea? Şi, la urma urmei, de ce ar avea loc un accident? Nu e normal. Nimeni nu poate cunoaşte viitorul. N-o să se întâmple absolut nimic…

Ora 12:30 minute

Se lăsa bântuit de toate aceste întrebări, când o rafală puternică de vânt lovi nacela biciuind-o şi o dezechilibră. Telefericul deraie de pe cablurile care îl susţineau şi alunecă pe mai mulţi metri, înainte de a se lovi cu zgomot de un pilon.

Scoase o jerbă de scântei. În cabină, luminile pâlpâiră apoi se stinseră. Câteva momente, nacela păru să rămână pe loc, dar o nouă rafală reuşi s-o desprindă ca s-o arunce în fluviu.

32

Lumea asta nu este decât un pod.
Traversează-l, dar nu-ți ridica pe el casa.

Henn, *Apocrife,* 35

Zăpada care cădea fără încetare sufoca oraşul sub o mantie sidefie.

Sam umbla aiurea pe străzi, chinuit de remuşcări şi vinovăţie. Eşuase din nou în a-şi salva femeia iubită. De data asta, nu mai avea nicio scuză. Moartea nu îl luase prin surprindere, avusese tot timpul să se pregătească.

Când se târa mai jos de Park Avenue, îşi zări chipul răsfrânt într-o vitrină şi ceea ce văzu îl îngrozi: avea pantalonii sfâşiaţi, cămaşa plină de sânge şi faţa, învineţită de frig, nu era decât o mască lividă.

Tremurând din toate mădularele, porni din nou la drum, gândindu-se la seara când, expunând desenele Angelei văzuse apărând avertismentul: „Grace spune adevărul”.

Da, Grace spunea adevărul: a venit până aici doar ca s-o ia pe Juliette cu ea. Şi asta a făcut.

Viscolul şi frigul goliseră străzile. În acest spaţiu imaculat, Sam deveni conştient că lăsa o dâră de sânge în urma lui şi se strădui să îşi examineze rana. Când căzuse de pe motocicletă, braţul i se înfipsese în vârful metalic al pedalei. Ceea ce considerase la început a fi o simplă zgârietură se dovedea o adâncă tăietură, care îi sfâşia muşchiul până la os.

Dar corpul lui zdrobit nu însemna nimic faţă de restul. Totul în el era gol. Ştia că n-o să treacă peste această nouă încercare şi că nimic nu-l mai reţinea aici, jos.

Lângă Union Square, trecu prin faţa unei mici cafenele franţuzeşti unde îl dusese Juliette în dimineaţa de după

prima lor noapte de iubire. În camera aia, cu aer vetust, a glumit şi a mâncat sendvişuri. Exact în acel moment s-a îndrăgostit.

Privind-o râzând şi fredonând cântece vechi, a avut certitudinea că ea era: femeia lângă care voia să trăiască pentru totdeauna. Cea pe care ar fi protejat-o şi care l-ar fi protejat la rândul ei. Ca şi cum cerul i-a trimis un înger ca să-l smulgă din chinurile lui.

Amintindu-şi cât au fost de fericiţi în acel weekend, fu cuprins de un val de cumplită suferinţă. De ce-i cerea acum destinul un schimb atât de crud, după ce i-a îngăduit acea fericire?

Dar ştia perfect că nu exista răspuns la această întrebare. Atunci, epuizat şi învins, a renunţat.

Se prăbuşi în zăpadă la câţiva metri de casă şi nu încercă să se ridice. Era mai mult mort decât viu.

Cât timp a rămas aşa căzut în zăpadă?

Multă vreme…

Până când a zărit-o, diafană şi ireală, la celălalt capăt al străzii.

Juliette.

Făcu la început câţiva paşi, sfidând fulgii care cădeau răsucindu-se. Apoi, în tăcerea zăpezii, o văzu alergând spre el.

Ca şi cum cerul i-a trimis un înger ca să-l smulgă din chinurile lui…

Epilog

După o zi…

După ce s-a dezlănţuit timp de douăzeci şi patru de ore, viscolul a dispărut la fel de repede cum a venit. Ceaţa s-a ridicat şi un soare de sfârşit de după-amiază îşi arunca razele în spatele zgârie-norilor.

Peste tot, în New York, viaţa îşi relua cursul. Maşinile de curăţat zăpada măturau străzile, oamenii se înarmau cu lopeţi ca să-şi degajeze intrările şi mai mulţi puşti şi-au scos snowboard-urile.

Răsărită de niciunde, o pasăre cu pene argintii plana deasupra Midtown. Coborî ca săgeata prin lumina portocalie care aprindea clădirile, apoi se aşeză pe marginea unei ferestre a spitalului St. Matthew’s.

Acolo, în camera 606, Sam dormita, culcat pe un pat, cu un picior în ghips şi un bandaj enorm la umăr. Alături de el, încolăcită într-un fotoliu, Juliette era atentă la cea mai mică răsuflare. Când îşi recăpătă cunoştinţa, un aparat de radio pus pe noptieră înşira în surdină ultimele ştiri.

„…violenta furtună care a devastat Manhattan-ul pare că s-a potolit şi oraşul şi-a regăsit calmul aparent. Pierderile sunt mari: în Central Park, sute de arbori au fost smulşi, străzile sunt pline de cioburi de sticlă şi nenumărate maşini sunt distruse…”

Câteva momente, Sam se lăsă legănat de voce. Când, în fine, a deschis ochii, Juliette era acolo şi îi zâmbea.

Sfâşiat între speranţă şi îngrijorare, se ridică fără să priceapă încă ce i s-a întâmplat. Juliette îi puse mâna pe obraz şi se aplecă să-l sărute pe buze.

Ca zgomot de fond frânturile de informaţii continuau:

„… Ambulanţele au fost la datorie toată ziua, iar spitalele au fost luate cu asalt…”

În mintea lui Sam întrebările se îmbulzeau.

— Nu erai în teleferic?

Juliette negă dând din cap.

Sam se simţea uşurat, dar câteva lucruri încă îi scăpau. Era sigur că a văzut două siluete în cabină. Dacă Grace a plecat înapoi fără Juliette, cine deci a urmat-o în teleferic?

Răspunsul îi veni ca prin miracol pe unde:

„...după tragicul accident de ieri, telefericul de pe Roosevelt Island va rămâne închis mai multe săptămâni pentru reparaţii. Conform martorilor, două persoane erau în cabină în momentul dramei. Scafandrii continuă să dragheze fluviul, până în prezent nefiind încă găsit niciun corp. Cabina a putut fi scoasă, dar anchetatorii n-au găsit decât două insigne de poliţişti. Prima aparţinea ofiţerului Mark Rutelli din districtul 21, cealaltă ar fi aparţinut unei detective moarte cu zece ani în urmă...”

Sam nu-şi putu ascunde durerea. Astfel, într-un ultim gest de iubire, Rutelli a ales s-o însoţească pe Grace în moarte. Juliette îi luă mâna şi întrebă:

— E vorba despre Grace Costello, nu-i aşa?

Sam o privi mirat.

— De unde ştii?

— Pentru că a venit să mă vadă la Colleen şi mi-a lăsat asta pentru tine.

Juliette întinse mâna spre noptieră de unde luă un plic. Scoase scrisoarea care se afla în el şi i-o dădu.

Sam,

Atunci când drumurile noastre s-au intersectat pentru prima oară, acum zece ani, totul a dus la o îngrozitoare dramă. Dar nu eşti răspunzător pentru asta, Sam. Îmi place să cred că în alt context am fi putut fi prieteni.

Mulţumesc că ai ridicat vălul de pe misterul morţii mele.

Ştiu acum răspunsul la întrebările care m-au chinuit.

În acelaşi timp, nu am nicio certitudine legată de sensul profund al misiunii mele. Şi dacă, de la început, m-am înşelat asupra a ceea ce se aştepta de la mine? Se voia oare cu adevărat s-o duc înapoi pe Juliette sau m-au trimis ca să-mi salvez fiica şi să mă împac cu tine? Nu ştiu.

Nu ştiu decât un lucru: n-o să-ţi iau femeia pe care o iubeşti.

Dacă o să te gândeşti la mine uneori, fă-o fără supărare şi fără vinovăţie. Spune-ţi că poate nu sunt prea departe şi nu te îngrijora prea mult pentru mine.

În schimb, într-una dintre camerele spitalului tău există o adolescentă de cincisprezece ani care n-are o viaţă uşoară. Are deja un trup de femeie, dar este încă o fetiţă şi este ce am mai scump pe lume. Ai salvat-o o dată; încă are nevoie de ajutorul tău şi de încrederea ta. Te rog, continuă să veghezi asupra ei.

Iată, a venit vremea şi trebuie să plec.

Nu ştiu ce o să găsesc dincolo şi care vor fi consecinţele actelor mele. Ca să-ţi spun adevărul, mi-e puţin frică. Dar, în clipa plecării, îmi place să cred că mi s-a dat dreptul să aleg. Mi-am ascultat inima şi ea mi-a spus să ţi-o las pe Juliette.

Aveam oare dreptul să iau decizia asta? Nu ştiu absolut nimic, dar ce contează...

...La urma urmei, cerul mai poale aştepta.

Grace

Mulţumiri

Pentru Suzy
Părinţilor şi fraţilor mei.
Tuturor celor care au citit *Şi după...* care, printr-un cuvânt sau câteva rânduri, mi-au arătat simpatia pentru această poveste.
Lui Bernard Fixot, Edith Leblond şi Caroline Lepee.
Să lucrez cu voi a fost un privilegiu.

---

[1] Dacă puteţi citi ce scrie, înseamnă că sunteţi prea aproape.
[2] Minunat
[3] Dragoste la prima vedere.
[4] Prăjitură asemănătoare bezelei, dar cu miez moale.
[5] Carne de vită marinate, fiartă şi uşor afumată.
[6] Mai scuteşte-mă cu regulile tale!
[7] Omul propune, Dumnezeu dispune.
[8] New York Police Department.
[9] Femeie ofiţer de poliţie împuşcată în Brooklyn.
[10] Dacă îmi iei locul/Îţi sparg faţa.
[11] Produs de patiserie cu scorţişoară şi zahăr.
[12] Dolari, în argou.
[13] Du-te la dracu’.
[14] Cineva care să mă apere.
[15] Închisoare situată pe o insulă între Queens şi Manhattan, cunoscută pentru duritatea ei)
[16] Rastas = iniţial, reprezentanţi ai mişcării religioase Rastafari (Ras Tafari Makonnen, numele lui Haile Sellasie I înainte de încoronare), având ca semn

distinctiv şuviţe lungi de păr răsucite. (n.tr.)

[17] Gotici = tineri revoltaţi împotriva sistemului social, care adoptau ideile romantice şi se îmbrăcau în negru. În anii ‘70-‘80 „gotismul“ a fost recreat de cei care voiau să calmeze mişcarea punk din care făceau parte, asociind ideile lor cu cele ale „goticilor rom antici”. (n.tr.)

[18] Locuinţe cu preţ scăzut. (n.tr.)

[19] Emisiune controversată a canalului MTV, în care patru prieteni execută cascade foarte periculoase într-un cadru obişnuit (n.tr.)

[20] Junky - dependent de drog.

[21] Nu mai am încredere în tine.

[22] O mişcare şi EXPLODEZI
Un cuvânt şi EXPLODEZI
Şi nu uita CĂ TE SUPRAVEGHEZ.

[23] Kippa = pălărie uşor rotunjită purtată de evreii practicanţi.

[24] Băga-mi-aş picioarele! Du-te la dracu', omule!

[25] Celebru restaurant franţuzesc de lângă Central Park.